

ភាវពិសុទ្ធិ សាមគ្គី ប្រឈមនឹង លេខ ២

akeove : ប៊ែយ

สายลับคู่โลกคนแก่ได้เผชิญกับ
ประสบการณ์ใหม่ชนิดคาดไม่ถึง
เพราะความห้าว ขำ
อยากไปเกาะไ้มุกโดยไม่เจียนตัว
หลายเหตุการณ์ที่พบ หลายคนที่เจอ
เป็นเหตุให้เขาต้องปฏิบัติภารกิจ
นอกเหนือจากที่ตั้งใจไว้
และครั้งนี้เมธัสจับพลัดจับพลูไปเป็น
พ่อครัวประจำกิลด์ที่มีสาวสวยเป็นผู้นำ
แล้วเขาจะไปดึงเกาะไ้มุกหรือไม่...
และมีอะไรรอเขาอยู่ที่นั่น...

www.satapornbooks.com

ฝันของกาเรน เค็ก...และอพาทะพีใหญ่

เมื่อถึงยามเช้า ทุกวันก็ยังคงเป็นเช่นเดิม เหล่าผู้เล่นเดินกันแน่นถนน ต่างจับกลุ่มเตรียมลุยเพิ่มระดับ สะสมเงินกันเหมือนดังเช่นทุกๆ วัน และส่วนใหญ่ก็เตรียมตัวไปไล่ล่าสัตว์อสูรระดับราชาทั้งสามที่เป็นเป้าหมายหลักของกิจกรรม

แต่ยังมีบางคนที่ไม่รู้ว่าราชาก็อบลินได้ย้ายที่อยู่กลับไปหมู่บ้านก็อบลิน ซึ่งตั้งอยู่ในป่าลึกทางตะวันออกเฉียงเหนือ ส่วนคนที่รู้จักเร่งรีบเข้าไปตามล่าราชาก็อบลินโดยพลัน เพราะจากที่มันมีลูกน้องมากกว่าสองหมื่นตัว คิดว่าตอนนี้คงเหลือไม่เกินหนึ่งพันตัว เพราะปกติหมู่บ้านก็อบลินจะมีขนาดเล็ก...

พวกเขาไม่รู้หรือกว่าหมู่บ้านก็อบลินของโซน 13 แห่งนี้ ค่อนข้างจะพิเศษมากกว่าปกติ...

แสงแดดเริ่มสาดส่องเข้าห้องเล็กอย่างเชื่องช้า บนเตียงกว้างใหญ่ที่ดู อบอุ่นมีสาวสวยสองคนกับเด็กสาวหนึ่งคนนอนหลับอยู่ และสาวสวยผมสีทองคนหนึ่งกำลังลืมหูลืมตาตื่นขึ้นอย่างเชื่องช้า นัยน์ตาสีเขียวดูมรกตเริ่มมองดูรอบกายอย่างปกติ

‘อืม เข้าแล้วเหอ...เอ๊ะ’

คาเรนตกใจ รีบลุกขึ้นมองไปรอบข้างก็พบรูบี้กับแคโรไลเพื่อนใหม่ที่กำลังนอนหลับสนิทอยู่ มันสมควรเป็นเรื่องปกติ แต่มีสิ่งหนึ่งที่เธอจำได้

เมื่อคืนเธอนอนอยู่ข้างล่าง แล้วเธอเดินขึ้นมานอนชั้นบนได้โดยไม่รู้ตัวเลยหรือ แคโรไลก็ไม่น่าจะแข็งแรง หรือจะเป็นรูบี้ใช้พลังจิตอุ้มเธอขึ้นมา ‘มันต้องไม่ใช่เขาแน่’ แคเธอลคิดสองแก้มก็แดงระเรื่อขึ้นอย่างรวดเร็ว

‘แล้วถ้าเป็นเขาละ ถ้างั้นเขาก็เข้ามาในห้องเราและเห็นทุกอย่างแล้วนะสิ...’ เธอเริ่มมองไปรอบห้อง

ห้องนี้มีวอลเปเปอร์ลายดอกไม้หลากสีและลายลูกแมวหลายสี ในหลากหลายอิริยาบถปิดอยู่บนผนังห้อง ชั้นวางของมีตุ๊กตาน่ารักมากมายเวลานี้ใบหน้าของเธอแดงช้ำจนจับใจแทบจะ เธอต้องเอนตัวลงไปนอนบนเตียงดังเดิมพร้อมเอาผ้าห่มคลุมใบหน้าที่นที่

“หาว!” เสียงใสไร้เดียงสาของรูบี้ที่ยังคงงัวเงียดังขึ้นข้างตัว “พี่คาเรนตื่นแล้วเหอค้า”

คาเรนตอบกลับอย่างแผ่วเบา “จ้ะ พุดเบาๆ นะ แคร้จะได้ไม่ตื่น”

เสียงแคโรไลดังขึ้น “แคร้ตื่นนานแล้วคะคาเรน แต่แคร้ยังไม่ค่อยมีเรี่ยวแรงนักนะคะ”

รูบี้เริ่มลอยตัวสูงขึ้นเหนือเตียง แล้วใช้พลังจิตอุ้มแคโรไลลอยตัวขึ้นยืนที่พื้นอย่างเชื่องช้า “งั้นลงไปข้างล่างกันนะคะ เมื่อก็รูบี้เรียกพี่แล้ว พี่บอกว่า ลงมาได้เลย เตรียมข้าวเช้าเสร็จแล้วค่ะ”

คาเรนนึกขึ้นได้ว่าเธอต้องเข้าครัวทำมือเช้าเลี้ยงแขก แต่กลับกลายเป็นว่าโดนคนอาศัยตัดหน้าไปเสียแล้ว เธอจึงรีบลุกขึ้นเดินตามแคโรไลกับรูบี้ลงบันไดไป

กลิ่นหอมของอาหารเข้าโชยกระทบนาสิกอย่างช้าๆ

คาเรนเริ่มรู้สึกหิวขึ้นมาทันใด ‘ฝีมือทำอาหารของเขาดีขึ้นรวดเร็วเกินไปไหมนั่น’

เธอเล่นเกมนี้มานานเกือบสองปีแล้วในโลกจริง ถึงจะไม่ได้ทำอาหาร

บ่อยๆ แต่ทักษะของเธอก็ถึง 320 เซียนะ การที่คนที่เริ่มเล่นช้ากว่าทำอาหารได้เก่งกว่ามากในระยะเวลานั้นทำให้เธอแปลกใจเช่นกัน

เมื่อมาถึงห้องอาหาร เธอพบชายหนุ่มผมสีดำ ใส่ผ้ากันเปื้อนสีชมพูลายลูกแมวสีขาวตัวโปรดของเธอกำลังจัดเรียงจานช้อนลงบนโต๊ะพร้อมสำหรับมือเข้า

เสียงที่นุ่มนวลเสมอกล่าวทักทาย “อรุณสวัสดิ์ครับ เชิญมานั่งทานข้าวเข้าได้เลยนะครับ”

รอยยิ้มอ่อนโยนของชายหนุ่มทำให้หัวใจของเธอเต้นไม่เป็นจังหวะเลยต้องรีบนั่งลงไปบนเก้าอี้ก่อนที่อีกฝ่ายจะทันเห็นสีหน้าของเธอ

แต่เพราะรีบเกินไปเลยไม่ทันสังเกตว่า รูปร่างกับแคโรไลเดินไปนั่งลงอีกฝั่ง แล้วถ้าเป็นแบบนี้ล่ะก็ คนที่จะมานั่งข้างเธอก็จะต้องเป็นเขานะสิ...

คาเรนได้แต่บ่นตัวเองในใจ ไม่เข้าใจจริงๆ ทำไมต้องเขินอายกับเรื่องแค่นี้ด้วยนะ กับเพื่อนชายคนอื่นๆ ในชีวิตจริงยังไม่เป็นแบบนี้เลยแท้ๆ

ซึ่งนั่นก็พอที่จะทำให้ชายหนุ่มสังเกตเห็นสีหน้าที่แดงระเรื่อ ด้วยความไม่ทันระมัดระวังตัวก็กลายเป็นว่า ชายหนุ่มคนนั้นถือวิสาสะเอาหลังมือมาแตะหน้าผากแล้วพูดด้วยความเป็นห่วง “คาเรนเป็นอะไรหรือเปล่า ตัวร้อนเล็กน้อย... หรือว่าไม่สบายครับ”

เขาไม่พูดเปล่าอย่างยื่นหน้าเข้ามาจ้องอย่างใกล้ชิด ทำเอาใบหน้าที่ยุ่นิดๆ กลายเป็นร้อนมากยิ่งขึ้น จนชายหนุ่มอุทานด้วยความตกใจ “อ๊ะ ทำทางเป็นหนักนะครับ จะไปนอนพักก่อนมัย เดี่ยวผมทำอะไรเบาๆ ไปให้ทานที่หลัง”

เธอรีบพูดด้วยน้ำเสียงร้อนรนเล็กน้อย “ไม่เป็นอะไรค่ะ ไม่ต้องห่วงค่ะ คาเรนดูแลตัวเองได้ค่ะ”

แล้วก็รีบดึงมือของชายหนุ่มที่แตะหน้าผากออกไป ซึ่งทำเอาชายหนุ่มงุนงงเล็กน้อยกับปฏิกิริยาแปลกพิกลของเธอ

“อะเฮ้เมะ เมธัสคะ แคร้วคาเรนสบายดีค่ะ แล้วถ้ายังเมธัสไม่ไปยุ่งเธอน่าจะหายไวกว่านี้นะคะ” เหมือนแคโรไลจะดูออกว่าเพื่อนสาวกำลังลำบาก

และก็รู้สึกชื่นในใจ ‘ถ้าคาเรนรู้ว่าเมื่อคืนที่บ้านนั้นอุ่นไปถึงห้องละครก็ สงสัยคงได้เห็นอะไรสนุกๆ จะบอกติ่มมัยนะ’

“อ้อ...ครับ นี่สำหรับแคร์นะ เมื่อเช้าตื่นไวเลยปรุงแบบพิเศษให้” เมธัสเดินไปหยิบเค้กสีแดงสดข้างบนมีผลสตอว์เบอร์รี่ประดับอยู่

แคร์โหลมนกกับสีของเค้ก แต่ก็รู้สึกอยากกินมิใช่หน่อย “อะไรคะเมธัส หรือว่าเป็นเค้กเลือดคะ ช่างแดงได้น่าทานจริงๆ”

เมธัสยิ้มเจื่อนๆ ‘หึๆ ถ้าเป็นเค้กเลือดจริงๆ แล้วผมจะไปหาเลือดจากที่ไหนมาอบเป็นเค้กละ’ เมื่อเหลือบเห็นสีหน้าของคาเรนที่ดูจะพะอืดพะอมกับเค้กพิเศษของแวมไพร์ที่เขาทำขึ้นจึงรีบอธิบาย “ไม่ใช่หรอก แต่เป็นเค้กผลไม้ที่ใส่สูตรลับ ผสมเนยเอามาทำเป็นครีมแต่งหน้าเค้ก ถ้าแคร์ทานกินน่าจะหายไวขึ้น แต่แคว้นละซิ่นก็พอละ ผมตัดแบ่งให้พอดีกินขึ้น ซึ่งมันน่าจะพอดีกับตอนที่ผมกลับมาจากป่าทางตะวันตกเฉียงใต้แล้ว”

รูบี้เห็นเค้กแล้วอยากกินบ้างเลยส่งเสียงออดอ้อน “แล้วของรูบี้ไม่มีหรือคะ พี่จ๋า”

เมธัสแยมยิ้มแล้วเดินกลับไปตู้เย็น หยิบเอาถาดเงินวงกลมที่มีเค้กตัดแบ่งเรียบร้อยอยู่สิบสองชิ้นออกมา ซึ่งแค่เห็นก็พอจะทราบว่าจะมีหลากหลายรสชาติ

“ว้าว! ของรูบี้หมดเลยใช่ไหมคะ” รูบี้เห็นของในถาดก็รีบบินเข้ามาดูอย่างใกล้ชิด

เมธัสรีบเอาถาดออกห่างจากรูบี้พร้อมยิ้ม “ของพี่คาเรนด้วยสิ ก็ลองแบ่งๆ กันทานนะ ส่วนใหญ่พี่ลองทำเลียนแบบจากพวกร้านขนมหวานที่พวกเราไปทานกันเมื่อคราวก่อน”

คาเรนได้ยินเรื่องเค้กก็รีบเข้ามาร่วมวงสนทนาโดยพลัน เพราะเธอชอบกินเค้กเป็นพิเศษจิตใจเลยทีเดียว “ไหนคะ ขอดูหน่อย”

เมื่อเธอได้เห็นก็ยิ้มขึ้นอย่างหยุดไม่ได้ ‘พวกนี้เป็นเค้กที่ฉันสั่งทานเมื่อวันก่อนจริงๆ ด้วย เขาทำได้ยังไง’ แม้ในใจแค่คิด แต่มือกลับเอื้อมเข้าไปหยิบเค้กบนถาดเสียแล้ว

แต่มีหรือเมธัสจะให้เธอเอาไปได้ง่ายๆ “คาเรนครับ ทานข้าวก่อนสิ แล้วเดี๋ยวค่อยทานเค้กเป็นของหวานนะครับ”

“ไม่เอาอ๊ะ ขอชิมนิดนึงนะ นะ เมธัส คาเรนอยากรู้ว่ารสชาติมันเหมือนกันมั๊ย” คาเรนยังคงถือ ได้ที่ก็รุกไล่ถาดที่เริ่มถอยห่างไป

เมธัสรีบยกถาดไปด้านหลังอย่างรวดเร็ว พร้อมเฝ้าด้วยสายตาที่ดุขึ้นเล็กน้อย “ไม่เอานะ อย่าถือสิ แบบนี้ไม่น่ารักนะครับ”

แต่ดูเหมือนคาเรนจะกลับไปเป็นเด็กน้อยอีกครั้ง เธอยังคงถือรั้นที่จะเอาให้ได้ เลยดันตัวเข้าไปเติมที่แถมเพิ่มแรงมากขึ้นเรื่อยๆ ในใจก็คิดเพียงแต่ รู้อย่างนี้หน้าผีกลังจิตเอาไว้งั้น แต่ยังไม่ยอมเอามาให้ได้

คาเรนเบียดเข้าไปอีกแถมกระโดดไปข้างหน้า หวังว่ามือจะแตะโดนถาดเค้กได้ ทำเอาเมธัสซึ่งไม่ทันตั้งตัวต้องเผลอทำถาดหลุดมือ

ใครจะคิดว่า คาเรนซึ่งปกติจะเรียบร้อยและมารยาทดีจะกลายเป็นเด็กถือรั้นเอาแต่ใจแบบนี้

เมธัสก็ร้องไห้ออก เขารีบใช้พลังจิตควบคุมถาดเหล็กและเค้กเอาไว้ได้ แต่ดันลืมว่ามีของตกมาอีกชิ้น นั่นคือร่างกายของคาเรนที่นึกว่าถาดเค้กจะตกเลยรีบพุ่งตัวเข้าไปรับ

เมธัสยอมไม่ปล่อยให้คาเรนล้มลงพื้นอย่างเด็ดขาด เลยต้องปล่อยเลยตามเลย

ตุ๊บ!! “อ๊ย!!” คาเรนร้อง

คาเรนเห็นถาดเค้กลอยอยู่ตรงหน้าก็รีบขยับตัวเข้าไปหยิบมัน โดยลืมไปว่าตนเองอยู่ที่ไหน

‘เฮ้ สำเร็จ’ คาเรนร้องยินดีในใจแล้วจึงรู้สึก أنهاกำลังนอนทับอะไรบางอย่างอยู่

พอหันมามองชัดๆ ก็พบว่า ใบหน้าของเมธัสอยู่ห่างจากใบหน้าตัวเองเพียงสามนิ้ว ทำเอาเธอเขินอายอย่างมาก และร่างกายของเธอก็กำลังนอนทับชายหนุ่มอย่างแนบแน่น

ส่วนเมธัสเพียงยิ้มขบขันกับเรื่องที่เกิดขึ้น

คาเรนเริ่มรู้ตัวว่าทำอะไรลงไปก็รีบเงยหน้าขึ้นอย่างฉับพลัน คิดจะลุกขึ้นยืนพร้อมเอ่ยขอโทษ

ทันใดนั้นเองเสียงรึบดังขึ้นจากข้างบนแล้วก็เข้ามาใกล้เธอโดยไม่ทันรู้ตัว “ไม่เอาน่า พี่คาเรนอย่ากินเค้กคนเดียวก่อนสิคะ”

ตุ๊บ!!

รึบขึ้นจนศีรษะคาเรนแล้วแยงตาแตกออกจากมือเธอไปทันที โดยไม่สนว่าจะบินไปชนใครบ้าง

คาเรนซึ่งโดนชนเข้าที่หลังศีรษะรู้สึกว่ปากของตัวเองชนกับอะไรบางอย่าง

ใช่!! เมื่อครูเธอเห็นชัดว่าศีรษะของเธอกำลังทิ่มลงพื้นอย่างรวดเร็ว แล้วเธอก็ผล็อยปิดตาด้วยความตกใจ และหวังว่าจะไม่ใช่อย่างที่เธอคิด...

“อะแฮ่ม คาเรนคะ อย่างจูบเมธัสเพลินสิคะ ถ้าจะทำก็ไปทำเวลาอื่น... ตอนนี้เวลาทานข้าวเข้านะคะ” แคโรไลน์เลยให้เรียบร้อย และนั่นคือเสียงสุดท้ายที่เธอได้ยินก่อนจะหมดสติไป

แสงแดดที่สาดส่องเข้ามายามสายทำให้คาเรนรู้สึกร้อนเล็กน้อยเพราะเตียงของเธอตั้งอยู่ใกล้กับหน้าต่าง

เธอค่อยๆ ลืมตาตื่นขึ้นแล้วลุกขึ้นนั่ง พอหันมองข้างๆ ก็เห็นรูบี้นอนอยู่ตรงกลางอย่างน่ารัก และแคโรไลน์นอนหลับอย่างเรียบร้อย

‘อ้อ ผันไปนี่เอง’ เธอโล่งใจกับเรื่องที่ไม่เกิดขึ้นจริง มันเป็นเพียงแค่ความฝัน

เธอเอามือลูบที่ริมฝีปาก ‘ใช่ เธอยังไม่เสียจูบแรก...’

หญิงสาวจุกคิดถึงความคิดบางอย่างขึ้น ‘เราฝันแบบนี้ หรือว่าเราต้องการ...’ แล้วหน้าของเธอก็แดงขึ้นอย่างรวดเร็ว จนต้องสะดุ้งไปมาเพื่อให้สิ่งที่เธอคิดนั้นจางหายไป

“ตื่นแล้วเหอะคะพี่คาเรน” เสียงใสๆ ที่ยังงัวเงียดังขึ้นข้างกาย

“อ้อ อรุณสวัสดิ์จ๊ะรูบี้” คาเรนยิ้มเล็กน้อย ‘อืม เป็นความฝันจริงๆ’

ด้วย'

“ลงไปทานข้าวเถอะค่ะ พี่เมธัสเตรียมข้าวเข้าให้แล้ว” รูบี้บินเข้ามากอดคาเรนแล้วค่อยๆ ดึงตัวเธอลงจากเตียง

“จ๋าๆ ไม่ต้องรีบรอกน่า” คาเรนพูดเสร็จก็หันไปมองแคโรไลที่นอนหลับอยู่

แคโรไลเอ่ยตอบพร้อมหลับตาเช่นเดิม “ลงไปกันก่อนนะคะ แคร์ยังอยากนอนต่ออีกสักแป๊บ ไว้เที่ยงๆ แล้วจะตามลงไปทีหลังค่ะ”

“รีบๆ ไปทานข้าวเข้าเถอะค่ะพี่คาเรน” เจ้าตัวเล็กเร่งคาเรนให้ไปเปิดประตูลงไปข้างล่างไวๆ

‘อืม รูบี้อยากไปทานข้าวเข้าขนาดนี้...ถ้าอย่างนั้นนั่นคือฝันจริงๆ ลินะ...’ เธอเริ่มรู้สึกโล่งใจ แต่ก็รู้สึกเสียดายแค่กหลากสีในฝันนิดๆ

“ไปลิคะพี่คาเรน” คราวนี้เจ้าตัวเล็กเร่งเร็วกว่าเดิมโดยใช้พลังจิตเปิดประตูแล้วบังคับให้คาเรนลอยออกไปจากห้อง

คาเรนไม่ทันตั้งตัวผล่ออุทานด้วยความตกใจ “ว้าย! ไม่ต้องเร่งรีบก็ได้จ้ะ...ว้าย!”

ปัง!! เสียงปิดประตูดังสนั่น บอกถึงพลังที่ใช้กับประตูได้เป็นอย่างดี แคโรไลถอนหายใจเล็กน้อย “เฮ้อ...คาเรนช่างน่าสงสารจริงๆ”

“ว้าย! ว้าย! ว้าย!” คาเรนเพิ่งมีประสบการณ์บินด้วยฝีมือคนอื่นเป็นครั้งแรก ทั้งสนุกทั้งตื่นเต้น เพียงแต่ว่านี่เป็นการบินชนิดกำแพง บันได ราวบันได ทำเอาเธอต้องปิดตาปล่อยเสียงกรี๊ดออกมาเรื่อยๆ

ตุ๊บ!! คาเรนรู้สึกว่าร่างกายของเธอหับอะไรบางอย่าง และความรู้สึกนี้มันช่างคุ้นเคยเสียเหลือเกิน แล้วทันใดนั้นก็ได้ยินเสียงดุของเมธัสดังขึ้นใกล้หู

“รูบี้ วันหลังอย่าพาพี่คาเรนบินเล่นแบบนี้ะ มันอันตราย” เสียงที่เคยนุ่มนวลสม่าเสมอกลายเป็นตำหนิอย่างเย็นชา ทำเอาคาเรนรู้สึกเกรงกลัว

‘แต่ทำไมเสียงมันดังใกล้หูขนาดนี้เนี่ย’

“อ้อ ขอโทษค่ะ ฮือๆ” เสียงตอบของรูบี้ฟังดูทั้งตกใจกลัวปนรู้สึกผิด

และเธอร้องไห้เบาๆ

คาเรนนึกสงสารขึ้นมา ‘ก็ยังเด็กนะ เมธัสไม่น่าดูอย่างนี้เลย’

“คาเรนไม่เป็นไรละ เมธัสอย่าไปว่ารู...” เธอไม่อยากให้เมธัสต่อว่ารูบี จึงรีบพูดพร้อมลืมหันไปทางซ้ายตามต้นเสียง และนั่นก็ทำให้เธอตกใจ ตาค้างมากกว่าเดิม

ใช่ ความรู้สึกที่คุ้นเคยนั้นคืออ้อมแขนของเมธัส ส่วนสิ่งที่เธอกำลังนั่งทับอยู่คือตักของเขานั่งเหยียดขายาวกับพื้น และทำไมเสียงถึงดังใกล้หู นั่นก็เพราะใบหน้าของเธอห่างจากเขาไม่ถึงสามนิ้ว

เมื่อครูเมธัสได้ยินเสียงคาเรนร้องด้วยความหวาดกลัวก็รีบวิ่งมาดูอย่างรวดเร็ว แล้วสิ่งที่ปรากฏคือคาเรนกำลังจะบินชนเสาบ้าน รูบีน่าจะใช้พลังจิตบังคับผิดพลาด เขากลัวว่าอาจทำให้คาเรนบาดเจ็บหนักกว่าเดิมจึงตัดสินใจใช้ร่างกายไปเป็นเบาะรองรับเธอ ซึ่งยังดีที่รวบตัวเธอไว้ได้ทัน มิเช่นนั้น คาเรนอาจเจ็บตัวและศีรษะแตกอย่างแน่นอน เพราะวัดจากแรงกระแทกแล้ว ตัวเขาเองยังโดนชนจนล้มไปทั้งยืน แผ่นหลังกระแทกเข้ากับเสาไม้พอดิบพอดี

“ว้าย!” เสียงร้องดังขึ้นพร้อมกับ... เฝียะ! มือขวานั้นเอง

อีก 5 นาทีต่อมา

ที่ห้องครัว คาเรนกำลังนั่งกินเมื่อเข้าอยู่โดยมีรูบีนั่งสำนักเฝ้าอยู่ฝั่งตรงข้าม

รูบีที่น่าสงสาร...

หลังจากที่คาเรนตบหน้าเมธัสก็รีบผุดลุกออกจากตัวเขา

เมธัสส่ายหน้านิดหน่อยแล้วก็หัวเราะเบาๆ ออกมา จากนั้นเดินไปที่ห้องครัว หยิบจานอาหารวางลงบนโต๊ะกินข้าว แล้วก็เอ่ยชวนด้วยเสียงที่นุ่มนวลดังเดิม เหมือนเมื่อครูไม่มีอะไรเกิดขึ้น

คาเรนนั่งกินข้าวเงียบๆ ส่วนรูบีไม่กินอะไรเลย นอกจากนั่งน้ำตาซึม

เล็กน้อย แถมพอคาวเรนชวนกิน วิญญาณเด็กก็บอกไม่เอา มันยังทำให้เธอรู้สึกผิดเข้าไปอีก แต่อาหารฝีมือเมธัสก็อร่อยจริงๆ

‘ต้องไปขอโทษ แล้วบอกให้เมธัสอนุญาตให้รู้บ๊ากินข้าวเช้า มันเป็นแค่เรื่องเล็กน้อยเองนะ’

ก่อนที่คาวเรนจะลุกขึ้น เมธัสก็เดินเข้ามาพร้อมจานเล็กๆ สองใบซึ่งมีเค้กสีขาวนวลชิ้นหนึ่งที่แสนจะน่ากินวางอยู่ เขาวางจานลงเบื้องหน้ารู้บ๊ากับคาวเรนคนละจาน

เมธัสยิ้มอ่อนโยนอีกครั้ง น้ำเสียงนุ่มนวลใจดีอย่างที่เคยเป็น “เฮ้ รู้บ๊ากินเค้กนี้สิ แล้ววันหลังอย่าทำเรื่องอันตรายอีกนะ”

สาวน้อยรู้บ๊ากินเข้าไปกอดพร้อมหอมแก้มซ้ายของเมธัสที่ยังมีรอยมือของคาวเรนประทับอยู่

‘ทำไมมันไม่หายไปไหน’ คาวเรนเห็นแล้วก็รู้สึกผิด แต่ยังไม่ทันจะเอ่ยปากพูด มือที่อบอุ่นก็มาแตะที่ไหล่ขวา

เสียงที่อ่อนโยนดังแผ่วๆ “อย่าไปคิดมาก เมื่อกี้ผมผิดเองที่ไม่เปลี่ยนเป็นใช้พลังจิตช่วยเหลือแทน”

คาวเรนรีบพูดขึ้นอย่างสำนึกผิด “ขอโทษนะคะที่ตบหน้าเมื่อกี้ ทั้งๆ ที่คุณช่วยคาวเรนแท้ๆ”

“ฮ่าๆ อย่าคิดมากนะครีบ เข้าๆ ควรยิ้มเยาะๆ แล้วก็รีบทานข้าวเถอะครีบ ผมอุ่นร้อนๆ จะได้ทานอร่อยๆ ส่วนเค้กเอาไว้ทานที่หลังนะครีบ แล้วอย่าดื้ออีกล่ะ” เมธัสพูดพร้อมเปลี่ยนจากลูปไหลเป็นลูปคิระซะเบาๆ

สำหรับชายหนุ่มในตอนนี้เขาได้จัดดูฤกษ์ของคาวเรนให้ต่ำลงอีกนิด คล้ายจะเท่ากับเด็กสาวสิบขวบ... ส่วนหญิงสาวที่ถูกกลดอายุกลับคิดเตลิดเปิดเปิง

เธอไม่ทราบจะทำอะไรเมื่อมือของเมธัสสัมผัสศีรษะของเธอ เธอก็เริ่มคิด ‘เรารู้สึกดีใจ...ฟังพอใจ...ชอบ...รัก ว้าย! ไม่ใช่’

หน้าของเธอเลยกลับมาแดงระเรื่ออีกครั้ง แต่ก็แก้มก้มหน้ากินข้าวอย่างรวดเร็ว

หลังจากกินข้าวเช้าเสร็จ เมธัสดูนาฬิกาเห็นเป็นเวลา 10.00 น. จึงขอตัวออกไปทำภารกิจหาวัตถุดิบสร้างเสื้อให้รูปต่อ

“เดี๋ยวก่อนค่ะ เมธัสเปลี่ยนไปใช้เสื้อตัวนี้ก่อน” คาเรนรีบมอบถุงผ้าใบหนึ่งให้ชายหนุ่ม

เมธัสไม่ปฏิเสธ ยิ้มแล้วรับถุงผ้า จากนั้นจึงเดินไปเปลี่ยนชุดใหม่

เมื่อออกมาจากห้องเปลี่ยนเสื้อ เมธัสสวมแจ็กเก็ตหนังสีดำเงาวาว ทับเสื้อยืดคอกกลมผ้าขนสัตว์สีขาวรูปตัวรูป มีภาพศีรษะหมาป่าสีดำ นัยน์ตาสีเงินอยู่กลางอก กางเกงหนังสีดำ และรองเท้าบูตหนังสีดำ เรียกได้ว่าสีดำทั้งตัว แต่ก็เทไปอีกแบบ แถมซื้อชุดกับค่าพลังเรียกได้ว่าดีกว่าของเดิมมากทีเดียว

เสื้อชุดทองเทียว-หมาป่าทมิฬ ระดับ 8

พลังป้องกัน 12,500 พลังป้องกันเวท 12,500

เพิ่มพลังชีวิต 30,000 เพิ่มพลังลมปราณ 10,000

เพิ่มพลังเวท 20,000 เพิ่มพลังจิต 10,000

เพิ่มสถานะ พลัง 40 กาย 40 ไว 40 โชค 20 แม่นยำ 20

ความสามารถพิเศษ ป้องกันเวทมืด 100% ป้องกันเวทสายอื่นๆ 50%

สามารถซ่อมแซมตัวเองได้เมื่อโดนแสงจันทร์

ผลิตโดย คาเรน

“เสื้อตัวนี้ดีกว่าของชุดก่อนเยอะมากเลยนะคะ” เมธัสเดินมาด้วยมदनายแบบ ทำเอาหญิงสาวหัวใจเต้นอีกครั้ง

รูปก็เห็นเมธัสใส่เสื้อตัวใหม่ก็บินมาเกาะแขนเกาะหลังเล่นด้วยความสนใจ

คาเรนก้มหน้าลงเล็กน้อยแล้วพูดซ้ำๆ เพื่อให้ใจสงบ “อ้อ เพราะวัตถุดิบมันดีนะคะ ความจริงถ้าให้คุณยายเป็นคนตัดให้อาจได้ของที่ดีกว่านี้ก็ได้ แถมนี่ยังป็นงานเร่งด่วน เพิ่งทำเสร็จเมื่อคืนเองค่ะ”

“ไม่หอรอกครับ ได้เสื้อผ้าที่คาเรนตัดให้ผมก็รู้สึกเป็นเกียรติแล้ว” เมธัสเดินเข้าไปใกล้คาเรนพร้อมยิ้ม “แถมภาพปกที่เสื้อยืดก็สวยมากเลย ผมชอบชุด

ตัดของคารนนะครับ”

เขาเดินไปดูสภาพของตัวเองที่กระจกบานใหญ่ ไกลๆ กับบริเวณที่
คารนยืนอยู่ พร้อมจับรูบี้ไปซื้อค้อเล่น แล้วหมุนตัว “หมุนๆๆ”

รูบี้หัวเราะคิกคักอย่างสนุกสนาน

ส่วนคารน... ‘ผมชอบชุดตัดของคารนนะครับ’

เสียงในหูที่คารนได้ยิน...เหมือนจะมีระบบคัดกรองเสียงที่ผิดพลาด
บางประการ ทำให้ในหัวของเธอตัดคำให้น้อยลงๆ ‘ผมชอบชุดคารนครับ’

จนกระทั่งเหลือเพียง ‘ผมชอบคารน’

คารนสะบัดหน้าแรงๆ ไปมาสองสามรอบ ‘เธอเป็นอะไรไป...บ้าไปแล้ว
เหรอการน ฟังเต็มๆ ลี เมธัสบอกว่าชอบเสื้อผ้า ไม่ใช่ชอบเรานะ’

หลังจากตั้งสติได้เธอก็ยิ้ม ‘เราเป็นคนตัดเสื้อผ้า ลูกค้าชม...ไม่ผิดๆ
...ถ้าไม่ชมลืถึงจะผิด...ใช่ๆ เก็บเงินหลังขาย’

คารนเข้าสู่ระบบแม่ค้าอย่างฉับไว “คะ คารนก็ดีใจนะคะที่เมธัสชอบ
ราคารั้ 2,500,000 ซึงคะ”

เมธัสพึงพอใจกับเสื้อผ้าจึงแทบไม่สนใจเรื่องราคา เพราะเขาคิดว่า
คารนคงไม่โกงเงินเขาอย่างแน่นอน เลยเดินมาส่งยิ้มหวานพร้อมกับชำระเงิน
ค่าเสื้อ

เพียงแต่ว่าคารนคิดเงินผิด ราคาที่แท้จริงมันสมควรเป็น 500,000 ซึง
เพราะทั้งผ้า ผืนกเวทวิญญูณ วัตถุดิบหลักล้วนเป็นของเมธัส

หากให้คิดตามราคาทั่วไปตามท้องตลาด ควรที่จะคิดเพียงค่างานฝีมือ
กับอุปกรณ์ทั่วไปเท่านั้นก็พอ ซึ่งต่อให้ชุดเลืดชุดเนื้ออย่างไรก็ไม่ควรเกิน
หนึ่งล้านซึง... แต่สมองของเธอเริ่มหยุดคิดรายละเอียด เปลี่ยนไปคิดเรื่อง
ปัจจุบันเสียแล้ว

เมธัสจ่ายเงินเสร็จก็หยิบกระเป๋าคาดเอวแล้วหันมาบอกลา “ผมไปก่อน
นะ ผากคารนช่วยดูแลแคร่กับรูบี้ด้วยนะครับ โชคดี” พุดจบเขาก็โบกมือลา

รูบี้บินเข้าไปหอมแก้มซ้ายเขาแล้วบอกลาเช่นกัน เมธัสวานให้รูบี้ดูแล
คารนกับแคโรไล ย้ำว่าให้กินแค่กวันละชิ้นเท่านั้น แล้วลูบศีรษะเบาๆ จากนั้น

จึงเดินหันหลังเปิดประตูจากไป

ส่วนคาเรนเมื่อเริ่มตั้งตัวติดก็เดินยืมไปที่ห้องครัว ‘เข้านี้มีเรื่องให้
ตื่นเต้นมากเกินไป ต้องไปเติมน้ำเย็นๆ ลักหน้อยแล้ว’

เมื่อเธอเปิดตู้เย็นเท่านั้น กลิ่นหอมหวานและภาพที่ชวนตะลึงก็ปรากฏ
ขึ้น...

เค้กสีแดงดูจลโหดสำหรับแวมไพร์

ถาดเงินใส่เค้กหลากหลายสีนับสิบชิ้น

เธอรีบปิดประตูตู้เย็น หลับตาแล้วเปิดใหม่เพราะคิดว่าตื่นเต้นจน
ตาฝาดไป แต่เมื่อได้เห็นอย่างชัดเจนอีกครั้งหน้าของเธอก็แดงก่ำ และหญิง
สาวรีบวิ่งไปหาตู้แช่ไอศกรีม

รูบี้ซึ่งกำลังลอยตัวไปมาหน้าเคาน์เตอร์โดนคาเรนรวบตัวเอาไว้ แล้ว
ถามในสิ่งที่สงสัย...และคำตอบก็คือ

เสียงหวานใสตอบแบบบริสุทธิ์ใจ “ใช่ค่ะ เมื่อเช้าพี่คาเรนกลับไปอีก
รอบตอนหกโมงห้าสิบสี่ พี่เมธัสเลยอุ้มพี่คาเรนไปนอนอีกรอบ พอพวกหนู
กินข้าวเสร็จไม่มีอะไรทำ เลยไปนอนรอพี่คาเรนตื่นค่ะ”

และถามแบบบริสุทธิ์ใจกลับไประหว่าง “แต่พี่คาเรนดีจังเลยนะจะได้จูบปาก
พี่เมธัส รูบี้อยากจูบด้วย แต่พี่เขาบอกว่า เฉพาะผู้ใหญ่ที่สนิทกันแบบพิเศษ
ถึงทำได้ รูบี้อยากโตเร็วๆ จังเลยจะได้จูบพี่เมธัส”

เด็กสาวเอียงหน้าคิดเล็กน้อย แล้วถามด้วยความงุนงง “อืม...แต่สนิท
กันแบบพิเศษนี่คืออะไรหรอคะ พี่คาเรนรู้มั๊ยคะ”

คำตอบไม่ได้ดังขึ้น เพราะสมองของคาเรนตอนนี้อยู่ในระบบหยุด
ทำงาน

เมธัส ขี้อายเพิ่มพลังจำนวนมหาศาลอีกครั้ง ทำให้ป่าเฟชียัมจนหุบไม่
ลง จึงแถมข้อมูลเรื่องเกี่ยวกับม้าของเขามานิดหน่อย แล้วเขาจึงค่อยๆ ขี่ม้าออก
นอกเมือง

ในยามนี้ซึ่งเดินทางด้วยวิชาตัวเบาไม่ได้ การขี่ม้าเลยเป็นเรื่องที่

สนุกสนานไปอีกแบบ ในใจเมธัสรู้สึกเบิกบาน โดยไม่รู้เลยว่ากำลังทำให้...
เพื่อนหญิงคนหนึ่งนอนหลับต่อในสภาพใบหน้าแดงก่ำ

จนน้องสาวของเขาต้องไปวางป้ายปิดบริการที่หน้าร้านอีกครั้ง

ส่วนแวมไพร์สาวนอกจากถอนหายใจ เมื่อเห็นหญิงสาวที่นอนอยู่ข้าง
กายก็หลับตาพริ้มด้วยความเหนื่อยล้า เพราะต้องลงไปช่วยคนสลบคา
เคาน์เตอร์ แล้วก็มิมีวิญญาณเด็กบินมาร้องอะอะวุ่นวายไปหมด ในใจก็นึก
อยากดูตลกเลือดคนบ้างคนที่ทำให้เกิดเรื่องแล้วรีบชิงหนีไปโดยไม่บอกลา

ณ โรมแรมรีนชัน

ในห้องครัวห้องหนึ่งได้มีการตั้งทีมวิจัยการผลิตเหล้าชนิดใหม่อย่าง
เต็มที่ รวมทั้งสูตรอาหารที่ยังเรียงระดับการใส่เครื่องเทศไม่ถูกวิธี และก่อให้เกิด
อาการข้างเคียงไม่แน่นอนต่อคนชิม ทำเอาพวกเขานึกว่าคงเจอพ่อครัว
ปีศาจซะแล้ว

**ทางตะวันตกของเมืองเป็นป่าโล่งๆ มีเนินเขาสูงอยู่หลายแห่ง และที่สูง
ที่สุดคือแนวเทือกเขาหวักะโลก**

ตอนแรกเทือกเขาแห่งนี้ยังไม่มีชื่อเรียกเป็นทางการ แต่เนื่องจากพวก
หวักะโลกมักจะชุ่มใจเมื่อดูเล่นที่มาทำภารกิจที่หมู่บ้านฮอบบิท แต่มันก็ไม่ได้
เกี่ยวกับเมธัส เขาไม่ได้สนใจเรื่องในเกมมาตั้งแต่ต้น ที่ทำก็เอาสนุก ถ้าหนัก
หนาเกินความจำเป็นก็เลิก

สำหรับเมธัสแล้วการมาครั้งนี้เป้าหมายมีเพียง 'ด้ายไหมวิญญาณ'
เท่านั้น และจะเร่งรีบทำให้เร็วที่สุดเพื่อที่จะได้กลับไปสนุกกับน้องสาวของเขา
ต่อ ตัวเขาใช้ชีวิตโดดเดี่ยว ทำงานเลี้ยงชีวิตมาตลอด การมีน้องสาวที่ใส่ชื่อ
ทำให้หัวใจบอบช้ำ ถึงแม้จะเป็นแค่เกม

รู้กับใครไร่นั้นก็เป็นแค่ AI ที่มีคนตั้งข้อมูลเอาไว้ แต่ไม่รู้ว่ ทำไม
เขาซึ่งใช้ชีวิตแบบมีเหตุมีผลมาตลอดถึงยอมรับอะไรง่าย ๆ แบบนี้ 'น้องสาว
หนึ่งคน คู่รักคู่กัดอีกหนึ่งคน หึๆ เมธัสเอ๋ยเมธัส...วันหยุดครั้งนี้นั้นดีเกินไป

มัยนะ ถึงมีเรื่องดีๆ แบบนี้ หรือทำงานครึ่งหน้าเราต้องตายนะ ยมทูตเลยมอบเรื่องดีๆ ให้เราซะขนาดนี้'

เมธัสเงยหน้าขึ้นดูเมฆที่ลอยไปกับสายลมจนบดบังดวงตะวัน จนเกิดเป็นแสงสลัวๆ ออกมา 'หึๆ หรือว่าพระเจ้าเห็นว่าเราช่วยเหลือคนมาตลอดเลยตอบแทนให้เจอเรื่องดีๆ แบบคนทั่วไปบ้าง'

กองกำลังเด็ก พ่อค้า และจุดอ่อนของทักษะ

ทิวทัศน์รอบข้างเริ่มเปลี่ยนแปลงไป

ระหว่างทางมีฝูงหมาป่าบ้าง กวางป่าบ้าง แต่เมธัสไม่ได้สนใจพวกมัน เขายังคงควงขี่ม้าไปเรื่อยๆ อย่างใจเย็น จนในที่สุดเมธัสก็ต้องสนใจสิ่งที่อยู่เบื้องหน้า

เบื้องหน้ามีค่ายไม้ปลูกสร้างอย่างลวกๆ เอาไว้ ข้างในนั้นมีเต็นท์น้อยใหญ่ประมาณ 90-100 หลัง บริเวณรอบค่ายไม่มีสภาพของการต่อสู้หลงเหลืออยู่ ซึ่งน่าจะเกิดขึ้นหลายครั้ง

เขาลังเกตได้จากหลุมที่น่าจะเกิดจากการระเบิดหลายสิบหลุม และกลุ่มผู้เล่นที่ผลัดกันมาเป็นเวรยามนั่นเอง

ถึงเมธัสไม่คิดจะยุ่งเกี่ยวก็คงจะทำได้ เพราะโดนคนแถวนั้นหักทลายเสียแล้ว

เขายิ้มโบกมือโต้ตอบ ‘เอาเถอะ ถือว่าเข้าไปเพิ่มข้อมูล แล้วนี่ก็คงถึงเวลาที่จะให้ม้าของเขาได้พักกินอาหารบ้าง’

เด็กหนุ่มผมสีทองใส่เกราะไม้คนหนึ่งหักทลายด้วยอัธยาศัยที่ดี “พี่ชายครับ พี่มาเข้าร่วมงานกิจกรรมด้วยใช่มั้ยครับ” แล้วนำเพื่อนๆ ในกลุ่มประมาณสิบกว่าคนเดินเข้ามาหาเมธัส

เมธัสลงจากม้าแล้วจึงม้าเดินไปทักทายเด็กกลุ่มนั้น “เปล่า พี่แค่จะแวะไปหาของที่ป่าด้านโน้นหน่อยนะ”

“อืม... ผมก็คิดอยู่แล้วว่าพี่ต้องเป็นพวกผู้เล่นสายพ่อค้า เลยแวะมาหมู่บ้านฮอบบิทสินะครับ” เด็กหนุ่มทำหน้าที่เข้าใจพร้อมพยักหน้า แต่แล้วก็ยิ้มออกมา “แต่พี่ชายคงอดไปแล้วละครับ”

เมธัสรู้ว่าอีกฝ่ายต้องพูดแบบนี้ก็เลยเฉยๆ “หึๆ มาแนวไหนนะ หลอกใช้หรือปาราธนาดีล่ะ”

เขาเลยแสวงถามด้วยความสงสัย “อ้าว ทำไมละน้องชาย หรือมีปัญหาเกิดแถวช่องเขา”

เด็กหนุ่มตรงหน้ายิ้มแป้น “ถูกต้องครับพี่ชาย”

ช่องเขาหวักะโหลกเป็นทางแคบยาวตรงถึง 2 กิโลเมตร ความกว้างก็เพียง 30 เมตรเท่านั้น ระหว่างสองข้างทางเดินก็เป็นหน้าผาที่สูงชัน ไม่เหมาะกับการปีนสักเท่าไร ด้วยภูมิประเทศที่เป็นแบบนี้ทำให้พวกกองโจรหวักะโหลกที่มีความคล่องตัวและปีนป่ายหน้าผาได้เหมือนแมงมุมสามารถแอบซุ่มโจมตี ปล้นชิงทรัพย์จากทั้งผู้เล่นและชาวฮอบบิทที่ผ่านทางช่องเขานี้ทั้งกลางวันและกลางคืน ไม่เคยหยุดเลยสักวันเดียว

ถ้าเมธัสจะผ่านช่องเขานั้นไปจะต้องเพิ่มความเร็วในการขี่ม้า หรือไม่ก็ใช้เวทมนตร์บินผ่าน และสุดท้ายคือฝ่าเข้าไปอย่างหักโหมโดยการฆ่าพวกหวักะโหลกทุกตัวที่ขวางหน้า

“พี่ก็รู้ว่าพวกหวักะโหลกมันซุ่มโจมตี นี่ก็ว่าจะอาศัยดวง เพื่อโชคดีไม่เจอพวกมันปล้นนะ” เมธัสตอบแบบคนหวังโชคช่วย และยอมแน่นอนว่าไม่ใช่

เด็กๆ ที่ยืนอยู่บางคนก็มีหลุดขำออกมาโดยพลัน แล้วเด็กชายในกลุ่มคนหนึ่งก็พูด

“ฮ่าๆ ไม่ได้หรอกลุง ถ้าลุงกะขี่ม้าวิ่งให้เร็วที่สุด แล้วคิดว่าวิ่งผ่านไปได้อะก็ ผมขอบอกว่าคิดผิด”

เด็กคนแรกรีบหันหน้าไปดูเพื่อน “โจอาตี้ นายอย่าเสียมารยาทกับ

ผู้ใหญ่ลี”

เด็กชายผมสั้นสีน้ำตาลอ่อน มีแวตาคู๋มุ่นใจในตัวเอง ใส่เสื้อเกาะะไม้เหมือนเพื่อนของเขาทั้งกลุ่ม เบ้าปากยักคิ้วให้เพื่อนชายที่ทำเสียงดู ดูเหมือนไม่ได้คิดว่าตัวเองทำอะไรผิด

เด็กหนุ่มที่ดูคล้ายกับเป็นหัวหน้ารีบโค้งขอโทษอย่างสุภาพ “ขอโทษนะครับ เพื่อนของผมเสียมารยาทมากไปหน่อยครับ” เขายืนยิ้มแนะนำตัวต่อ “ผมชื่อคาร์ดิส เป็นหนึ่งในห้ารองหัวหน้าของกลุ่มนี้ครับ”

เมธัสเห็นเด็กชายตรงหน้ามากมายและพิธีการจึงตอบด้วยความสุภาพเช่นกัน “พี่ชื่อเมธัส มาเดินเล่นนะ”

โจอาตีหลุดหัวเราะอีกครั้ง “ฮ่าๆ จะได้ไปนอนตายคาช่องเขาลีไม่ว่า ถ้าลุงอยากจะไปตายก็มาให้ผมฆ่าได้นะ จะได้ไม่เปลืองเวลาเดินทางให้มันมากนัก”

เด็กบางคนในกลุ่มหัวเราะอย่างสนุกสนาน ซึ่งแม้แต่เมธัสยังยิ้มและหัวเราะตามไปด้วย “ฮ่าๆ พี่ก็ว่าจั้นแหละ แต่ของแบบนี้มันต้องลองถึงสนุกจริงมัย”

คาร์ดิสหน้าซีดเมื่อพวกเพื่อนๆ เสียมารยาท แต่เมื่อเห็นว่าเมธัสไม่ได้โกรธอะไร เลยถอนหายใจเล็กน้อยแล้วหันไปตำหนิพวกพ้อง “โจอาตีนายเองก็เป็นรองหัวหน้าคนหนึ่งนะ นายกับคนของนายรักษามารยาทกับผู้ใหญ่น้อยลี ไม่งั้นมันจะทำให้กลุ่มพวกเราดูไม่ดีนะ”

โจอาตียกมือขวาชี้มาสะบัดไล่คาร์ดิส “โหย คาร์ดิส แกจะไปสนใจทำไมแค่ผู้เล่นคนเดียว ไม่มีปัญหาอะไรหรอกน่า”

เมธัสเห็นว่าจะไม่ได้อะไรที่ต้องการก็ยิ้มให้คาร์ดิส “น้องชายไม่ต้องคิดมาก พี่ไม่สนใจเรื่องหุยมหิมหรอก”

นั่นยิ่งทำให้คาร์ดิสทราบว่าเป็นเพื่อนของตนเสียมารยาทกับผู้ใหญ่ที่มีมารยาทตัวจริงเข้าเสียแล้ว เขาเลยยิ่งรู้สึกผิดเข้าไปใหญ่

คาร์ดิสรีบกำมือกระพริบกลางเอวอย่างสุภาพ “ขอบคุณครับที่ไม่ถือสาพวกเพื่อนของผม”

เมธัสพยักหน้าพร้อมยิ้มอีกครั้ง ส่วนโจอาตี้ซึ่งยั่วยุเมธัสให้หาเรื่อง ไม่ได้ก็เพียงส่งสายตาไม่เป็นมิตร แล้วเดินจากไปพร้อมคนอื่นอีกสามคน และขณะที่กำลังเดินกลับไปพวกเขาก็ทิ้งท้ายไว้อีกหนึ่งประโยค

“ซี เจอแต่พวกผู้ใหญ่ใจปลาชิว”

คาร์ดิสสะดุ้งโหยงกับคำพูดของโจอาตี้ แต่ครั้นหันมาเห็นเมธัสไม่รู้สึกรู้สาอะไรก็โล่งอกเล็กน้อย แล้วเริ่มอธิบายสาเหตุที่พรรคพวกของตนมาตั้งค่ายในที่แห่งนี้

เรื่องมันเริ่มตั้งแต่เมื่อสามวันก่อน หัวหน้าของพวกเขาสนใจกิจกรรมนี้ เลยชักชวนเพื่อนๆ ทั้งหมดมารวมกลุ่มทำกิจกรรมด้วยกัน แต่เพื่อนส่วนใหญ่ฝึกแต่สายเวทมนตร์มา เพราะเป็นวิชาต่อสู้ที่ฝึกง่ายสุดแล้ว พอเพิ่มระดับถึง 10 ก็ไปทำอาคาโรเรียนเวทมนตร์เพื่อเลือกสายเวทศาสตร์ที่ชอบ แล้วซื้อตำรามาอ่านก็จะได้รับทักษะมาใช้อย่างง่ายดาย คนส่วนใหญ่จึงฉันทการใช้เวท

หัวหน้าของพวกเขามุ่งเป้าหมายในการล่ากล่องกิจกรรม จึงนำกองกำลังทั้งหมดมายังช่องเขาหวักะโหลก ได้ปะทะกับกองโจรหวักะโหลกหลายครั้ง และยังสามารถโค่นล้มราชาหวักะโหลกได้ถึงสองครั้ง กระนั้นกลับมิได้กล่องกิจกรรมอย่างที่วางแผนเอาไว้ ได้เพียงเหรียญสตอร์อสูร อาวุธ และเกราะทั่วไป หัวหน้าของพวกเขาจึงสั่งตั้งค่ายเพื่อสะดวกในการต่อสู้ตีกระยะยาว

“น้องชาย ราชาสตอร์อสูรปกติพอมันตายต้องใช้เวลาในการฟื้นนาน ไม่ใช่หรือไง” เมธัสสังเกตเห็นถึงอัตราการฟื้นชีพที่เร็วผิดปกติของราชาสตอร์อสูร แล้วคาร์ดิสก็ฉกคิดตาม

คาร์ดิสเริ่มวิเคราะห์ต่ออย่างว่องไว “จริงด้วยครับพี่ ผมก็ว่าอยู่ มันมีอัตราการเกิดเร็วเกินไปจริงๆ เพราะหลังจากที่มันตายไปแล้วสองชั่วโมง มันก็กลับเข้ามาต่อสู้ใหม่อีกครั้ง ในตอนนั้นพวกผมก็นึกแปลกใจอยู่ แต่เวลาต่อสู้มันไม่ทันจะคิดถึงเรื่องพวกนี้ครับ”

จากนั้นเด็กหนุ่มก็หันไปปรึกษากับพวกพ้องในกลุ่ม แล้วเดินกลับ

เข้าไปในค่ายไม้

เมธัสทราบว่าจะไม่มีอะไรให้ตนเกี่ยวข้องอีก จึงหยิบอาหารสัตว์มาเลี้ยงม้าของเขา

หลังจากที่ซื้อยาเสร็จ เมธัสใช้ป้ายเรียกม้า บ้าเฟชีเห็นเข้าก็ชวนให้เขาซื้ออาหารสัตว์เลี้ยงทันที เขาเลยได้รู้ความจริงที่น่ากลัวว่า สัตว์เลี้ยงพวกนี้มีการกินอาหารด้วยเช่นกัน แต่ตอนที่มันอยู่ในป้ายจะอยู่ในสภาพจำศีล พอออกมาความอึดถึงจะเริ่มลดลง แล้วถ้ามันหิวถึงที่สุดก็จะตาย แกมสัตว์เลี้ยงก็มีระดับเช่นกัน ยิ่งระดับสูงสัตว์พวกนี้ก็จะเก่งขึ้น ช่วยเหลือได้ทั้งในการต่อสู้และเดินทาง

แล้วบ้าเฟชีก็แนะนำว่าถ้าเมธัสคิดจะออกเดินทางไปยังทุกทวีป ควรจัดเตรียมพาหนะประเภทสัตว์ไว้หลากหลายเผ่าพันธุ์ แบบที่สามารถเดินได้ท่ามกลางทะเลทราย หิมะตก หรือแม้แต่ในท้องทะเล แค่ม้าอย่างเดียวมันจะไม่ไหว และถ้าอยากรู้เรื่องเกี่ยวกับสัตว์เลี้ยงก็ให้ไปถามนายธนาคารได้ เพราะเขาคือคนที่มีสัตว์เลี้ยงเยอะที่สุดในเกมนี้

แต่เมธัสคิดว่า ‘ไปอีกมีหวังได้ภารกิจไขวัญญวน เก็บพันล้านประสบการณ์มา ไม่ตายหรือนั่น’

เขาเลยตัดสินใจว่ายังไม่ไปจะดีกว่า ในเวลานี้เจ้าม้าม้าตัวนี้ก็เพียงพอแล้วที่เขาจะใช้ในการเดินทาง ส่วนชื่อของมันคือ ดาร์ค ตอนที่เขาตั้งชื่อให้เจ้าม้าม้าตัวนี้มีท่าที่พึงพอใจอย่างมาก เพราะมันรีบเข้ามาเลียแก้มเมธัสเป็นการใหญ่ ทำเอาเขาทั้งจุกจิกและเปียกแฉะไปทั่วทั้งหน้า

เมธัสก็อาหารวางให้ม้าของเขากินถึงสองท่อนแล้วถามว่า “ไ้เจ้าดาร์คกินสองท่อนอึดมั๊ย” ซึ่งมันก็ร้องฮึๆ ตอบกลับมา

“ฮ่าๆ หิวขนาดนั้นเลยรี เอาลี กินอีกสักท่อนแล้วกัน” เมธัสก็อาหารอีกท่อนวางลงบนพื้น แล้วเดินไปลูบขนที่แผ่คอดาร์คอย่างสบายอารมณ์

เมื่อตอนที่ลักม้าม้ามาจากพวกก็อบลิน เขาพบว่าเจ้าดาร์คตัวใหญ่สุดพยศสุด กับพวกจิโรยะมันแทบจะไม่ให้ขึ้นขี่เลยสักนิดเดียว เมธัสเลยพยายามควบคุมมันดู กว่ามันจะยอมก็เสียเวลาไปนานพอสมควร ดังนั้นม้าที่

เหลือเขาจึงให้พวกจิไรยะไปหมด เพราะคิดว่าแค่ว่าคิดตัวเดียวก็คงพอใช้แล้ว

ในชีวิตจริงเมธัสไม่เคยเลี้ยงสัตว์มาก่อน ดังนั้นเจ้าดาร์คจึงเป็นสัตว์เลี้ยงตัวแรกของเขา ขณะที่กำลังเพลิดเพลินกับการให้อาหารม้ามก็มีเสียงเดินดังขึ้นด้านหลังของเขา

เมธัสรู้สึกได้มานานแล้วว่ามีคนเดินห่างออกไปประมาณ 9 เมตร (ด้วยทักษะพิเศษวิเศษคมีตรวจัน) กำลังมุ่งหน้ามาทางตน และมีจำนวนคนถึง 12 คน เพียงแต่เขายังคงทำเป็นไม่สนใจ ดูแลมั่วต่อไป

เสียงหวานใสดังขึ้นจากเบื้องหลัง “ขอโทษนะคะ ขอรบกวนสักนิดคะ”

เมธัสรู้สึกว่าเคยได้ยินเสียงนี้มาก่อน เมื่อหันหน้าไปมองก็จำได้ทันที

‘อ้อ เด็กที่เคยเจอตอนเข้าเกมมาครั้งแรก แล้วเรามาแต่ยืนเชื่อไปขวางทางเดินเธอหน่อยเอง’ เมธัสมองเด็กสาวตรงหน้า นอกจากหน้าตาที่เหมือนเดิมแล้ว อย่างอื่นล้วนเปลี่ยนไปเกือบหมด ‘สงสัยช่วงเพิ่มระดับ จะมีเงินเหลือเยอะเลยเปลี่ยนครบชุด ถ้าไม่เป็นเพราะความฝงใจที่หน้าแตกครั้งแรกเมื่อเข้าเกม เราก็คงจะจำไม่ได้แล้วมั้ง’

“เฮ้ย ไอ้ลุงโรคจิต นอกจากจะบ้าอยากตายไว ยังเป็นโหลคอนอีกเหวอไง จ้องหน้ายายน้อยอยู่ได้” เสียงโจอาตีดังมาจากกลุ่มคนด้านหลัง ซึ่งมีคนที่แต่งตัวคล้ายคนที่เ็นรองหัวหน้มาอีกสองคนด้วย

คาร์ดิสหันไปตวาดไล่ “โจ นายอย่าปากเสียให้มากนะ มันจะทำให้เสื่อมเสียสถาบันของพวกเรา”

โจอาตีหันไปแซวคาร์ดิสที่ยืนอยู่ข้างๆ ด้วยน้ำเสียงยียวน “แหม ไม่ต้องมาทำเสียงดูน่า รู้ว่าอยู่ต่อหน้ามิเซล เลยพยายามทำตัวเป็นพระเอก”

“เงียบค่ะ” เสียงสาวน้อยข้างหน้าดังขึ้นโดยที่เธอยังไม่ได้หันหลังมาทำเอาคนทั้งหมดสะดุ้งกันยกใหญ่ ยกเว้นเพียงโจอาตีที่ทำเป็นทองไม่รู้ร้อน ส่วนคาร์ดิสก็มหันหน้ากำมือเล็กน้อย

สาวน้อยตรงหน้าสนทนากับเมธัสต่อ ทำเหมือนกันว่าเมื่อครู่นี้มีอะไรเกิดขึ้น “ขอโทษในความไม่เป็นระเบียบของทางเรานะคะ พอดีจะมาขอบคุณพี่ชายที่บอกมุมมองที่น่าสนใจให้คาร์” พุดเสร็จเธอก็หันไปทางคาร์ดิส

“ดิฉันชื่อว่ามิเชล เป็นหัวหน้าของกลุ่มนี้ค่ะ ยินดีที่ได้รู้จักนะคะ” มิเชลโค้งศีรษะให้อย่างมีมารยาท

สาวน้อยมิเชล สูงแค่ 158 ซม. เท่านั้น ด้วยใบหน้าที่ดูอ่อนเยาว์ ดวงตาสีเขียวของสาวน้อยดูจริงจังแต่ก็ยังมีแววใสซื่อ ผมสีทองยาวมัดเป็นหางม้าเรียบร้อย ผมส่วนหน้าก็แสกกลาง ปล่อยบอยผมที่เหยียดตรงไปทั้งสองข้าง เปิดให้เห็นวงหน้าขาวใส คิ้วสีทองโค้งสวยได้รูป จมูกโด่ง ริมฝีปากบางสีแดงอ่อนนั้นก็ทำให้น่ารักและสวยเรียบๆ ในแบบของเธอ

มิเชลใส่ชุดเกราะหนังสัตว์สีแดงรัดรูปทับเสื้อยืดรัดรูปสีดำ กางเกงผ้ารัดรูปสีดำเช่นกัน เผยให้เห็นหุ่นที่ดีกว่าเด็กวัยเดียวกัน ที่เอวซ้ายเห็นบาดลึก ส่วนเอวขวามีคทาเงินเขว่นไว้กับเข็มขัด ผ้าคลุมสั้นสีน้ำเงินที่ไหล่มีรอยขาดที่ปลาย ร่องเท้าของเธอเป็นบูตหนังสีแดง ทำทางจะเป็นนักสู้สายเวทที่คล่องตัว และจากเสื้อผ้าที่แตกต่างจากคนอื่นมากอยู่ก็ทำให้ดูรู้ว่าเป็นหัวหน้าจริงๆ

เมธัสคุยอย่างอารมณ์ดี “พี่ชื่อเมธัส ยินดีที่ได้รู้จักเช่นกัน และนี่เป็นครั้งที่สองที่เราได้เจอกันนะสาวน้อย”

มิเชลทบทวนในใจว่าเคยเจอเมธัสจริงหรือไม่ จนเมธัสอดยิ้มไม่ได้ ‘จริงจังกระทั่งเรื่องคนเพิ่งเคยเจอหน้ามาทักนั้นนะ เด็กไปหน่อยละมั้ง’

“อย่าไปคิดเลย ตอนนั้นน้องจำพี่ไม่ได้หรอก พี่แค่นั่งขวางทางพวกน้องอยู่เท่านั้นแหละ” เมธัสพูดแล้วก็หัวเราะเบาๆ

แต่กลับผิดคาด มิเชลจำได้ “อ้อ พี่ผู้เล่นใหม่ที่เจอตรงลานกลางเมืองเมื่อประมาณหนึ่งเดือนก่อนใช่ไหมคะ ถ้าจำไม่ผิดตอนนั้นพี่เพิ่งใส่ชุดเริ่มต้นเองนี่คะ แต่ตอนนี้มีทั้งม้าและเสื้อหนังชั้นดี เลยคิดว่าเป็นคนหน้าคล้ายกัน”

เมธัสหันมามองเด็กตรงหน้าอย่างจริงจัง “อืม ความจำดีนะเรา ไม่ผิดหรอก พี่เพิ่งจะเล่นคินนี่เป็นคินแรกเอง”

มิเชลไม่ตกใจเท่าไร แต่คนที่เดินตามเธอมามองเมธัสในมุมที่แตกต่างจากครั้งแรกเลยทีเดียว เพราะเกม RWO เป็นเกมที่เล่นยากที่สุด กว่าพวกเธอจะสะสมเงิน วัตถุดิบ หรือซื้อเสื้อผ้าและอาวุธชั้นสูง อย่างน้อยก็ไปถึง

วันที่สองและสามของโลกจริง

นี่ขนาดว่าพวกเธอได้รับของสนับสนุนจากพวกรุ่นพี่จำนวนหนึ่งยังต้องใช้เวลานานขนาดนี้ ปกติผู้เล่นใหม่ทั่วไปจะต้องใช้เวลาหาของแบบนี้อีกต่ำส่วน แต่ถ้าเล่นทั้งวันทั้งคืนก็อาจจะทำได้ในระดับนี้

พวกมิเซลเป็นเด็กที่มาจากสถาบันเดียวกัน เวลาเล่นเกมก็จะมีการเล่นกันล่วงหน้า และด้วยอายุที่เพิ่งผ่านเกณฑ์ 15 ปี เลยทำให้เพิ่งได้เข้ามาเล่นเกมเมื่อไม่นานนี้

ส่วนพวกรุ่นพี่ในโรงเรียนที่อายุมากกว่าเข้ามาเล่นกันนานแล้ว เลยส่งของเริ่มต้นมาให้รุ่นน้องที่จะเข้าเล่น โดยพวกเขาจะแบ่งเป็นกลุ่มละ 150 คน เรียงตามวันเกิด เพราะเกม RWO จัดให้มีสมาชิกในกลุ่มได้สูงสุดถึง 150 คน

ในยุคนี้นักเรียนส่วนใหญ่จะถูกตัดให้เข้าเรียนโดยวัดจากความเร็วของคลื่นสมอง จัดให้พวกที่ใกล้เคียงกันได้ไปโรงเรียนเดียวกัน จะได้ไม่ทำให้นักเรียนที่เรียนด้วยกันลำบากเรื่องความเร็วคลื่นสมองที่แตกต่างกัน เริ่มคัตตั้งแต่ตอนอายุ 6 ปี

สำหรับพวกมิเซลมาจากวิทยาลัยโบนาซที่จะรับเพียงเด็กที่มีความเร็วคลื่นสมองตั้งแต่ 15-20 ซม./1 นาที่เข้าเรียนเท่านั้น แล้วแยกห้องเรียนตามความแตกต่างของความเร็วอีกที

มิเซลเป็นหัวหน้ากลุ่ม มีความเร็วคลื่นสมองถึง 20 ซม./1 นาที่ ส่วนพวกรองหัวหน้ากลุ่มทุกคนจะมีความเร็วคลื่นสมอง 19 ซม./1 นาที่ เว้นแต่โจอาตี้ที่มีความเร็วเท่ากับมิเซล เพราะเหตุนี้ด้วยกระมังจึงทำให้โจอาตี้ไม่เกรงกลัวคนอื่นๆ หรือแม้แต่กับมิเซลก็ตาม

“ถ้าเป็นแบบนี้พี่เมธสพอจะทราบมั้ยว่า ทำไมเมื่อราชาหวัะโหลกตายถึงไม่ตกกล่องกิจกรรมล่ะคะ” มิเซลที่ดูจะมุ่งต่องานอย่างเดียวทำให้เมธสสนใจ

เขาค่อนข้างชอบคนจริงจัง เรื่องอายุหรือเพศไม่เกี่ยวกับความสามารถ ชายหนุ่มแยมยิ้มเล็กน้อยพร้อมบอกใบ้ให้เธอ “เพราะพวกมิเซลไม่ได้แก้

ปัญหาหลักยังงัยละ”

“ปัญหาหลัก...” มิเชลทวนคำด้วยความสงสัย

เมธัสพยักหน้า เขากำลังทดสอบว่าเด็กสาวตรงหน้าเหมาะจะร่วมมือกับเขาหรือไม่ มีแต่คู่หูที่ไวใจได้เท่านั้นที่เขาจะยอมให้มายืนข้างหลังเขา

โจอาตี้เงยบไปชั่วคราวแล้วจึงเอ่ยแทรกขึ้น “ปัญหาหลักไร พุดมั่วชั่วเปล่าลุง”

เมธัสมองเด็กหนุ่มจอมยียวนที่มีแวตาคัดแย้งกับท่าทางภายนอก เขารู้สึกว่าคล้ายจะพบบางสิ่งที่แตกต่างจากเด็กคนอื่นในตัวโจอาตี้ ซึ่งยังไม่แน่ใจว่าจะเป็นอย่างที่เขาคาดคิดหรือไม่

มิเชลพูดเสียงดูอีกครั้ง โดยยังคงไม่หันไปมองโจอาตี้ “คุณโจอาตี้ ถ้าคุณไม่ยอมอยู่ตรงนี้ก็เชิญกลับเข้าเต็นท์ไปได้เลยนะคะ”

โจอาตี้ตอบกลับอย่างแตกดัน “ถ้าคิดว่าเป็นหัวหน้าแล้วทุกคนจะต้องฟังคำสั่งละก็ คิดผิดละนะยายอ้าว”

เมธัสเริ่มงุนงงกับแวตาที่ทอประกายแปลกๆ ของชายหนุ่ม แต่ก็ยังสนใจในตัวมิเชลว่าจะตอบโต้อย่างไร ซึ่งสาวน้อยคนนั้นก็กลับไม่สะทกสะท้านสักเท่าไร ทำให้เขาถูกใจเธอไม่น้อย

เพราะมีแต่คนที่มีความอดทนสูงเท่านั้นที่จะเหมาะกับการเป็นหัวหน้าคนอื่น...

ขวับ! และแล้วคนยืนข้างๆ ก็ทนไม่ไหว ชัดหมดซ้ายเข้าให้ด้วยความรวดเร็ว

แต่โจอาตี้ซึ่งดูเหมือนไม่เห็นหมัดนี้กลับใช้มือซ้ายจับเข้าที่คอของคาร์ดิสก่อนที่หมัดจะไปถึงตัวของเขา แล้วออกแรงโยนคาร์ดิสขึ้นไปพร้อมพูด “บอลเพลิง”

ในมือขวาของโจอาตี้มีบอลเพลิงลูกเล็กๆ หนึ่งลูก เขาขว้างมันใส่คาร์ดิสพร้อมยิ้มเหยียดหยาม แวตาเย็นชา

คาร์ดิสเจ็บคอจนร้ายเวทไม่ได้ จึงได้แต่ตั้งแขนรับและหลับตาแน่น แต่ก่อนที่บอลเพลิงจะไปถึงตัวเขา ก็มีเสียงเย็นชาดังขึ้น

“โล่แห่งแสง”

ที่เบื้องหน้าของคาร์ดิสปรากฏแสงรวมตัวกันขึ้นเป็นโล่ป้องกันเขาก่อนที่บอลเพลิงจะถูกตัวเล็กน้อย แต่เมื่อบอลเพลิงพุ่งชนโล่แสงใบนั้น

ตูม! ร่างกายของคาร์ดิสกระเด็นขึ้นสูงขึ้นไปอีกครั้ง

ขณะที่ทุกคนมองไปที่คาร์ดิส โจอาตี้ที่กำลังจะร้ายเวทซ้ำ

“บอล...” แต่ก่อนที่จะร้ายเวทจบกลับมีเสียงพูดว่าเรียดังขึ้นตัดบท
“เล่นกันพอแล้วนะน้องชาย”

ทุกคนรีบหันไปทางต้นเสียงจึงพบว่าชายชุดดำยืนอยู่หลังโจอาตี้ มีขวาทือมีดสั้นปาดคอ มือซ้ายก็จับศีรษะโจอาตี้เอาไว้แน่น

ที่คอของโจอาตี้มีเลือดไหลซึมออกมาเล็กน้อย และสีหน้าของเด็กหนุ่มซีดลง แต่แววตาทอแววเย็นเยียบมากกว่าเดิม

“เรามาคุยเรื่องงานกันต่อดีกว่านะ” เมธัสพูดจบก็เก็บอาวุธเข้า懷และเดินไปหามิเชลที่มองมาด้วยความตกตะลึง

‘เขาไปตรงนั้นตั้งแต่เมื่อไหร่’ มิเชลมองเมธัสตลอดเวลา เธอมั่นใจว่าการร้ายเวทของเธอต้องปกป้องคาร์ดิสได้ ต่อให้เป็นเวทของโจอาตี้ครั้งต่อไป เธอก็ยังสามารถตั้งรับได้สบายๆ จึงไม่คิดจะหันไปมอง แต่ชายชุดดำที่ยืนอยู่ตรงหน้ากลับหายไปต่อหน้าเธอโดยที่เธอไม่รู้ตัว ‘เขาเป็นผู้เล่นหน้าใหม่จริงหรือ?’

คาร์ดิสตกลงมานบนพื้นด้วยท่าสวยงาม และพวกเพื่อนสนิทของเขา ก็รีบเดินเข้าไปช่วยดูแลเขาทันที

“หอกเพลิง” เสียงของโจอาตี้ดังขึ้นอีกครั้งพร้อมกับที่เขาขว้างหอกไฟในมือใส่เมธัสทางด้านหลังอย่างรวดเร็ว

เมธัสอยู่ห่างจากโจอาตี้เพียงสามเมตร เขาถอนหายใจอย่างระอาความเป็นเด็กของโจอาตี้ ‘หัวหนาพอใช้ แต่รองหัวหนาก็คงเด็กทั่วๆ ไป ไม่น่าสนใจสักเท่าไร’

ก่อนที่จะหอกเพลิงจะไปถึงตัวเมธัส “โล่แห่งแสง” เสียงของมิเชลก็ดังขึ้นอีกครั้ง

ตูม!! เสียงระเบิดของพลังเวทดังสนั่นหวั่นไหว แสดงให้เห็นชัดว่าพลังทำลายของเวทบทนี้รุนแรงเพียงใด

หลังจากฝุ่นที่พัดปลิวด้วยแรงระเบิดจางไป เมธัสก็ยังคงเดินเอื่อยเอื่อยเข้าไปหามิเซล

โจอาตี้มองคนเบื้องหน้าทั้งสองเล็กน้อย แวตาทอประกายพลุ่งพล่านอย่างฉับพลันพร้อมสับัดหน้าเดินจากไป

มีเพียงชายหนุ่มสองคนที่รีบเดินตามหลังโจอาตีไป ส่วนคนที่เหลือไม่ทราบว่าจะทำอย่างไรกับสถานการณ์เบื้องหน้าดี จึงขำเลื่อมองไปยังมิเซลกับเมธัสผู้ที่น่าจะเป็นฝ่ายเสียหาย

มิเซลก็ไม่ว่าชายเบื้องหน้าจะทำอะไรต่อไป

เมธัสเดินไปถึงข้างตัวมิเซลแล้วก็ยิ้มระรื่นพร้อมลูบศีรษะเธออย่างเป็นกันเอง “ขอบใจนะสาวน้อย”

มิเซลเองก็เชื่อว่าชอบให้ใครมาแตะตัวเธอง่ายๆ จึงรีบเบี่ยงศีรษะออกแล้วคุยเรื่องที่ค้างต่อไป “ขอโทษนะคะที่ทำให้เสียเวลาอีกแล้ว”

เมธัสถอนมือกลับ “หืม ไม่หรอก พวกเธอก็น่าสนใจดีนะ” เขามองกลุ่มเด็กหนุ่มสาวรอบๆ ตัว ‘คงพอใช้งานได้นิดหน่อยละมัง’

มิเซลพูดอย่างเป็นการเป็นงานอีกครั้ง “เรื่องเมื่อกี้ดิฉันยังไม่ค่อยเข้าใจ...” เธอเริ่มรู้สึกว่ชายเบื้องหน้าค่อนข้างจะผิดปกติบางอย่าง จึงคุยด้วยความสุภาพมากยิ่งขึ้น “คุณเมธัสพอจะช่วยอธิบายให้ฟังหน่อยได้มั๊ยคะ”

“รู้มั๊ยว่าพวกฝูงโจรที่ทะเลาะกันสร้างความคิดร้ายให้ใครมากที่สุด”

มิเซลเข้าใจทันที รีบตอบกลับ “ฮอบบิทค่ะ”

เมธัสยิ้มกับคำตอบของสาวน้อย “ถูกต้องนะครับ”

มิเซลวิเคราะห์ “แต่ตามกิจกรรม กติกาไม่เห็นจะบอกว่าต้องไปหาฮอบบิท เพียงแค่ปราบปรามพวกสัตว์อสูรที่ทำลายความสงบสุขก็พอนี่คะ”

“ใช่ แต่เบาะแสของกิจกรรมจริงๆ คือทำให้ทุกอย่างกลับมามีเช่นเดิม อย่างเช่นสิ่งที่พี่ไปจัดการมา...” เมธัสเริ่มเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นตอนไปช่วยคนแคระ

มิเชลเข้าใจในรูปแบบของกิจกรรมในครั้งนี้น่ามากยิ่งขึ้น มันมิใช่เพียงการล่ารางวัลตัวอสูรเพียงอย่างเดียว แต่ต้องทำภารกิจเล็กๆ น้อยๆ และหาทางทำให้กองโจรหัวกะโหลกไม่สามารถมาปรากฏตัวที่เทือกเขาหัวกะโหลกได้อีกครั้ง

หลังจากนั้น สาวน้อยหัวหน้ากลุ่มเลยขอตัวเดินกลับไปประชุมแผนการกับเพื่อนๆ และขอให้เมธัสไปช่วยเสนอแนะข้อคิดเห็นร่วมกับพวกเธอ

เนื่องจากพวกเธอยังต้องรอเสบียงอาหารและยาเพิ่มพลังที่เพื่อนอีกกลุ่มหนึ่งไปซื้อที่เมืองเริ่มต้น จึงยังมีอาจจะเริ่มประชุมหรือเคลื่อนกองกำลังไปยังหมู่บ้านฮอบบิทได้โดยพลัน

เมธัสเองก็เห็นว่ากรมี่พวกเพิ่มระหว่างทางคงไม่ใช่ปัญหา และอยากสืบด้วยว่าเด็กๆ เหล่านี้มาจากสถาบันไหน มีใครคอยช่วยอยู่เบื้องหลัง

พอดกเย็นก็มีกลุ่มคนนั่งรถม้าคันหนึ่งเข้ามา มีคนขับสองคน ต่างใส่หมวกปิดหน้ากันแสงแดดที่สาดส่องลงมา

“ถึงชะที่ กว่าจะซื้อของเสร็จก็เล่นเอาเซะเที่ยงเลย เอ้อ” เสียงหวานๆ ของคนขับทำให้รู้ว่าเธอเป็นเด็กสาว

“แล้วใครล่ะที่ทำให้ถึงเที่ยง ถ้ามิเชลด่ามาละก็ เธอต้องรับผิดชอบทั้งหมดนะ” เสียงผู้หญิงอีกคนดังขึ้นด้วยความโกรธ

สาวผมสีทองตอบกลับอย่างร่าเริง “แฟริก้าแคไปตามหาสุดหล่อเองนะ แล้วก็ไม่ใช่เรื่องส่วนตัวด้วย เธอลองคิดดูสิ ทั้งหล่อ ทั้งเก่งแบบนั้น ถ้าชวนมาเข้ากลุ่มของพวกเราละก็ พวกเราผู้พี่ต้องดีใจเนาะ”

สาวที่นั่งด้านข้างดูขึ้นอย่างลึ้มตัว “นี่เธอ...”

แฟริก้าพูดด้วยความสนุกปาก “เฮาน่าๆ ไม่ต้องกลัวเรื่องกลับข้าหรือกตอนนี้นี่ยาตุ๊กตามิเชลยังคงหาทางแก้ปริศนากิจกรรมไม่ได้หรือหน้า ดีไม่ดีเจอเจ้าโจอาตีป่วนจนไม่ได้ทำอะไรแล้วละมั้ง อีๆ” เพื่อนสาวด้านข้างและคนในรถถึงกับต้องส่ายหน้า

เสียงเด็กสาวในรถดังขึ้นอย่างกล้าๆ กลัวๆ “พะ...พี่คะ อย่าพูดถึงคุณมิเชลในทางที่ไม่ดีสิคะ”

“หึๆ รู้สึกว่าชีวิตก้าน้องสาวของฉันจะเครียดคนอื่นมากกว่าพี่สาวของตัวเองแล้วละมั้ง” แพรีก้าพูดด้วยน้ำเสียงเย็นชาใส่คนด้านหลัง

เสียงของน้องสาวเบาละ “มะ...ไม่ใช่คะคะ”

เพื่อนสาวที่นั่งข้างหน้ารีบช่วยพูด “ยังไม้มิเชลก็เป็นหัวหน้ากลุ่มของเราที่รุ่นพี่เลือก เธอก็อย่าไปลบหลู่เธอเลยนะ เดี่ยวมีปัญหากับพวกรุ่นพี่หรอก”

“นั่นสิเนอะ คนมันสวย หน้าใส เลยลงพวกรุ่นพี่หัวงูให้เชื่อซะสนิทใจขนาดนั้น” แพรีก้าพูดด้วยน้ำเสียงล้อเลียน

เพื่อนทั้งกลุ่มได้แต่ถอนหายใจกับความขี้เล่นของเพื่อนสนิท

“อืม เห็นค่ายพวกเราแล้ว คำนัน เดี่ยวเธอเอาของไปส่งที่ห้องเสบียงทีนะ ฉันจะไปคุยกับคุณหัวหน้าสักหน่อย” แพรีก้าบอกเพื่อนใกล้ตัวอย่างสบายอารมณ์

ชีวิตก้าวหน้าด้วยความตกใจ “เอ๊ะ พี่คะ ที่ค่ายมีไฟไหม้ด้วยคะ”

“ไหน” แพรีก้ารีบจ้องมองก็เห็นว่ามีความไฟเกิดขึ้นที่ค่ายของพวกเธอ

“เป็นไปได้ หรือพวกกะโหลกบุกโจมตี” คำนันซึ่งยังพวักกับการศึกเมื่อสองคืนก่อนพูดชื่อของพวกนั้นออกมา

แพรีก้าสังเกตจำนวนควันที่มีเพียงสีสายแล้วก็เอ่ยอย่างเคร่งขรึม ดูแตกต่างจากยามปกติ “ไม่ใช่หรอก แต่เป็นควันไฟจากการทำอาหารมากกว่า”

คำนันถามด้วยความสงสัย “แพรีก้าอย่าบอกนะว่าพวกนั้นไปล่าสัตว์มาได้เยอะขนาดทำอาหารเลี้ยงคนทั้งกลุ่มได้”

“ต้องลองไปดูก่อน อาจจะมึะไรน่าสนใจก็ได้” พูดเสร็จเธอก็หลับตาคิดในเรื่องที่เป็นไปได้

ทุกคนเริ่มเงียบลง ได้แต่รอให้ถึงค่ายไม้ และก็คงจะได้ทราบคำตอบของปริศนา

เดินท์กลางป่าแห่งหนึ่ง มีกลุ่มคนนั่งพักผ่อนอยู่

จิไรยะซึ่งนั่งอ่านหนังสืออยู่ถามคนที่อยู่ข้างหน้าตนว่า “มิโคโตะ นายว่าก่อนไปทวีปใหม่ค่อยส่งเหรียญสัตว์อสูรทีเดียวหรือ?”

มิโคโตะซึ่งนั่งอยู่ฝั่งตรงข้ามเพียงพยักหน้าหนึ่งครั้ง แล้วอ่านตำราปกสีฟ้าที่อยู่ในมือต่อ

จิไรยะยังไม่ค่อยจะเข้าใจรายละเอียด แต่ก็ไม่อยากคิดมาก ‘ทำตามไปเถอะ คำแนะนำของเพื่อนรัก มันใจได้อยู่แล้ว’

แล้วเขาเองก็ยังมีเงินเหลือเฟือ ก็อาจารย์เขาให้เงินเยอะขนาดนั้นนี่ ไม่ต้องทำให้ทั้งชีวิตก็น่าจะพอแล้วละ แต่เขายังเจ็บใจไม่หายกับค่าหัวของพวกนักโก เพราะเงินที่แลกมาได้นั้น ได้แค่มิ่นซีจต่อตนเอง

ทั้งๆ ที่ต้องเสียไปเกือบสามแสนซีจ และเกือบเสียหัวใจไปด้วย

ถ้าเขาต้องเสียสิ่งสำคัญที่สุดนี้ไปละก็เขาจะเป็นยังไงต่อไป แค่นี้เพียงเล็กน้อยก็ต้องหยุดคิดโดยพลัน เพราะกลัวว่าจะเห็นถึงผลลัพธ์ที่ไม่อยาก แม้แต่จะคิด...

แล้วตอนนี้เจ้าของหัวใจของชายหนุ่มก็เดินมาพร้อมรอยยิ้ม “พวกคาโยะพร้อมแล้วละ ไปเพิ่มระดับกันต่อได้แล้วละ”

หลังจากนั้นเพื่อนสาวของเจ้าของหัวใจก็เดินตามออกมาพร้อมอาวุธครบมือ

กลุ่มผู้ชายที่กำลังนั่งอ่านตำรารีบเก็บหนังสือลงในเบ้ทันที

จิไรยะที่เป็นเหมือนหัวหน้ากลุ่มลุกขึ้นไปจับมือชายเจ้าของหัวใจของเขา แล้วยกขึ้นดูใกล้ๆ

ที่นิ้วนางซ้ายของเขามีแหวนแสนสวยประดับอยู่ และตอนนี้ใบหน้าเจ้าของมือก็เริ่มขึ้นสีเล็กน้อย ทำให้เพื่อนสาวอีกคนต้องเชกบาลชายหนุ่ม

“โอ้ย!”

“จิไรยะนายอย่าเพิ่งมาหวานต่อหน้าคนอื่นได้มัย มันเลียนนะ” ริกะตำหนิด้วยความรำคาญ ‘ตอนแรกก็เร่งพวกเราเสียเหลือเกิน แต่พอเจอแฟนตัวเองก็มัวแต่จ้องตากันอยู่ได้ เป็นแฟนกันมาตั้งห้าหกปี มันจะหวานกันได้

ทุกวันเลยรีง’ เธอได้แต่พร่ำบ่นในใจ

แต่มีโคโตะไม่คิดอย่างนั้น แววดาของเขาทอประกายประหลาด ในใจ
 จุกคิดอย่างฉับไว ‘เมื่อไหร่มัน...’ เขาผูกคอกขึ้นพร้อมเดินไปหาจิไรยะจากเบื้อง
 หลัง กล่าวเสียงเย็น “จิไรยะ รับหมัดสิ”

จิไรยะยังไม่ทันตั้งตัวจึงโดนต่อยเข้าที่ใบหน้าแล้วล้มลงทั้งยืน

เพื่อนทั้งวงต่างตื่นตกใจ ทุกคนสับสนและทำอะไรไม่ถูก ถึงมีโคโตะจะ
 เคยโกรธพวกเขาบ้าง แต่ก็ไม่เคยดุด่า และไม่เคยลงไม้ลงมืออย่างเด็ดขาด

คนโดนต่อยร้องขอโทษขอโพยเป็นการใหญ่ “มีโคโตะ ฉันผิดไปแล้ว
 วันหลังจะไม่มั่วแต่ทวนกับคาโยะตลอดเวลาแล้ว อย่าโกรธเลยนะ”

มีโคโตะมองหมัดที่ตัวเองต่อยจิไรยะด้วยแววตาเสียใจอยู่บ้าง และ
 เดินเข้าไปหาเพื่อนสนิทที่นอนกลิ้งอยู่กับพื้น

ในหัวของจิไรยะได้ยินเสียงจากระบบแจ้งว่า “ผู้เล่นมีโคโตะขอออก
 จากกลุ่ม”

คราวนี้มิโคโตะเตะใส่จิไรยะที่นอนอยู่กับพื้นด้วยความเร็วสูงสุด โดย
 มีคาโยะร้องห้ามเสียงดัง

“อย่านะคะมิโคโตะ...”

บ้าบ! เสียงเตะดังขึ้นอย่างหนักหน่วง แต่กลับเป็นมิโคโตะที่กระเด็นไป
 ติดข้างเต็นท์ในพริบตา ส่วนจิไรยะซึ่งลุกขึ้นมาเมื่อไรไม่ทราบยืนค้างท่าตะ
 ด้วยเท้าซ้าย

ร่างกายของมิโคโตะค่อยๆ รูดไถลลงจากข้างเต็นท์ เขานั่งพิงข้างเต็นท์
 ด้วยสภาพปางตาย กระอักเลือดออกมาคำโต และที่หน้าอกมีรอยเท้าอยู่หนึ่ง
 รอย

ในขณะที่ทุกคนกำลังตกใจ ริกะกับรินรีบวิ่งเข้าหามิโคโตะก่อนใคร
 แล้วช่วยส่งยาเพิ่มเลือดกรอกเข้าปากของมิโคโตะอย่างเร่งรีบ พร้อมทั้งใช้
 พลังลมปราณรักษาที่อาจารย์ของพวกเขาเธอสอนไว้ทันที

ส่วนจิไรยะ สีหน้าที่เคยเปี่ยมความมั่นใจของเขาเต็มไปด้วยความ
 กระวนกระวาย สำหรับเขา ต่อให้บ้ายังไงก็ไม่มีทางทำร้ายเพื่อนแบบนี้หรอก

ชายหนุ่มรีบวิ่งเข้าไปดูมิโคโตะพร้อมร้องดังลั่น แต่พูดไม่เป็นประโยค เพราะในหัวของเขายังงุนงง สับสนกับเรื่องที่เกิดขึ้น “เฮ้ย เป็นไงบ้างมิโคโตะ นายไม่เป็นอะไรนะ”

คนรอบข้างเหมือนเพิ่งจะได้สติ ต่างรีบวิ่งไปดูอาการเพื่อนสนิทที่เหมือนพี่ชายด้วยความห่วงใย

มิโคโตะส่ายหน้าแล้วยกมือขวาขึ้นเหมือนจะบอกว่าไม่เป็นไร ไม่ต้องเข้ามามุงกันมากขนาดนี้

ทุกคนต่างเข้าใจเลยยืนห่างออกไปเล็กน้อย แต่สีหน้ายังคงแฝงความห่วงใยอย่างชัดเจน

พวกเขารู้ว่าเพื่อนคนนี้ไม่เคยทำอะไรที่ไม่มีความหมายอย่างแน่นอน เมื่อครูต้องมีอะไรสักอย่าง หรือไม่ก็เจ้าจิโรยะมันน่าเตะมิโคโตะเลยอยากเตะ ซึ่งก็น่าจะบอกพวกเขาแล้วจะได้ช่วยกันเตะให้ ไม่ต้องให้มิโคโตะออกแรงเองจนเจ็บตัวแบบนี้

มิโคโตะพินตัวรีบรื้อแล้วก็ค่อยๆ เอ่ยอย่างหนักแน่น “ทักษะโกงความตายใช้กับเพื่อนร่วมกลุ่มไม่ได้”

เด็กฝึกงาน ประชุม และผ่าช่องเขา

**หลังจากที่เมธัสเข้าไปในค่ายไม้ก็ได้ข้อมูลเพิ่มหลายเรื่อง ด้วยทักษะ
ยืมแยมและบิงเหนือนานาชนิด**

ตอนนี้ที่กลางค่ายมีชายชุดดำใส่ผ้ากันเปื้อนลายลูกแมวยืนบิงเหนือน
เตาสีเทา มีลูกมือเป็นเด็กผู้ชายหนึ่งคน มีเด็กชายและเด็กหญิงมากมายหลาย
คนนั่งกินอาหารบิงย่างกันอย่างเอร็ดอร่อยอยู่รอบค่าย

“พี่เมธัสจะทำธุรกิจเกี่ยวกับด้านอาหารเหอครับ พี่จึงฝึกทักษะดำรง
ชีพพ่อครัวและพ่อค้า” คาร์ดิสที่อาสาเป็นผู้ช่วยคอยเอาเนื้อที่บิงจนสุก
ใส่จานให้เพื่อนๆ รู้สึกสงสัย

เมธัสพลิกเนื้อไปปลางคุยกับคาร์ดิสไปปลาง “ไม่เหอครับ พี่แค่ลองทำ
เพลินๆ ฆ่าเวลาเท่านั้นแหละ”

จากการสนทนาอันยาวนานทำให้เมธัสทราบว่ เด็กกลุ่มนี้กำลังจะจบ
จากสถาบันการศึกษาโบนาซ ซึ่งเป็นวิทยาลัยที่มีชื่อเสียงที่สุด 1 ใน 5 แห่ง
ของโลก

ในปัจจุบันวิทยาลัยโบนาซมีหลักสูตรการเรียนการสอนจัดว่าดีเป็น
อันดับ 3 ของโลก นักศึกษาส่วนใหญ่ที่จบมาจะมีบริษัทเอกชน หน่วยงานของ
รัฐและกองทัพมารับเข้าทำงาน ดังนั้นการที่เด็กบางส่วนจะหยิ่งและหลงตัวเอง

ก็ไม่ใช่ว่าเรื่องแปลก เพราะในปัจจุบันสมาชิกคนสำคัญๆ หลายคนในหน่วยงานของรัฐก็ล้วนมาจากสถาบันนี้ทั้งสิ้น

แล้วคราวนี้ไม่รู้ว่ามีรุ่นพี่ที่จบไปก่อนหน้านี้ อาจเป็นรุ่นพ่อรุ่นแม่เลยกระมัง ได้แนะนำนักศึกษาที่อายุเกิน 15 ปี ซึ่งกำลังศึกษาอยู่หรือเรียนจบแล้วก็ตามให้เข้ามาเล่นเกม RWO เพื่อทดสอบความสามารถ เพราะในเกมมีหลากหลายสิ่งที่สามารถทดสอบได้ เช่น การต่อสู้กับสัตว์อสูรจนถึงสงครามระหว่างกองทัพ ซึ่งเป็นการทดสอบความสามารถของนักศึกษาที่จะเข้าไปอยู่ในหน่วยงานรัฐจำพวกกองทัพ ตำรวจ ธุรกิจ การจัดการต่างๆ เช่น พ่อค้าเปิดโรงแรม ใครจะทำงานด้านการเงินก็ทดสอบความสามารถด้านเศรษฐศาสตร์ บัญชี เป็นต้น

ระดับสูงต่ำในกลุ่มเป็นเหมือนตัววัดความสามารถในการเป็นผู้นำนั่นเอง ดังนั้นพวกที่ศึกษาสายบริหารและรัฐศาสตร์มักจะได้เป็นหัวหน้ากลุ่มโดยปริยาย

ตามปกติจะมีการคัดเลือกโดยใช้คะแนนสอบในวิทยาลัยเป็นตัวตัดสินตำแหน่ง ซึ่งจะช่วยให้ควบคุมง่ายขึ้น เพราะสมาชิกทุกคนล้วนยอมรับผู้ที่มีคะแนนสอบเหนือกว่าตัวเอง แต่แล้วปัญหาก็กลับเกิดขึ้นในกลุ่มนี้ เพราะผู้ที่ได้คะแนนสูงสุดแบบทิ้งห่างเลยคือโจชาติ ซึ่งทำคะแนนนำโด่งนักศึกษาทุกคนในชั้นปี แม้แต่ในระดับห้องก็ยังเหนือกว่ามิเซลทุกวิชา

ถึงกระนั้นรุ่นพี่ที่จะมาคัดเลือกกลับเลือกมิเซลที่คะแนนต่ำกว่าเป็นหัวหน้ากลุ่ม ซึ่งมีข่าวลือว่ามิเซลใช้เสน่ห์ยั่วยวนรุ่นพี่ผู้ชายทำคนที่มาคัดเลือกหัวหน้ากลุ่ม ทำให้เพื่อนร่วมกลุ่มจำนวนหนึ่งไม่ค่อยพอใจ (แน่นอนว่าชาวนีเมธัสได้รับมาจากเด็กคนอื่น คาร์ดิสไม่พูดเกี่ยวกับเรื่องนี้เลยแม้แต่นิดเดียว)

ในขณะที่เมธัสกำลังรับประทานอาหารอย่างสนุกสนานก็มีรถม้าคันหนึ่งแล่นเข้ามาในค่ายไม้ เขาคิดว่าเป็นรถม้าที่ไปซื้อเสบียงกับยาเพิ่มพลังกลับมาแล้วนั่นเอง

‘อืม กลับมาลัทธิ แต่เกือบสี่โมงเย็นแล้ว จะเข้าไปเลยดีไหมนะ’ เมธัสนึกในใจอยู่ว่า เขาจะบอกคนเดียวหรือดูท่าทีจากพวกทหารเด็กกลุ่มนี้

ก่อนดี

สำหรับเขามีคนช่วยรับแรงโจมตีเยอะหน้อยก็เดินทางสบายขึ้นอีก เพื่อซื้ออาหารเด็กชุดนี้ เมธัสเลยเอาเนื้อและผักที่ขนมาจากโรงแรม รินชั้นมาทำบาร์บีคิวเลี้ยงเด็กๆ เหล่านี้ ซึ่งผลตอบรับก็นับว่าไม่เลว กลิ่นเครื่องเทศที่ผสมคลุกเคล้ากับเนื้อแล้วนำไปย่างนั้นยั่วยวนให้คนที่หิวมาตั้ง แต่เมื่อเข้าเดินเข้ามาพร้อมกะพริบตาปริบๆ หลังจากเมธัสยื่นเนื้ออย่างให้พวกเขา จากที่ใช้เตาปิ้งเตาเดียวก็ไม่เพียงพอ ถึงกับต้องยืมเตาจากหน่วยเสบียง ของเด็กกลุ่มนี้มาเลย

ย่อมแน่นอนว่าในกลุ่มเด็กที่มาขอเนื้ออย่างไม่มีใจอาตี๋รวมอยู่ด้วย ‘หึๆ หยิ่งนักรักไม่ต้องกิน’

ส่วนสาวน้อยหน้าตาเย็นชาเช่นมิเชลก็มีได้ออกมาจากเต็นท์ใหญ่ที่ใช้เป็นห้องประชุมชั่วคราวเช่นกัน แต่คาร์ดิสมาหยิบไปส่งให้หลายจานอยู่ ‘หึๆ ทำทางจะรักอย่างหัวปักหัวปำเลยนะเด็กคนนี้’

พอกลุ่มเด็กที่เพิ่งจะลงจากรถม้ามาถึง พวกเขาก็รีบเดินเข้ามาหาเมธัส พร้อมขอเนื้ออย่างกันอย่างพร้อมเพรียง เมธัสจึงเอาบาร์บีคิวที่เหลือลิบกว่าไม่วางเรียงในจานให้พวกเขาเอาไปแบ่งกัน

บาร์บีคิวสูตรลับของเมธัสเพิ่มความอึดได้ 50 หน่วยต่อหนึ่งไม้ เสริมพลังโจมตี ป้องกัน และความไว 50% เป็นเวลา 8 ชั่วโมง แน่นอนว่าคนที่รู้สูตรพคุณของอาหารนี้ก็ดูเหมือนจะไม่มีเลย เมธัสจึงลบคะแนนความสามารถไปคนละ 5 คะแนน

เมธัสกำลังมองหาว่าเด็กกลุ่มนี้มีคนไหนที่มีความสามารถบ้าง เพราะเขาต้องการลูกมือหลังจากรู้ว่าการฝ่าด่านพวกหวัะโหลกคงไม่ใช่งานสบายๆ อย่างที่คิด ถึงไม่ได้นึกถึงกลองกิจกรรมแต่ก็อดสนใจไม่ได้ว่าทำไมราชาสัตว์อสูรมันถึงฟื้นฟูเร็วผิดปกติของระบบ

เมธัสเก็บอุปกรณ์ทำอาหารเสร็จคาร์ดิสก็เข้ามาชวนให้เข้าเต็นท์ประชุม เขาก็ยอมไม่ปฏิเสธ

เมื่อเดินเข้าไปในเต็นท์จึงพบว่า ข้างในมีโต๊ะไม้แบบพับตั้งเรียงเป็นรูป

ตัว U มิเชลนั่งอยู่ที่หัวโต๊ะ ข้างหลังเธอมีหญิงสาวสองคนยืนอยู่อย่างใกล้ชิด เหมือนจะเป็นเลขาฯ หรือองครักษ์ ส่วนคนอื่นๆ นั่งอยู่สองฟากโต๊ะ ด้านซ้ายห้าคนและด้านขวาสี่คน แต่ยังมีเก้าอี้ว่างอีกสองตัว มีเด็กชายสองคนยืนอยู่ด้านหลังหนึ่งในที่ว่างนั้น ทั้งนี้รวมคนที่เบียดหัวหน้าอีก 5 คน

รวมแล้วในเต็นท์มีคนมาประชุมกับเมธัสเพียง 19 คน ‘อืม เป็นระเบียบดีนะ’

เมธัสยิ้มทักทายทุกคนพร้อมนั่งเก้าอี้ว่างที่อยู่ติดมุมขวาของเต็นท์ ซึ่งเด็กส่วนใหญ่ก็ยิ้มตอบ เว้นโจอาตี้กับมิเชล คนหนึ่งนัยน์ต่ายังมีแววขุ่นเค้น ส่วนอีกคนดูหนุ่มหล่อขึ้น

‘บวก 5 คะแนนให้มิเชลสำหรับการเป็นผู้นำที่ดี’

ที่เมธัสบวกคะแนนให้เพราะเธอยังคงเรียกโจอาตี้มาร่วมประชุม แต่คนเป็นหัวหน้าที่ดีต้องเยือกเย็น วางตัวดี มีรอยยิ้มเสมอ แม้จะยังกินแหวงแคลงใจกันอยู่ และไม่ยิ้มตอบเขา แต่แค่แววตาของมิเชลที่ดูอ่อนโยนกับท่าทางที่สุภาพก็นับว่าพอใช้ได้ในสายตาเมธัส

“ขอบคุณสำหรับการเลี้ยงอาหารกลุ่มของเรานะคะคุณเมธัส” มิเชลพูดเสียงสุภาพพร้อมโค้งศีรษะเล็กน้อย

เมธัสเพียงยิ้มยิ้มแต่ไม่ตอบคำ

มิเชลเห็นว่าเมธัสไม่คิดจะกล่าวอะไรจึงเริ่มประชุมในหัวข้อที่ยังค้างอยู่ตั้งแต่ยามบ่าย

“ตอนนี้ทั้งอาหารและยาเพิ่มพลังก็ครบแล้ว ดังนั้นถึงเวลาแล้วที่ต้องลองบุกฝ่าไปยังหมู่บ้านฮอบบิท...” มิเชลพูดได้ไม่ทันไรก็โดนขัดจังหวะโดยโจอาตี้ที่นั่งทอดกอดขาเลื่องมอเธอด้วยหางตา

“เธอคิดว่าไปที่หมู่บ้านแล้วจะมีอะไรดีขึ้นไหม?”

“โจอาตี้ นายฟังจบก่อนจะได้มั๊ย” คาร์ดิสพูดเสียงเย็น

“ก็รู้ผลแล้วไม่ใช่หรือไง สู้ไปก็ไม่ได้ของ พวกเราควรจะไปไปที่ทวีปหลัก เพื่อเริ่มต้นงานหลักของพวกเราสักที มาทำเรื่องที่เปลืองเวลาแบบนี้มันใช้ได้ที่ไหนกันหา มิเชล” โจอาตี้ใส่อารมณ์กับมิเชลที่ยังคงทำหน้านิ่งเหมือน

เดิม

“แต่ถ้าเราทำกิจกรรมนี้สำเร็จ ทางเราจะได้อาหารระดับสิบสองคนละชั้น เชียวนะโจอาตี้” ผู้ชายที่นั่งข้างๆ โจอาตี้พูดก่อนที่มีเชลจะตอบ

“แล้วเป็นยังไงล่ะ ผลลัพธ์คือเสียทั้งเวลาและเงิน พวกนายรู้มั๊ยกลุ่มอื่นๆ เขาไปทวีปหลักกันหมดแล้ว” โจอาตี้พูดด้วยเสียงดุตัน

คนรอบเต็นท์ฟังแล้วสะอึกเล็กน้อย

นักศึกษารุ่นนี้ที่อายุครบมีด้วยกันถึง 745 คน ถูกแบ่งเป็น 5 กลุ่ม กลุ่มที่ไม่ใช่สเจอบเป็นกลุ่มที่มีคะแนนและการเรียนดีสูงสุด ทั้งภาคปฏิบัติและทฤษฎี ดังนั้นการที่ไปทวีปหลักช้ากว่ากลุ่มที่มีคะแนนน้อยกว่าก็นับว่าเป็นเรื่องที่น่าอับอาย

ถ้าหากได้อาหารระดับ 12 ก็แล้วกันไป แต่ถ้าไม่ได้ละก็ ทุกคนคงถูกมองว่าอยู่ในระดับต่ำกว่าเกณฑ์ไปโดยปริยาย และแน่นอนว่าการไปช้าก็ส่งผลต่อการได้รับตำแหน่งหน้าที่ในกองทัพ กิลด์ และโรงเรียน ซึ่งมันจะมีผลต่อชีวิตจริง

แฟร็ก้าซึ่งนั่งฟังเกี่ยวกับเมธัสพูดอย่างเบื่อหน่าย “ถึงยังงี้ก็เข้าไปแล้วจะบ่นอะไรอีกล่ะโจอาตี้”

โจอาตี้หันไปแหวะใส่แฟร็ก้า “หุบปากไปเลยยายแฟร็ก้า แค่นี้ไปซื้อของนิดหน่อยยังกลับมาช้าไปหนึ่งวัน นี่ถ้าให้ไปสู้จะเดินช้าเพราะติดไขมันที่หน้าอกมั๊ย”

“โหะๆๆ” แฟร็ก้าหัวเราะเสียงสูง แล้วพูดกับโจอาตี้เสียงสูง “ก็รู้แหละนะคะว่าชอบพูดกับสุนัข แต่นึกไม่ถึงว่าจะมีปากเหมือนไปด้วย”

โจอาตี้ยืนเฝ้าตาลูกวาวเล็กน้อยแล้วตอกกลับด้วยเสียงอันเยือกเย็น “หึๆ แล้วที่กลับมาช้าเพราะบ้าผู้ชายนี่จริงหรือเปล่า เห็นชอบบอกว่าตัวเองเก่งนักเก่งหนา แะไปเจอพวกโจรกระจอกไม่กี่คนก็ต้องให้คนอื่นช่วย เสียชื่อเสียงบ้านเราหมด”

แฟร็ก้าไม่ยี่หระแต่กลับหัวเราะดังลั่น “โหะๆ ก็คุณคนนั้นเขามีดีกว่านาย ทั้งส่วนสูง ทั้งฝีมือ” แล้วก็หันไปมองโจอาตี้ตรงๆ “อย่างนายนะไม่เกิน

สามวินาที หัวกับตัวคงจะแยกจากกันแล้วละโจอาตี้”

โจอาตี้โดนดูถูกฝีมือก็ยืนรันทดลู่ควมมากกว่าเดิม แต่เพริก็ายังคงไม่หยุด

“และอย่างนายอ๊ะนะ โจกรระจอกพวกนั้นคงจะยานายชะละเป็น...”

ต๊ับ!! เสียงตบโต๊ะดังลั่นเต็นท์

มิเชลพูดด้วยเสียงหนักแน่น “พอกันได้แล้วทั้งสองคน เรามาถกเถียงกันเรื่องงานไม่ใช่เรื่องส่วนตัว ถ้าอยากเถียงกันนักก็รอเสร็จจากการประชุมครั้งนี้ก่อน”

คนทั้งเต็นท์เงียบแต่โจอาตี้ยังคงจ้องมองเพริก้าเหมือนจะกินเลือดกินเนื้อ ส่วนเพริก้ามองเขาด้วยสายต้ายิ้มเยาะ

เมธัสให้คะแนนมิเชลเพิ่ม 5 คะแนน และลุกขึ้นยืนมองทุกคนด้วยสายตาอ่อนโยน “ถ้ายังไม่พอใจตัวก่อนนะ เพราะพี่อยากไปนอนพักที่หมู่บ้านฮอบบิทก่อนเที่ยงคืนนี้”

ทุกคนมองด้วยความแปลกใจ ส่วนใหญ่มองว่าชายตรงหน้านี้คงยังไม่เคยเจอกองโจรหัวกะโหลกเลยพูดหน้าตาเฉยเยี่ยงนี้ เว้นแต่มิเชลที่รู้เบื้องลึกคิดว่าเขาแข็งแกร่งกว่าที่เห็น

เขาไม่ใช่พ่อค้าหรือพ่อครัวทั่วไปเป็นแน่แท้

ส่วนเววตาของโจอาตี้บ่งบอกอย่างชัดเจนว่าให้เมธัสรีบๆ ไปให้ไกลๆ ชะ และอย่ามาเจอเจอกันอีกเลย

ทันใดมิเชลเอ่ยขึ้นอย่างเอือกเย็น “คุณเมธัสคะ ไม่ทราบว่าจะไปพร้อมพวกเราหลังจากนี้อีกสามสิบนาทีจะได้มั๊ยคะ”

ทุกคนต่างหันไปมองมิเชล ส่วนโจอาตี้มีที่ท่าว่าจะเอ่ยปากค้าน กระนั้นมิเชลยังคงพูดด้วยเสียงเย็นชาว่า

“ตอนนี้ฉันเป็นหัวหน้าของกลุ่มนี้ ขอสั่งในฐานะของหัวหน้ากลุ่มให้ทุกคนไปเก็บสัมภาระและเตรียมตัวออกเดินทางไปหมู่บ้านฮอบบิทภายใน 20 นาที ปฏิบัติได้”

ทุกคนรีบลุกขึ้นเดินออกจากเต็นท์และไปสั่งการคนในหน่วยของตน

ยกเว้นโจอาตีที่มองมิเชลด้วยสายตาเย็นชา

เมื่อโจอาตีลุกขึ้น ลูกน้องที่อยู่ด้านหลังก็ติดตามไปอย่างใกล้ชิด แต่ก่อนออกจากเต็นท์ไปเขาพูดด้วยเสียงเรียบนิ่ง “หัวหน้า คุณคงรู้ว่าถ้าผิดพลาดอีกครั้ง ผมต้องรายงานไปที่รุ่นพี่ แล้วคุณรู้ว่าผลจะเป็นเช่นไร”

พอก้าวเสร็จเขาก็ก้าวเท้าออกไปไม่รอฟังคำตอบ หรืออาจเพราะทราบดีว่ามีเชลคงไม่เปลี่ยนแปลงการตัดสินใจ

ภายในเต็นท์จึงเหลือเพียงเมธัสที่กลับมาั่งที่เก้าอี้ตัวเดิม และมิเชลที่ยังคงนั่งอยู่กับที่ด้วยสีหน้าสงบเยือกเย็น

‘บวกอีก 5 คะแนน’ เมธัสมองมิเชลด้วยสายตาอ่อนโยนเพราะเห็นว่าเด็กสาวตรงหน้าท่าทางจะพอใจได้ ‘อย่างน้อยเธอก็ตัดสินใจที่จะรัก ค้นหาไม่ใช่ยอมพ่ายแพ้และหนึ่งง่าย’

ส่วนคนถูกมองก็ดูเหมือนไม่สะทกสะท้านอันใด สบตาเมธัสอย่างมั่นใจ

“ขอบคุณนะค่ะที่ช่วยทำอาหารที่ยอดเยี่ยมให้พวกเรา” มิเชลพูดเสียงนุ่มและสุภาพขึ้น

เมธัสยิ้มเล็กน้อย “ไม่เป็นไรหรอก หวังว่าแค่ถูกปากก็พอแล้ว”

มิเชลส่ายศีรษะแล้วพูดใหม่ว่า “ไม่ใช่เรื่องอร่อยหรือถูกปากค่ะ แต่เป็นเรื่องพลังที่เพิ่มเติมหลังจากทานอาหารของคุณต่างหากค่ะ”

‘บวก 10 คะแนน รู้ด้วยว่าหลังทานอาหารจะมีพลังเสริม’ เมธัสยิ้มเล็กน้อยอย่างดีใจที่สาวน้อยตรงหน้าไม่ทำให้เขาผิดหวัง

อาหารเมื่อกินเข้าไปแล้วจะไม่เห็นผลในหน้าตาสถานะ แต่ต้องให้ผู้เล่นรู้สึกได้ด้วยตนเอง หรือถ้ามีความสามารถตรวจสอบระดับหนึ่งก็จะรู้ได้ทันทีที่เห็นสิ่งของต่างๆ ว่ามีพลังพิเศษแอบแฝงแบบใด

เมธัสถามด้วยความสนใจ “มิเชลไม่ไปเตรียมตัวก่อนออกเดินทางหรือไง”

มิเชลส่ายศีรษะและยิ้มนิดๆ “เต็นท์ของมิเชลก็คือกระโจมหลังนี้แหละค่ะ ถ้าคุณกรุณาออกจากกระโจม มิเชลจะได้เริ่มเก็บค่ะ”

เมธัสยิมและหัวเราะเบาๆ “หึๆ ขอโทษนะ ไม่รู้ว่าหัวหน้ากลุ่มมีหน้าที่ดูแลระโฌมประชุมเองให้ช่วยน้ย”

“ไม่ต้องค่ะ เรื่องเล็กน้อยแบบนี้มิเชลทำเองคนเดียวได้ค่ะ”

เมธัสลุกขึ้นพร้อมยกไหล่ “ยังไงก็ให้ช่วยแล้วกันนะ เพราะนี่เหลือเวลา
อีกแค่ 15 นาทีแล้วละที่จะต้องไปรวมตัว”

มิเชลลุกขึ้นตาม โคงค์ศีรษะให้เล็กน้อยก่อนยิ้มบางๆ “ไม่ต้องหรอกค่ะ การให้แขกเก็บของให้เป็นการเสียมารยาทเกินไป”

เมธัสรู้สึกพึงพอใจความมีมารยาทของเด็กสาวตรงหน้า ‘ให้อีก 5 คะแนน หึๆ 30 คะแนนแล้ว ช่างน่าสนใจขึ้นอีกหน่อย อาจคุ้มค่าที่เสียเวลา ก็ได้’

เขาพูดโหม่นน้ำเด็กสาวเบื้องหน้าด้วยเสียงนุ่มนวล “แต่พี่ว่าทำสองคน
ย่อมดีกว่าคนเดียววนะมิเชล”

เด็กสาวตรีกตรองเล็กน้อยก่อนตอบกลับอย่างสุภาพ “ถ้าเช่นนั้นก็ได้ค่ะ มิเชลไม่อยากขัดความตั้งใจของคุณแมธัสเช่นกัน” แล้วทั้งสองก็เริ่มเก็บโต๊ะ เก้าอี้เข้าเป็นขนาดใหญ่

กระเป๋าก็บอกของนั้นโดยปกติถ้าต้องการแบบที่มีช่องใส่ของเยอะๆ มักจะใช้เป้ขนาดใหญ่ แบบของเม็คสันนั้นมีค่อนข้างน้อยจนหายากเลยทีเดียว ดังนั้นเวลาเดินไปตามเมืองก็จะพบว่าคนส่วนใหญ่แบกเป้ขนาดใหญ่ มิเช่นนั้นก็ต้องมีเป้แบบสายคาดหลายๆ ใบ แต่ส่วนใหญ่ก็จะลดน้ำหนักโดยรวมของของที่ใส่ไปได้ไม่มากนัก

ปกติกระเปาะจะช่วยลดน้ำหนักได้ประมาณ 50%-80% ดังนั้นการที่ใคร
รับประทานของเยอะๆ ก็ต้องคิดให้ดีในเวลาที่อู่

ผู้เล่นเป็นกลุ่มส่วนใหญ่เลยต้องมีรถม้าไว้ใส่พวกเป่สัมภาระเพื่อให้
ต่อสู้อย่างคล่องแคล่ว

ในโลก RWO ถ้ากลุ่มผู้เล่นมากกว่า 10 คนขึ้นไปจะมีคนใช้รถม้าหรือม้าแบกสัมภาระที่ไม่แปลกอะไรเลย

หลังจากเมธัสช่วยเก็บโต๊ะและยกเก้าอี้ใส่เปื้อนอย่างรวดเร็ว ก็เก็บของ

ภายในจนเสร็จ ครั้นออกมาข้างนอกจึงพบว่าเต็นท์ทั้งหมดถูกเก็บเรียบร้อยแล้ว ตอนนี้จะเป็นการระดมกำลังเพื่อจัดแถวเข้ากองย่อยของตนเอง

ในกลุ่มนี้จะแบ่งเป็นหัวหน้ากลุ่ม 1 คน มือกัศักรประจำตัว 4 คน รองหัวหน้ากลุ่ม 5 คน ผู้ช่วยรองหัวหน้ากลุ่มอีกกลุ่มละ 2 คน และคนที่เหลือก็จะแบ่งเป็น 5 กองกำลัง กองกำลังละ 26 คน

กองกำลังทั้ง 5 ก็มีหน้าที่แตกต่างกันไป โดยมีกองระวังหน้านำโดยโมริโอกะ ชายหนุ่มตัวโตผมสีดำ กองกำลังนี้เน้นต่อสู้ประชิดตัว เข้าปะทะแนวหน้าเสมอ จึงมีคนถืออาวุธจำพวกดาบมือเดียว ดาบสองมือ หอกยาว และโล่เล็ก

กองกำลังที่สอง เป็นกองหน้าสนับสนุนนำโดยโจอาตี้ ชายหนุ่มรูปร่างเพรียว ผมสีน้ำตาลอ่อน กองกำลังนี้เน้นใช้พวกเวทระยะไกล หรืออาวุธจำพวกธนู หน้าไม้ เพื่อสนับสนุนแนวหน้าที่ต้องต่อสู้ระยะประชิด

กองกำลังที่ 3 เป็นกองกลางนำโดยเอริก้า สาวมันผมสีเงินที่ดูเยือกเย็น กองกำลังนี้จะรับคำสั่งโดยตรงจากมิเชล โดยเน้นทั้งรุกประชิดและยิงไกล และรักษาแนวตั้งรับสุดท้าย จึงมีทั้งนักดาบ นักธนู และนักเวท

กองกำลังที่สี่ เป็นกองเสบียง นำโดยแฟริก้า สาวสวยหุ่นดี ผมยาวสีทอง กองกำลังนี้ทำหน้าที่รักษาเพื่อนที่บาดเจ็บ ดูแลอาหาร เงิน เก็บสิ่งของตกหล่นจากสัตว์อสูร และส่งยาเพิ่มพลังเวลาต่อสู้ จึงไม่เน้นโจมตี แต่ก็สามารถรับมือได้พอสมควร เน้นนักเวทแสงที่สามารถรักษาเพื่อนร่วมทีมได้

กองกำลังที่ 5 เป็นกองหลัง นำโดยคาร์ดิส หนุ่มผมทอง กองกำลังนี้จะเน้นระวังหลังป้องกันการโจมตีด้านหลัง และคอยช่วยป้องกันกองเสบียงใช้พวกอาวุธดาบ หอกสั้น และโล่ใหญ่

ในตอนแรกพวกเขามีรถม้าถึง 4 คัน แต่เพราะการโจมตีอันรุนแรงของกองโจรหัวกะโหลกทำให้รถม้าพังไปถึง 3 คัน จะว่าเป็นความผิดของหัวหน้ากลุ่มที่วางกำลังสู้รบไม่ดี หรืออาจเป็นเพราะคาร์ดิสที่ทำหน้าที่ไม่เต็มที่ก็มีอาจทราบได้

แต่โจอาตี้ก็โทษทั้งสองคน เพราะรู้ว่าพวกกองเสบียงจะรบไม่เก่ง

เนื่องจากพวกนี้จะเน้นเป็นแม่ค้า ไม่ก็แม่ครัวซะส่วนใหญ่ นั่นคือทั้งกลุ่มมีแต่ผู้หญิงที่ไม่ถนัดต่อสู้ระยะประชิด การที่คาร์ดิสเข้าไปช่วยป้องกันได้ไม่ทันจึงถือว่าผิดต่อหน้าที่ ส่วนคนที่ให้คาร์ดิสผู้อ่อนหัดรับหน้าที่สำคัญแบบนี้อย่างมิเชลก็ต้องถือว่าผิดไปด้วย

สำหรับเมธัสเห็นวิธีการจัดกองกำลังก็คิดว่าถูกต้องแล้ว เพราะคนใจเย็นแบบคาร์ดิสเหมาะกับหน้าที่ระวังหลัง แต่ถ้าหัวใจเย็นกับโจอาต้าได้ก็คงจะดีกว่านี้ ‘มิเชลบอกอีก 10 คะแนน เพราะวางตำแหน่งหน้าที่ได้ดี’

แล้วกองกำลังเด็กสถาบันโบนาซก็เริ่มออกเดินทาง เมธัสเหลือบมองนาฬิกา ‘ตอนนี้ห้าโมงเย็น สงสัยได้สนุกกันยกใหญ่กับหัวคำนี้แน่ๆ’

“ตื่นได้แล้วค่าพี่คารเน” เสียงหวานในสดุ้งขึ้นในความมืด

“ตื่นสิคะพี่คารเน พระอาทิตย์จะตกแล้วนะคะ” เสียงหวานในยังดังต่อ

คารเนส่งเสียงปานละเมอออกมา “อืม...จะรู้บ๊ี้ พี่ตื่นแล้ว”

“สงสัยต้องให้แคร์ช่วยละมั้ง” เสียงข้างตัวหวานนุ่มแต่แฝงความน่ากลัวไว้ด้วย

แล้วคารเนก็รู้สึกเหมือนมีลมเป่าที่หลังหู

“อ๊ะ จะทำอะไรแคร์ ว้าย! อย่านะ” คารเนร้องลั่น ลูกลงจากเตียงทันที เพราะเจอแวมไพร์สาวปลูกแบบชวนขนลุก แวมไพร์สาวเห็นอีกฝ่ายหน้าขึ้นสีไปถึงใบหูก็หัวเราะออกมา

คารเนทั้งอายและทั้งอนเพื่อนสาว “ทำอะไรอ๊ะแคร์ เล่นอะไรก็ไม่รู้”

“ก็คนอะไรปลูกยากนักก็ต้องช่วย” แคร์ไลพุดพวงหัวเราะเบาๆ ไปด้วยโดยไม่รู้ตัวอันตรายกำลังมาจากด้านหลังด้วยฝีมือเด็กสาวที่อยากเล่นด้วย

ฟูๆ!! “ว้าย!” แคร์ไลร้องดังลั่นเพราะเจอดีเช่นกัน

“อ๊ๆ/ฮ่าๆ” คารเนกับรูบี้หัวเราะกันยกใหญ่เมื่อเห็นแคร์ไลร้องแล้วหลบหลีกจนเกือบตกเตียง

“หิ ระวังตัวนะรูบี้ คราวหน้าพี่จะเล่นแบบนี้บ้าง” แคร์ไลตั้งตัวได้ก็ขู่

ไว่ก่อน แต่รู้ก็กลับรู้สึกสนุกมากกว่าแล้ว และยิ้มแฉ่งเหมือนจะรอแคโรโลมา แก่ลงตอนเช้าพรุ่งนี้

คาเรนหายวุ่นเป็นปลิดทิ้งแล้วจึงมองนาฬิกาข้อมือก็พบว่ามันเป็นเวลา 17.30 น. แล้ว เธอพูดด้วยความสับสน “ตายแล้ว ทำไมไม่มีใครปลุกคาเรน ตอนเช้าล่ะคะ แล้วใครคอยเฝ้าร้านล่ะ หรือว่าแมธธัสเขาคอยดูแลร้านให้อยู่”

ย่อมแน่นอนว่าแคโรโลกับรูบี้ต้องมองหน้ากันด้วยความงุนงง เพราะพวกเธอคาดไม่ถึงว่าคาเรนจะความจำเสื่อม

รูบี้เลยเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นให้ฟัง “ไม่ใช่ค่ะพี่คาเรน เมื่อเช้าพี่ตื่นแล้วนะ แต่ว่าหลังจากที่พี่ดูแลร้านตอนที่พี่เมธธัสออกไปได้แป๊บเดียวพี่คาเรนก็สลบค่ะ พี่แคร์เลยบอกให้พาพี่คาเรนขึ้นมานอนค่ะ”

“ฉันสลบ...เหรอ” ดูเหมือนคาเรนจะลืมเรื่องราวไปจนหมดสิ้น เธอนั่งคิดด้วยความกังวลว่าตนเป็นอะไรถึงสลบ

เนื่องจากเกมนี้มีความเหมือนจริงค่อนข้างสูง ผู้เล่นอาจพบเจอการต่อสู้ที่รุนแรงและเรื่องราวน่าสะพรึงกลัวได้ตลอดเวลา ผู้สร้างระบบกรังเกรงว่าผู้เล่นอาจจะหวาดกลัวจนเป็นโรคประสาทได้ จึงมีการตั้งระบบรักษาจิตใจแบบพิเศษเอาไว้ เมื่อผู้เล่นคนใดเจอเรื่องที่หวาดกลัวหรือตกใจถึงขีดสุดจะต้องสลบอย่างฉับพลัน แล้วหากก่อนที่ผู้เล่นคนนั้นจะสลบมีความคิดว่าอยากจะให้เรื่องที่น่าหวาดกลัวเหล่านั้นไม่ฝังใจ ระบบจะทำการลบเลือนข้อมูลที่เกิดขึ้น ทำให้เกิดอาการสะลึมสะลือช่วงหนึ่ง จนคิดว่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเป็นแค่ความฝัน หรืออย่างหนักอาจลืมเหตุการณ์บางส่วนได้ด้วยตัวเอง

ในกรณีของคาเรนที่พบเจออย่างต่อเนื่อง และในใจของเธอพยายามที่จะลืมเลือน เมื่อเธอตื่นขึ้นมาอีกครั้ง ระบบจึงช่วยให้เธอจดจำเรื่องที่เกิดขึ้นในยามเข้าไม่ได้นั่นเอง

คาเรนนึกอย่างไรก็นึกไม่ออก และเธอเองก็เคยได้ยินเรื่องระบบพิเศษป้องกันอาการวิกลจริตของผู้ใช้บริการมาก่อน แต่ไม่เคยเจอกับตนเองเลยสักครั้ง จึงต้องเฝ้าถามด้วยความสงสัย “พี่สลบไปเพราะอะไรจ๊ะ รูบี้”

“ก็เพราะพี่คาเรนจ...อู๊บๆ” ขณะที่รูบี้กำลังจะบอกเหตุผล แคโรโลก็เอา

มือมาปิดปากเธอ

“นั่นเพราะคาเรนทำชุดให้ใครบางคนทั้งคืนด้วยความรักยังไงล่ะคะ”
แคโรไลพูดด้วยเสียงหวาน

คาเรนโต้แย้งอย่างรวดเร็วพร้อมทั้งหน้าแดงขึ้น “ว้าย! ชุดแบบนั้นได้
ไงล่ะแคร์ คาเรนไม่ได้คิดแบบนั้นนะ”

แคโรไลเห็นว่ารูบี้เสียบก็เลยรีบเบี่ยงหัวข้อสนทนาไปให้ไกลที่สุด “ถ้า
ไม่รักก็คงไม่ทำให้ทั้งคืนหรอกนะ คิดว่าแคร์ไม่เห็นเหรอ ทั้งนังอมยิ้มไปพลาง
เย็บไปพลางคิดถึงคน...”

“ว้าย อย่าพูดเล่นแบบนั้นนะแคร์ คาเรนก็ต้องคิดถึงขนาดร่างกายของ
เมธัสสิ ก็กำลังตัดชุดให้เขาอยู่นี่นา” คาเรนพูดแทรกโดยไม่รู้ว่าตัวเองกำลัง
พูดอะไรผิดไป

“อ๊ๆ ยังไม่บอกเลยว่าคิดถึงใคร สรุปกี่เมธัสสินะ อ๊ๆ” แคโรไลป้อง
ปากหัวเราะอย่างสนุกสนาน

ส่วนคนโดนแซวชักไม่สนุกด้วยแล้ว เลยเปลี่ยนเป็นเดินออกจากห้อง
ไปอย่างรวดเร็วและทิ้งท้ายว่า “แคร์นะ ไม่คุยด้วยแล้ว คาเรนไปดูหน้าร้าน
ก่อนละ”

“เฮ้อ” แคโรไลถอนหายใจด้วยความเหนื่อย “ผู้หญิงช้อยแบบนี้จะม
ลักก็คนนะ แคจูบก็สลบได้”

รูบี้สงสัยว่าทำไมแวมไพร์สาวต้องโกหกคาเรนเรื่องสลบ เธอจึงสอบถาม
ด้วยความอยากรู้ “พี่แคร์ทำไมไม่บอกความจริงไปล่ะคะ”

แคโรไลนอนลงบนเตียงอีกครั้งพร้อมบอกกับรูบี้ที่บินวนไปมาซ้าๆ
ด้วยใบหน้าที่เต็มไปด้วยความสงสัย “อ๊ๆ เรื่องเมื่อเช้าที่คาเรนไปจูบกับ
เมธัสห้ามบอกกับคาเรนเด็ดขาดนะ”

รูบี้เอียงหน้าด้วยความงุนงง แวมไพร์สาวจึงต้องย้า “ถ้าไม่ยากให้
ผู้หญิงแบบคาเรนต้องสลบอีกก็อย่าบอก นั่นแหละคือทางออกที่ดีที่สุด เข้าใจ
มักรูบี้”

“ได้ค่ะ หนูเองก็ไม่อยากให้พี่คาเรนสลบบ่อยๆ ค่ะ น่าเบื่อจะตาย ไม่มี

เพื่อนเล่นเลย” รูบี้เข้าใจในแบบฉบับของเธอแล้วก็ค่อยๆ บินไปที่ประตูห้อง แต่แล้วก็หันหน้ามามองแคโรไลและถามด้วยคำถามที่ไม่อาจตอบได้ว่า “แล้วถ้าผู้หญิงแบบพีแคร์หรือหนูจูกับพีเมธัส พวกเราจะสลับแบบพีคาเรนมั้ยคะ?”

แคโรไลหัวเราะดังลั่นและบอกกับรูบี้ว่า “ไม่รู้สินะ ไว้มธัสกลับมาıklองจูบดูสิ อีๆ”

“คะ จึ้นพีแคร์กับหนูไปลองจูกับพีเมธัสพร้อมๆ กันนะคะ” รูบี้เข้าใจในแบบฉบับของเธอแล้วก็ทำเอาแคโรไลตกใจ แต่วิญญาณเด็กไม่รอให้แคโรไลได้มีโอกาสปฏิเสธ บินลงข้างล่างไปแล้ว

และด้วยคำพูดที่ไม่ทันคิดของแคโรไลก็ทำให้เกิดโศกนาฏกรรมขึ้นในภายหลัง...

กองทัพเด็กในสายตาของเมธัสค่อยๆ หายยเดินเข้าสู่ช่องเขาหัวกะโหลก

ตอนนี้เมธัสรู้แล้วว่าถ้ามากันแบบไม่เตรียมตัวละก็ ยังไงก็ต้องมีตายบ้างเป็นเรื่องปกติ

หน้าผาทั้งสองข้างไม่เพียงลาดชัน แม้แต่หญ้ายังไม่ขึ้นสักต้น ถ้าบอกว่าช่องเขาแห่งนี้เกิดขึ้นโดยมีคนใช้ทักษะทำลายภูเขาให้เกิดช่องตรงกลางละก็เขาจะเชื่อทันที เพราะผนังหน้าผาทั้งสองด้านมีลักษณะเหมือนโดนผ่าด้วยดาบขนาดใหญ่ ฟาดตรงๆ จึงได้ผิวสัมผัสราบเรียบ แต่ก็ยังมีร่องรอยของน้ำฝนที่กัดเซาะจนปริแตกเป็นจุดๆ อยู่บ้าง

ส่วนบริเวณพื้นก็ขรุขระเล็กน้อย ต่อให้ควมม้าตัวเดียวยังยากที่จะขี่ผ่านด้วยความเร็วเต็มกำลัง ขนาดรถม้ากระบะที่มีล้อขนาดใหญ่ทั้งสี่ยังสะดุดอยู่เรื่อยๆ จนต้องเก็บเข้ากระเป๋าด้ายกองเสบียง

‘ครั้งก่อนก็คงเสียรถขนของตรงแถวๆ นี้ละมัง’

ตอนนี้เด็กๆ ทั้งหมดล้วนมีท่าทีระแวงระวังภัย ถืออาวุธติดมือกันหมด แต่ละคนเดินห่างจากผนังหน้าผา เดินเรียงแถวตรง 5 แถว ทุกแถวเดิน

ห่างกัน 1 เมตร โดยคนของกองที่ 1 กับ 5 จะอยู่ซ้ายสุดและขวาสุดตามลำดับ ส่วนกอง 2 กับ กอง 3 จะอยู่ในแถวรองซ้ายและขวา ส่วนกองที่ 4 จะอยู่ตรงกลาง คนที่อยู่ซ้ายสุดและขวาสุดของทุกแถวจะถือคบเพลิง เพื่อที่จะได้เห็นสองข้างทางอย่างชัดเจน

ความจริงแล้วการเดินทางผ่านที่นี้ยามค่ำคืนค่อนข้างอันตราย แต่เมื่อหัวหน้ากลุ่มตัดสินใจ คนทั้งหลายก็ได้แต่เตรียมใจเกิดใหม่เท่านั้นเอง

“คุณเมธัสไม่คิดจะชักอาวุธขึ้นมาเพื่อไว้บ้างหรือคะ” เสียงเย็นซาเจือหวังใยของหัวหน้ากลุ่มดังเข้ามากระทบโสตประสาทขณะที่เมธัสเดินชมความงามของจันทร์เสี้ยว

“อ้อ อาวุธหลักของพี่ยังเสียอยู่นะ จะมีก็แค่มีดสั้นกับดาบเงินด้ามหนึ่งที่ยังไม่ได้ปลดผนึกเลย”

คำตอบของเมธัสทำเอาคนรอบข้างรู้สึกว่าเขาคนนี้ประมาทเกินไปหรือมันใจในตัวเองเกินไปก็ไม่รู้

ส่วนมิเชลซึ่งก็อ่านความคิดเมธัสไม่ออกไม่พูดอะไรแต่ระแวงระวังภัยเต็มที่ เพราะครั้งนี้จะผิดพลาดไม่ได้อย่างเด็ดขาด เธอทำพลาดมาแล้วหนึ่งครั้งคือเมื่อสองคืนก่อน ดังนั้นคืนนี้ต้องหาหนทางเอากล่องกิจกรรมมาให้ได้ มิเชลนั้นกลุ่มของเธอจะโดนลดคะแนนทั้งกลุ่ม สำหรับเธอแล้วคะแนนที่เธอได้จะน้อยก็ช่างมัน แต่คนในกลุ่มของเธอไม่สมควรที่จะได้คะแนนน้อยเพราะความผิดพลาดของเธอ

ตอนนี้กองกำลังเด็กเดินทางมาได้ไกลถึง 1 กิโลเมตรแล้ว ถึงมันจะเป็นระยะสั้นๆ แค่อสองกิโลเมตรก็ตาม แต่ทุกคนรับรู้ช่วงนี้คือช่วงที่ขึ้นขี่ตายอย่างแท้จริง

ต๊บบ!! แก๊ก!! เสียงเริ่มดังจากรอบด้าน เมธัสเองก็ได้ยินเช่นกัน เหล่าสิ่งของสีขาวๆ กระโดดออกมาจากหน้าผา ‘อิม ที่แท้มีโพรงถ้ำอยู่ในเขา รู้สึกจะมีมากซะด้วย’

แก๊กๆๆ เสียงกระตุกกระทบพื้นดังลั่น ทหารเด็กทุกคนเริ่มตั้งท่ารอคำสั่งของหัวหน้ากลุ่ม

“กองหนึ่ง สอง สาม ห้า ให้จัดแถวเตรียมต่อสู้ กองสี่เตรียมเวทแสง รักษาและถือคบเพลิงแทน” มิเชลบัญชาการอย่างคล่องแคล่วว่องไว “และเดินต่อไป เป้าหมายของพวกเราคือเดินไปให้ถึงหมู่บ้านฮอบบิท อย่าไปต่อสู้ให้เปลืองเวลา”

แก๊กๆ เสียงพวกโจรโครกกระดุกดังขึ้นเรื่อยๆ

‘เป็นกระดุกก็ยิ่งรักจะปล้นอีกเหวอเนี่ย สงสัยก่อนตายต้องเป็นมหาโจรรักการปล้นเป็นชีวิตจิตใจ แม้ตายจนเหลือแต่กระดุกก็ยังไม่วายออกมาปล้น’ เมธัสมองเห็นรอบๆ อย่างชัดเจน สำหรับเขานั้นเป็นผู้รับใช้แห่งความมืด ขอแค่มีแสงสว่างเพียงเล็กน้อยก็สามารถมองเห็นเวลากลางคืนได้ชัดดูกลางวัน

“เคลื่อนไหว อย่าแตกแถว” มิเชลออกคำสั่งต่อเนื่อง ทุกคนก็ทำตามอย่างเคร่งครัด

พอเดินไปได้อีก 20 เมตร ข้างหน้าที่หยุดขบวนลงอย่างกะทันหัน แล้วก็ยังมีเสียงดังมาจากข้างหน้า “พวกมันตั้งขบวนดักรอข้างหน้า”

มิเชลสั่งด้วยเสียงเฉียบขาด “โมริอคขึ้นนำบุก โจอาต์คอยช่วยผสานทุกคนบุกได้”

‘ให้อีก 5 คะแนน’

เมธัสมองไปรอบๆ แต่ก็ยังรู้สึกปลอดภัยไปรื่อง สำหรับเขา การออกจากหุบเขานี้แสนจะง่ายดาย

เสียงการต่อสู้เริ่มดังมาจากข้างหน้า และด้านข้างก็เริ่มมีการปะทะแล้วเช่นกัน

เปรี๊ยะ!! ตูม!! เสียงเวทมนตร์ระเบิดดังขึ้นจากรอบข้าง เหล่าทหารเด็กที่อยู่รอบนอกพาดพันกับโครงกระดูกเดินได้ ส่วนพวกอยู่ชั้นสองก็พยายามยิงเวทสนับสนุนการโจมตี หรือไม่ก็พยายามยิงธนู ซึ่งเมธัสคิดว่าใช้ธนูกับพวกโครงกระดูกไม่ค่อยได้ผล เนื่องจากมันลอดผ่านช่องว่างตามโครงกระดูกไป แต่ถ้าโดนพวกมันก็ทำได้แค่หยุดการเคลื่อนไหวจนแนวหน้าเข้าโจมตีง่ายขึ้นเล็กน้อยเท่านั้น ส่วนชั้นในสุดทำงานลำบากที่สุด นั่นคือต้องคอยร่ายเวท

เสริมพลัง เวทรักษา คอยผลักดันสนับสนุนโจมตีป้องกันกับชั้นนอกและชั้นสอง ที่เสียท่าโดนทำร้ายจนแตกจากขบวนทัพตลอดเวลา

กองโจรหัวกะโหลกคือนักรบโครงกระดูกที่เดินได้ พวกนั้นมีทั้งแบบใช้มือเปล่า ใช้ดาบสั้น หอกสั้น บางตัวก็ติดโล่ด้วย เมธัสเองก็ไม่ค่อยจะสนใจพวกมันเท่าไรนัก เขาสนใจวิธีบัญชาการทัพของกลุ่มผู้นำนามากกว่า

โมริอคถือดาบยาวกับโล่เหล็กขนาดใหญ่เข้าฟาดฟันบุกทะลวงไปด้านหน้าอย่างว่องไว ตัวดาบมีเปลวเพลิงลุกกลามอยู่ตลอดเวลาซึ่งเกิดจากพลังเวทสายเพลิงที่จะเสริมพลังทำลายด้วยอัคคีให้อาวุธ ทุกครั้งที่ฟาดฟันนักรบโครงกระดูกก็จะมีเพลิงลุกไหม้แล้วหายไปในที่ที่สุด

โจอาตีที่คอยบุกขึ้นแนวหน้าก็เก่งกาจสมกับความมั่นใจของเขาสามารถร้ายเวทได้อย่างรวดเร็ว บอลอัคคีที่ถูกเข้าเป้าอย่างแม่นยำ สนับสนุนการบุกให้โมริอคได้อย่างสมบูรณ์แบบ

เอริก้ากับคาร์ดิสใช้ดาบยาวกับโล่เหล็กขนาดเล็กคอยปกป้องรั้งท้ายได้อย่างดี ทำให้เห็นถึงความสามารถในการตั้งรับแล้วสวนกลับ แม้ท่วงท่าจะไม่หวือหวาหรือบุกได้จุดเด่นแบบคู่ของโมริอคกับโจอาตี แต่ก็ถือว่าเข้าหากันดีเยี่ยม

ขณะแฟริก้าใช้เวทเพลิงยิงศัตรูรอบๆ มิเซลจะคอยใช้เวทรักษาและสั่งการให้ลูกน้องคนสนิทป้องกันด้านข้างอย่างเป็นระเบียบ

‘บวก 15 คะแนนทุกคน มีความสามัคคีเวลารบดีมาก’

ดูผิวเผินเมธัสอาจไม่ได้ร้ายเวทต่อสู้อย่างแท้จริงแล้วเขาแอบใช้เวทมนตร์ตลอดเวลา การที่เมธัสใช้เวทโดยไม่พูดออกมานั้นต้องใช้สมาธิอย่างมาก อย่างน้อยต้องมีระดับสมาธิที่ 300 ขึ้น

เวทเพิ่มเงาถูกนำออกมาใช้ไม่ขาดสาย พวกนักรบโครงกระดูกที่บุกเข้ามาจะทำร้ายหรือทะลวงแนวรับให้แตก เมธัสก็จะยิงกระสุนเข็มเงา เนื่องจากพอใช้เวทนี้จะทำให้เงาของเมธัสเปลี่ยนเป็นเข็มเล่มเล็กๆ ไหลไปตามพื้นเข้าโจมตีเงาของศัตรู

เมื่อศัตรูสะกดหรือโจมตีซ้ำลง พวกทหารเด็กจะสามารถผลักศัตรูออก

จากวงได้หันหัวที่ ข้อเสียของเวทีนี้ก็คือ ถ้ามันไปโดนเงาของอะไรก็ตามที่ ขวางทางมันจะโคมตีเงาของสิ่งนั้น

ที่เมธัสใช้บ่อยสุดก็คือวงเวทีระเบิด โดยร้ายเวทีที่กึ่งกลางทัพของ นักรบโครกกระดุก ครั้นพวกนั้นเดินเหยียบถูก กับดักเวทีก็จะระเบิดปลงงาน ทำลายล้างศัตรูรอบข้าง ทำให้ศัตรูชะงักการเข้าโจมตีได้พอสมควร แม้จะ ไม่ถึงขั้นตาย แต่ก็ทำให้พวกศัตรูกระเด็นไปชนพรรคพวกของมันจนล้ม ระเนระนาด และพวกทหารเด็กก็นึกว่าคงมีเพื่อนในกลุ่มยิงเวทีระเบิดโดน ตัวพวกนั้น เลยไม่สงสัยอะไรในตัวเมธัสที่เดินตัวเปล่า นอกจากจะไม่ช่วย ยังเอาแต่มองอีกต่างหาก

แต่ไม่ใช่เวลาที่พวกเขาจะมาสนใจเรื่องที่เมธัสกินแรงเอาแต่สบาย ก็แน่นอนละ แควเวลาร้ายเวทียังไม่พอ จะให้มาดำผู้ใหญ่ใจดำก็กระไรอยู่

คงมีเพียงไม่กี่คนที่สังเกตเห็นว่ามีแสงสีฟ้าอ่อนกะพริบค่อนข้างถี่ ปรากฏขึ้นบนร่างกายของเมธัส แต่ด้วยมีแสงเวทีจากคนรอบตัว พวกเขาจึง คิดว่านั่นคงเป็นแสงจากเวทีของคนอื่นนั่นเอง ซึ่งแสงกะพริบสีฟ้าอ่อนนั้นเกิด จากการใช้ยาเพิ่มพลังเวทีโดยอัตโนมัติ

ด้วยรูปแบบการบุกที่ค่อนข้างรอบคอบกองทัพเด็กจึงสามารถตีฝ่ากอง กำลังศัตรูได้อย่างไม่ยากลำบากนัก จนพวกทหารเด็กเริ่มรู้สึว่ามันง่ายกว่าสู้ ครั้งก่อนด้วยซ้ำ แต่ก็คิดไปว่าพวกตนคงเก่งขึ้นมาก หรือชินกับการต่อสู้กับ พวกกระดุก และวางแผนต่อสู้ได้ดีเลยสู้ได้สบายๆ

ตอนนี้ขบวนทัพเดินทางมาใกล้ถึงทางออกแล้ว เพียงอีก 70 เมตรก็จะ พ้นจากช่องเขาหัวกะโหลก

“โมริอคแเกร่งหน้อยสิเว้ย ยาเพิ่มพลังเวทีของกองพวกข้าจะหมดแล้ว นะ” โจอาตีตะโกนบอกโมริอคที่วิ่งพาดพันดาบอยู่ข้างหน้าคนเดียว

“แฮกๆ เหนื่อยเว้ย!! แกวิ่งมาตีกับพวกนี้เองมัยละ” โมริอคหายใจ หอบขณะพาดดาบเพลิงพันนักรบโครกกระดุกตายไปอีกตัว

“มันไม่ใช่หน้าที่ของข้า หน้าที่ของข้าคือมหาระเบิดอค์คี้!!” โจอาตีได้ กลับด้วยเสียงเย็นชา แล้วตะโกนร้ายเวทดังลั่น ทันใดนั้นก็เกิดบอลเพลิง

ขนาดใหญ่ที่มือขวาของเขา ชายหนุ่มขว้างไปด้านหน้าที่ห่างจากโมริอคเกือบ 10 เมตร

ตูม!! พลัง!! เสียงระเบิดดังขึ้นอีกครั้ง แรงระเบิดทำให้พวกนักรบโครงกระดูกกระเด็นชนกันเองเปิดทางให้โมริอควิ่งนำพรรคพวกอีกห้าคนบุกขึ้นไปได้ในทีเดียวถึง 14 เมตร

“เยี่ยมมากโจ ยาก!! ดาบเพลิงทำลายล้าง”

โมริอคใช้ทักษะดาบเวทมนตร์โจมตีศัตรูที่หยุดชะงักไป จากปกติที่ตัวดาบมีเปลวเพลิงลุกไหม้อยู่ ก็เกิดเปลวเพลิงที่ใหญ่กว่าเดิมและยาวกว่าเดิมถึงห้าเมตร พริบตาหนึ่งโมริอคฟาดฟันเพียงทีเดียวก็สามารถสังหารนักรบโครงกระดูกตรงหน้าได้ถึง 12 ตัว แล้วรุดเดินหน้าต่อไปได้อีก 5 เมตร จึงค่อยหยุดลงเมื่อปะทะกับนักรบโครงกระดูกที่วิ่งเข้ามาแทนที่พวกพ้องที่ตายไป

“อีกห้าสิบกว่าเมตรเท่านั้น แหกๆ” แม้โมริอคจะเหนื่อยจนเหงื่อไหลซลอมหน้าก็ยังวิ่งแล้วฟาดฟันอย่างบ้าคลั่งเช่นเดิม

เมธัสเห็นการบุกแบบต่อเนื่องของคนทั้งสองก็ยอมรับว่าเข้าหากันดี มาก

ส่วนด้านหลัง ทั้งเริก้ากับคาร์ดิสแม้จะไม่ค่อยพูดแต่ดูเหมือนจะรู้ใจกันดีไม่แพ้คู่ด้านหน้า

พอเริก้าพ่นนักรบโครงกระดูกไปหนึ่งตัวก็ถอยหลังก้าวสามก้าว คาร์ดิสก็จะผลัดเข้าโจมตีหรือต้อนนักรบโครงกระดูกที่พุ่งเข้ามานั้นเอง บางครั้งทั้งสองคนก็เข้าต่อสู้พร้อมกัน คนหนึ่งตั้งโล่ขึ้นกัน อีกคนก็ฟันดาบใส่ศัตรูอย่างฉับไว เรียกได้ว่าทั้งคู่มีจิตใจที่สื่อถึงกันได้ตลอดเวลา

‘อืม ข้างหน้าเหมือนหน่วยโจมตีบ้าพลังน้ำตาตกกับดำ ส่วนด้านหลังก็หน่วยตั้งรับสมบูรณ์แบบเงินกับทอง ดูๆ ก็เข้าคู่กันดีนะ’ เมธัสคิดเช่นนั้นก็เพราะคู่ข้างหน้าต่างเหนื่อยทั้งคู่ แถมยังใช้พลังทำลายล้างระดับสูงตลอดเวลา ส่วนคู่ด้านหลังกลับโจมตีโดยใช้พลังเพียงเล็กน้อย ไม่เห็นทำลายแต่ไหนจัดการพร้อมถอยได้ตลอดเวลา พอต้องตั้งรับเนื่องจากติดคนด้านหน้า ทั้งสองคนก็เข้าสลับแทนที่อีกฝ่ายไม่ให้เหนื่อยจนเกินความจำเป็น ส่วนเด็กคู่

อื่นๆ ยังไม่สมบูรณ์เท่าคุณ

สำหรับเพริก้ากับมิเชลน่าจะเหนื่อยที่สุด เพราะเพริก้าไม่เพียงแค่ว่าย เหวโจมตี แต่เวลาต้องป้องกันเธอจะใช้กำแพงเพลิงป้องกันแถวที่แตกลง หรือทำให้เพื่อนที่เหนื่อยได้พักผ่อนเป็นระยะ และคอยหยิบยาเพิ่มพลังส่งให้คนรอบข้างที่ร้องขอ ส่วนมิเชลซึ่งใช้เวทรักษาได้ นอกจากต้องคอยดูพลังชีวิตที่อยู่ในหน้าต่างข้อมูล ยังต้องใช้เวทหนุนแสงยิงโจมตีแทนเพื่อนที่โจมตีไม่ทัน และคอยสั่งการให้เพื่อนพ้องเข้าแทนที่เพื่อนคนที่เสียหลักไป

‘อืม หน่วยบัญชาการสองสาวสวยทองคำ ทั้งสามคุณให้ 10 คะแนนแล้วกัน’ เมธัสซึ่งยังคงแอบร่ายเวทก็ทำต่อไป โดยไม่รู้ว่าในใจของเด็กพวกนี้ส่วนใหญ่แทบจะอยากโยนเขาไปเป็นโล่แทนแล้ว

และแล้วด้วยความพยายามก็ทำให้พวกทหารเด็กฝ่าออกจากช่องเขาได้สำเร็จ คนที่ออกมาได้ก็คอยตั้งรับให้คนข้างหลังได้วิ่งผ่านไป ส่วนคนที่เหนื่อยมากๆ ก็วิ่งผ่านไปด้วยเช่นกัน เพื่อจะได้ไปพักผ่อนแล้วค่อยกลับมาช่วยคนที่เพิ่งจะออกมาจากช่องเขา

ทางออกจากช่องเขาหวัะโกลกเป็นที่ราบลุ่ม มีป่าโปร่งขึ้นระหว่างสองปากทางเดิน ทางเดินเป็นพื้นเรียบ ไร่ซึ่งต้นหญ้า กว้างราวๆ 50 เมตร

ทหารเด็กทั้งหมดวิ่งฝ่าออกมาจากช่องเขาสำเร็จ อยู่ห่างจากช่องเขาหวัะโกลกซึ่งตอนนี้พวกนักรบโครงกระดูกเริ่มหยุดวิ่งไล่ มีเพียงเล็กน้อยที่วิ่งเข้ามาอยู่ แต่ส่วนใหญ่ตั้งทัพ ห่างจากพวกมิเชลที่รั้งท้ายอยู่ 30 เมตร

“กองหนึ่ง ตั้งรับ กองสามเดินนำหน้าไป 50 เมตร” มิเชลสั่งการทันทีที่ทุกคนเริ่มรวมกลุ่ม

ตอนนี้กองหนึ่งได้เริ่มจัดขบวนเป็นแถวเดี่ยวยืนเรียงหน้ากระดาน กองสองกับกองห้ายืนซ้อนด้านหลัง

มิเชลออกคำสั่งอย่างฉับไว “กองสี่แจกยาเพิ่มพลังชีวิตและใช้เวทสนับสนุนให้ทุกคน แล้วเดินตามกองสามไปทันทีที่เสร็จ”

พวกกองโจรหวัะโกลกก็ดูเหมือนจะเริ่มจัดขบวนทัพเช่นกัน เมธัสซึ่งยืนอยู่ใกล้ๆ มิเชลพบว่า มีนักรบโครงกระดูกตัวหนึ่งที่ใส่เสื้อเกราะหนังแบบ

มิเชลเดินแหวกพวกลูกน้องมาด้านหน้า แล้วชูอาวุธกระดุกสั่งการเป็นพัลวัน กระนั้นลูกน้องของมันก็ยังไม่ค่อยจะยอมจัดระเบียบแถวสักเท่าไร มีบางตัววิ่งแตกแถวบุกเข้ามาอย่างบ้าระห่ำ

เมธัสแยมยิ้มขึ้นโดยพลัน ‘อืม นั่นมันสัตว์อสูรระดับราชา ถ้าฉันเราก็คงได้วิญญาณติดมือไปอีกหนึ่งดวงสินะ หึๆ’

“ถอยหลังให้เป็นระเบียบ พยายามอย่าให้พวกมันบุกเข้ามาได้” มิเชลร้องสั่งอีกครั้ง พร้อมร้ายเวท ธนูแสงยิงใส่ันกรบโครกกระดุกที่กระโจนพุ่งเข้ามาใส่แนวหน้าของตน

โจอาตีพูดด้วยน้ำเสียงแตกดัน “คุณหัวหน้า ตอนนี้พวกเราไม่มีแรงเหลือแล้ว รีบถอยไปเลยดีกว่านะ”

โมริอครีบกล่าวเสริม “ใช่ ครั้งนี้โจอาตีพูดถูก หึเลยจะดีกว่า”

พวกทหารเด็กคนอื่นๆ ก็คิดเหมือนกัน ถึงกระนั้นมิเชลยังคงนิ่งเงียบ รอดูท่าทีของพวกกองโจรหัวกะโหลกที่ยังคงไม่ขยับเขยื้อนบุกเข้ามา

“กองสองถอยไปรวมกับกองสาม และสี่” มิเชลสั่งการหลังจากที่คิดอะไรได้บางอย่าง “กองหนึ่งกับห้าค่อยๆ ถอย ส่วนกองสามทำหน้าที่เดินแนวหน้า พวกกองสองกับสี่ไปยิงหมู่บ้านฮอบบิท ให้โจอาตีเป็นผู้นำ”

โจอาตีมีแววตาไม่พอใจแต่ก็สละหน้าเดินนำกองกำลังไปตามคำสั่ง ส่วนคนที่เหลือก็รีบทำตามอย่างเคร่งครัด จึงมีแต่กองหนึ่งกับกองห้าที่ดองเฮง หัวหน้ากลุ่มสั่งให้ระวังหลัง ซึ่งทำเอาพวกเขาบันทึกได้มาอยู่กองนี้

หลังจากจัดกองกำลังเสร็จ ขบวนทัพก็เคลื่อนที่อย่างว่องไว

โมริอครีบกับคาร์ดิสซึ่งคอยระวังหลังเริ่มโล่งอกโล่งใจที่กองโจรหัวกะโหลกยังไม่บุกเข้ามา คงมีแต่มิเชลที่มีสีหน้าจริงจัง เมธัสจึงเพิ่มให้เธออีก 5 คะแนน

‘อ่านสถานการณ์ถูกต้อง เด็กคนนี้คงมีแววสูงสุด’ เมธัสรู้สึกที่ไม่เสียเวลาเปล่าที่ได้เห็นเด็กมีความสามารถคนหนึ่งจากกลุ่มเด็กทั้ง 150 คน อย่างน้อยๆ ในกลุ่มชั้นผู้นำ เด็กสาวคนนี้นับว่ามีแววมากที่สุด เพราะเธอได้ 55 คะแนนจากเขา แม้แต่ผู้ใหญ่บางคนยังได้ไม่ถึง 50 คะแนนด้วยซ้ำตอนเขาประเมินความสามารถผู้ช่วยในโลกจริง

แล้วเรื่องก็เกิดขึ้นเมื่อทัพหน้าที่ถูกไปเจอพวกกองโจรหัวกะโหลกราวๆ 200 ตัว ซึ่งกูกันออกจากป่าโปร่งทั้งสองฟากและบุกเข้าโจมตีจากด้านหน้าตรงๆ แต่ด้วยการจัดทัพอย่างเป็นระเบียบ จึงทำให้ไม่มีใครเสียชีวิต

แต่ด้านหลังนะสิ กองทัพโจรหัวกะโหลกจำนวนนับไม่ถ้วนเริ่มเคลื่อนพลดุน้ำป่าไหลหลาก

ดูเหมือนมิเชลจะรู้ว่าเหตุการณ์จะเป็นเยี่ยงนี้จึงสั่งการอย่างเยือกเย็น “เตรียมถอยพร้อมตั้งรับเต็มที่” องค์กรกษัตริย์ทั้งสองที่ต่างรีบชักอาวุธออกมาเตรียมพร้อมเข้าประจัญบาน

พวกนักรบโครงกระดูกเริ่มวิ่งแตกแถว ตัวที่มาก่อนก็เจอเวทมนตร์บอลเพลิงหรือธนูแสง ส่วนเมธัสก็ยังคงแอบช่วยเหลือกันเหมือนเดิม พร้อมยิ้มนิดๆ ที่ไม่มีใครเห็น เพราะเขายืนอยู่หลังสุดของแถวตั้งรับ

ตูม!! เบรียัง!! เสียงเวทมนตร์ระเบิดดังกึกก้องไปทั่วบริเวณ

เพียงชั่วครู่แนวหน้าที่โดนลอบโจมตีก็เริ่มเคลื่อนทัพต่อไปได้

มิเชลซึ่งกำลังยิงธนูแสงรับสั่งการว่า “เริ่มถอยหลังอย่างเต็มที่ โมริอค คาร์ดิสอยู่ข้างท้ายกับฉัน ส่วนคนอื่นๆ ให้ถอยหลังไปเรื่อยๆ รวมตัวกับกองหน้า”

“ครีบ/คะ” บรรดาทหารเด็กตอบรับอย่างตั้งใจที่จะได้ถอยก่อนพวกหัวหน้า

คาร์ดิสพูดพลางฟาดฟันพวกโครงกระดูกมิหยุดหย่อน “มิเชล เธอเป็นหัวหน้าก็ถอยไปก่อน ถ้าหัวหน้ากลุ่มมาตายที่นี่ก็เหมือนแพ้อยู่ดี” ขณะนี้คาร์ดิสจับกระบี่ยักษ์ซึ่งกำลังเปล่งแสงสีเขียวอันบ่งบอกถึงธาตุลมด้วยสองมือ

“ใช่ หัวหน้าคนสวยรีบถอยหลังไปก่อน พวกนี้ผมจัดการเองได้ ยาก! ประกายหอกเพลิงพิโรธ” โมริอคร้องบอกพร้อมใช้ท่าทักษะเวทมนตร์ หอกที่เปล่งแสงสีแดงก็กลายเป็นประกายแสงสีแดงพุ่งเข้าไปใส่พวกนักรบโครงกระดูกทีละสี่ห้าตัวอย่างต่อเนื่อง

แล้วโมริออคก็เปลี่ยนเป็นหอกเหล็กยาว ทั้งฟาดทั้งแทงพวกหัวกะโหลกอย่างเหมายัน

“ตรงนี้มีฉันคอยรักษา ท้าพหลังถึงจะถอยได้อย่างต่อเนื่อง ระเบิดแสง” มิเชลเดินถอยไปอยู่หลังสองหนุ่มพร้อมยิงเวทบอลแสงเข้าไประเบิดกลางกลุ่ม

เมธัสซึ่งยังยืนอยู่ด้านข้างมิเชลก็พยักหน้าแล้วยิ้มเล็กน้อย “อืม มีความห่วงใยผู้ใต้บังคับบัญชา ให้อีก 5 คะแนนแล้วกัน”

มิเชลเห็นเมธัสยังไม่วิ่งไปพร้อมกับเพื่อนของเธอจึงหันมาสั่งด้วยเสียงสุภาพ “คุณเมธัสก็ไปอยู่ที่กองหน้าด้วยซิคะ ที่นี้พวกฉันจะจัดการเอง”

“หืม ห่วงใยแซกด้วยรี เดียวก็ให้คะแนนพิศวาสส่วนตัวหะ” หึๆ เมธัสหัวเราะเบาๆ ก่อนตอบกลับไป “ได้สิมิเชล โมรีอคกับคาร์ดิสระวังตัวด้วยละ”

คนทั้งสามกำลังจะตอบรับคำลาของเขา แต่พอหันหลังกลับไปก็พบว่าเมธัสหายไปแล้ว

โมรีอคตกตะลึงแล้วเอ่ยด้วยความฉงนใจ “ได้ข่าวว่าพ่อค้ามักจะมีผีเทโวเป็นเลิศ แต่ไวขนาดนี้นั่นขุนโจรแล้วมั้ง” พอพูดเสร็จก็หันกลับไปฟาดหอกอย่างเต็มแรง นักรบโครงกระดูกที่วิ่งทะยานเข้ามาก็กระเด็นไปชนพวกของมันที่อยู่ด้านหลังล้มตามกันเป็นแถว

คาร์ดิสฟังมุกตลกของโมรีอคแล้วก็หัวเราะออกมาอย่างอดไม่ได้ “ก็พี่เมธัสเขาเป็นแค่พ่อครัว หรือพ่อค้าไร่สังกัดนะ จะเอาอะไรมากมายกับเขา แค่นี้ได้กินอาหารอร่อยขนาดนั้นก็บุญแล้ว” พูดจบก็ฟันพวกโจรหัวกะโหลกไปอีกสามตัว

มิเชลถูกคิดอะไรบางอย่างขึ้นมา แต่ไม่พูดออกมา เธอให้ความสนใจเพียงพวกกองโจรหัวกะโหลกที่อยู่เบื้องหน้าเท่านั้น

ฝ่ายเมธัสใช้เวทมนตร์เคลื่อนย้ายเงาสองครั้งเขาก็โผล่ไปอยู่ที่กลางวงของกองโจรหัวกะโหลก แล้วก็ใช้เวทมนตร์เงาหอรัตติกาล เพียงแค่คิดก็เกิดวงแหวนเวทสีดำนุ่มเท้าขนาดใหญ่ มีอักขระโบราณมากมายและมีดาวหกแฉกอยู่ตรงกลาง

หลังจากนั้นเงาของพวกนักรบโครงกระดูกก็กลายเป็นเงาเหมือนหอก

แหลมแทงใส่เจ้าของเงาในบัดดล

ก๊อบ!! เสียงกระดุกหักดังลั่นบริเวณ

ในรัศมี 100 เมตรจากเมธัส นักรบโครงกระดูกทุกตัวจะถูกหอกเงาถึง 10 เล่มแทงทะลุร่างจนกระดูกแตกหักกระจายกระจายบนพื้น

ร่างกายของนักรบโครงกระดูกหายไป คงเหลือแต่เหรียญสลัต์ว้อสูร หล่นอยู่เต็มพื้นเกลื่อนกลาดพร้อมเสียงประกาศจากระบบดังลั่น

“ทหารกระดูก ระดับ 10 500 ประสบการณ์...นักรบกระดูก ระดับ 20 800 ประสบการณ์...แม่ทัพกระดูก ระดับ 30 1,200 ประสบการณ์”

“อืม ราชาของมันเป็นยังไม่ตาย สงสัยต้องหาต่อไป”

เมธัสเดินวนเวียนเก็บเหรียญสลัต์ว้อสูรก่อนจึงค่อยเก็บอาวุธและเกราะ ที่ตกลงมา ระหว่างที่เดินก็ใช้ตอบรับความมืด รอพวกกระดูกวิ่งเข้ามาออกัน ล้อมรอบตัวเขา

ใช่! เมธัสคิดว่าต้องฆ่าจนกว่ามันจะมา...วิญญาณอีกหนึ่งดวงเพื่อน้องสาวที่น่ารักของเขา

เขาเลยเดินเข้าสู่ช่องเขาหวัะโลกพร้อมรอยยิ้มที่อ่อนโยน

เสือ หมู่บ้าน และคำบอროง

“พวกมันไม่มาเพิ่มแล้วนะมิเชล แปลกจริงๆ หรือว่าพวกมันตั้งใจจากเราแล้ว” ใบหน้าของคาร์ดิสมีเหงื่อโสม บ่งบอกถึงความเหนื่อยล้าจากศึกหนักที่ผ่านมาได้เป็นอย่างดี

“เฮ้อ ขอนอนพักสักแป๊บละกัน” โม่รีคซึ่งเหนื่อยมากไม่แพ้กันก็ทิ้งทั้งหอกและร่างกายลงกับพื้นพร้อมทางแขนขาออกอย่างไม่เกรงใจใคร

มิเชลแม้จะเหนื่อยอยู่บ้าง แต่เธอก็มีกล่าวหรือแสดงอาการให้สองหนุ่มเห็น แต่จ้องมองไปยังเบื้องหน้าที่เงียบเชียบผิดปกติ นอกจากอาวุธกับเกราะ และเหรียญสัตว์อสูรที่ตกหล่นเรี่ยราด ก็ไม่มีแม้แต่เงาของพวกกองโจรหัวกะโหลกสักตัวเดียว

ครั้นมิเชลหันกลับหลังไปก็พบว่าทางฝั่งโน้นก็ไม่มีพวกโจรหัวกะโหลกบุกเข้าโจมตี ส่วนกองกำลังของเธอยู่ห่างไปราว 200 กว่าเมตร ซึ่งคล้ายจะชะลอความเร็วในการเดินทางพร้อมทั้งจุดคบเพลิงส่องสว่างจนเห็นได้อย่างชัดเจน

“อาจเป็นเพราะพวกเราอยู่ห่างจากรัศมีโจมตีของสัตว์อสูรแล้วละมั้ง เลยไม่มีพวกกองโจรหัวกะโหลกเข้าโจมตี” คาร์ดิสเห็นเพื่อนนอนลงบนพื้นก็คิดจะเปลี่ยนแบบบ้าง เพียงแต่เขายังคงนั่งอย่างสุภาพ สองมือกระชับกระบี่

ยักษ์เอาไว้แน่น

“ให้พักห้านาที แล้วเดี๋ยวรีบตามกลับไปที่กองหน้านะ” มิเชลพูดเสร็จก็ไม่พักเหนื่อย หมุนตัวแล้วรีบเดินไปยังกองกำลังข้างหน้าของตนที่ค่อยๆ เคลื่อนที่รออยู่

โมริโอกเห็นมิเชลสั่งให้พักก็หันกลับตาค้นคว้น “ทำไมวันนี้เธอทำตัวแปลกๆ นะ”

คาร์ดิสนอนลงบ้าง ถึงเขาอยากจะเดินตามมิเชลไป แต่มันก็สุดจะทนแล้วจริงๆ “แปลกตรงไหนล่ะ หรือตรงที่ให้เราพวกเราได้ตั้งห้านาที”

โมริอคหัวเราะเบาๆ “ฮ่าๆ ไม่อยากพูดก็ตามใจนาย แต่ข้าอยากพูด... มิเชลซึ่งไม่ค่อยเชื่อใจใครง่ายๆ ทำไมถึงเชื่อใจคนชุดดำนั้นล่ะ”

“พี่เมธัสอะเหรอ อืม...ผมว่าเขาเป็นคนดีนะ อย่างน้อยก็ดีที่สุดเท่าที่เคยเจอมาตั้งแต่เล่นเกมเลยละ” คาร์ดิสเริ่มหันกลับตาค้นคว้น ก็มันเหนื่อยขนาดอยากหลับสักวัน แต่กลับดันได้พักแค่ 5 นาที

โมริอคพูดเสียงยานางออกจะติดตลก “อืม ก็ช่วย... อีๆ แต่ข้าว่านะ ยายมิเชลอาจหลงรักเจ้าหมอนั่นก็ได้”

คาร์ดิสตอบด้วยน้ำเสียงสบายใจ “เฮ้อ...ถ้าเป็นอย่างนั้นก็ดีนะสิ ถ้าเธอเฒ่าได้ละก็ ผมจะขอบคุณพระเจ้าเลยที่ส่งพี่เมธัสมา” ผิดกับคนฟังที่เบิกตาโพลง

โมริอคลุกขึ้นมามองคาร์ดิสที่นั่งอยู่ด้านข้าง “เฮ้ย ข้าฟังผิดเปล่า แกไม่ได้หลงรักยายตุ๊กตามิเชลนั้นหรอกหรือ”

“ฮ่าๆ พวกนายเข้าใจผิดแล้วละ ที่ผมสนิทและเป็นห่วงมิเชลนะเพราะพวกเราเป็นเพื่อนสนิทกันตั้งแต่ยังเด็กๆ...แล้วก็อย่าเรียกเธอว่าตุ๊กตาอีกนะ” คาร์ดิสมองขึ้นไปยังท้องฟ้า จ้องมองหมู่ดวงดาวที่เปล่งประกายแวววาวเคียงคู่กับพระจันทร์

“ใครๆ เขาเห็นแกสนิทกับมิเชล ก็นึกว่าจีบกันอยู่ซะอีก ที่แท้แค่เพื่อนนี่เอง” โมริอคเชื่อคำพูดของคาร์ดิส เพราะใครๆ ก็รู้ว่าคาร์ดิสมันไม่โกหก จะไปสงสัยทำไมให้เสียเวลา

“สำหรับผม มิเชลก็เหมือนพี่น้องที่คลานตามกันมาเลยละ เราเป็นเพื่อนบ้านกันแต่เด็ก ความสนิทเลยค่อนข้างมาก เมื่อก่อนเธอก็ยิ้มแย้มน่ารัก ถ้าไม่เกิดเรื่องนั้นละก็...” น้ำเสียงคาร์ดิสเริ่มเคร่งเครียดๆ

โมริออครีบเอ่ยแทรกขึ้น “เฮ้ย อย่าพูดเรื่องเศร้าเว้ย ข้าไม่ชอบเรื่องแบบนี้”

“ฮ่าๆ ผมไม่เล่าเรื่องส่วนตัวของคนอื่นหรอกนะ ไปกันเถอะ ถ้าไม่อยากเดินช้ากว่ากองของตัวเอง” คาร์ดิสลุกขึ้นแล้วส่งมือให้โมริอคที่นอนอยู่

“เออๆ ไปก็ไป เฮ้อ เหนื่อยนะเว้ย” โมริอคจับมือคาร์ดิสแล้วลุกขึ้นยืน จากนั้นสองหนุ่มก็ต้องรีบออกวิ่ง เพราะตอนนี้กลุ่มของพวกเขาเดินไปไกลเกือบสิบจนไม่เห็นแม้แต่เงาแล้ว

เมธัสซึ่งอยู่ท่ามกลางกองเหรียญสัตว์อสูรจำนวนมาก ยื่นมือดูวิญญาณหนึ่งดวงเข้าไปในแหวน “เฮ้อ กว่าจะเจอ”

เขามองดูรอบๆ ก็พบว่ามีอาวุธ เกราะ และของอีกมากมายวางระเกะระกะอยู่บนพื้น แต่เขาเก็บไม่ได้แล้ว เพราะกระเป๋าทึ่มจนแทบจะล้น “ทำไงดีล่ะเนี่ย เสียตายซะมด...อ้อ”

เมธัสฉุกคิดอะไรบางอย่างได้ก็รีบล้วงรถม้ากระบะออกมาคันหนึ่ง แล้วเริ่มโยยของลงรถม้ากระบะทันทีพร้อมยิ้ม

ณ เวลา 21.00 น.

กองทัพเด็กซึ่งเหน็ดเหนื่อยจากการสู้รบเคลื่อนขบวนเชิงซาลงทีละนิด กระนั้นพวกเขาก็เริ่มเห็นแสงสว่างจากกำแพงหมู่บ้านฮอบบิทที่อยู่ห่างไกลแล้วเช่นกัน

“ใกล้จะถึงหมู่บ้านแล้ว ทำไมพี่ชายคนนั้นยังไม่มาอีกน้า เขาไม่ได้อยู่รังทำขบวนกับเธอเธอมิเชล” แพรี่ก้าซึ่งขับรถม้าอยู่หันไปถามมิเชลที่นั่งพักอยู่ในรถ

มิเชลได้แต่ส่ายศีรษะเบาๆ “ไม่แน่ใจนะ แต่ฉันให้เขาเดินทางล่วงหน้า

มาก่อนแล้ว”

เมื่อมิเชลเดินกลับเข้ากลุ่มก็พบว่าเมธัสหายไปแล้ว แต่เพราะติดภาระต้องนำกลุ่ม จึงไม่สามารถออกไปตามหาได้

โจอาตีซึ่งนั่งอยู่ในรถเช่นกันพูดด้วยน้ำเสียงแตกตัน “ฮ่าๆ สงสัยลุงมันเผ่นหนีแล้วไม่ดูตาม้าตาเรือ วังชนเจ้าพวกโคจรกระดุกตายไปแล้วมั้ง”

“เฮอะ พี่ชายคนนั้นเขาไม่ได้เป็นพวก ‘แห่งชนมบังกรอบ’ แบบนายหรอกนะ... โจอาตี ที่แค่เดินชนอะไรนิดอะไรหน่อยก็ตายแล้ว” แพรีก้าพูดด้วยน้ำเสียงยียวน

โจอาตีवादด้วยความโกรธ “ว่าไงนะ ยายอ้าว”

แพรีก้าหัวเราะสะใจที่ยั่วโจอาตีสำเร็จ “โฮะๆ ก็แน่นอนละ นายคงอิจฉาผู้ชายที่ทั้งเท ทั้งล้ำเป็นม้ดๆ แบบนั้นสินะ”

“ยายปากเปิดแกล้งมากไปแล้ว อยากตายตรงนี้ใช่มั้ย ห่า” โจอาตีกางมือออกทั้งสองข้างเหมือนเตรียมพร้อมที่จะใช้เวทมนตร์แรงๆ ทันทีที่ได้ยินเสียงอันกวนประสาทอีกครั้ง

แพรีก้าเริ่มพรวดเพื่อ มีสีหน้าคล้ายอยู่ในความฝัน “ถ้าให้เลือกละก็ ฉันขอตายคาอกที่เต็มไปด้วยไออุ่นของสุดหล่อที่เจอในเมืองเมื่อวันก่อนดีกว่า พี่ชายคนนั้นทั้งหล่อดุจเทพบุตร ฝีมือหรือก็เทพเจ้าซัดๆ ส่วนคุณพ่อครัวชุดดำเมื่อกี้ก็ทำเอาอยากไปซบหลังที่กว้างใหญ่นั้นจ้ะ แถมทั้งสองคนก็ผมสีดำนับเท่าหลายๆ ค่ะ”

“อืม ถ้าอยากจะซบหลัง หลังของผมก็ว่างนะ แพรีก้าสุดสวย” เสียงนุ่มนวลดังมาจากข้างรถม้า

แพรีก้าเปลี่ยนน้ำเสียงเป็นเย็นชา

“หลังของนายที่ตอนนี้ทั้งเหม็นกลิ่นเหม็นแล้วก็มีแต่ความแข็งของเกราะไม้ ฉันขอบอกลาเลยแล้วกันโมริอค”

“แหม ไว้ผมมีเงินสักหน่อยจะไปซื้อเสื้อแจ็กเก็ตหนังแบบนั้นใส่ดูนะครีบ ถึงตอนนั้นอย่าลืมมานอนหนุนหลังของผมนะคนสวย ฮ่าๆ” โมริออยยังคงจีบแพรีก้าอย่างสนุกปากเช่นเคย

พวกเขาเป็นนักเรียนรุ่นเดียวกัน สนิทกันมากปานจะไล่ฆ่ากันได้ทุกวัน โดยปกติเวลาที่พวกเขาและเธอทั้งหมดอยู่ในสถาบัน จะมีพวกรุ่นน้องคอยดูรุ่นพี่ซึ่งเป็นแบบอย่างที่ดี นักศึกษาปีสุดท้ายเช่นพวกเขาจึงต้องพยายามรักษาภาพลักษณ์และภาพพจน์ในระดับหนึ่ง จนกระทั่งเข้ามาเล่นเกม ทุกคนอาจรู้สึกว่ามันเป็นโลกที่ไม่ต้องจริงจังจนเกินไป และไม่มีสายตาของรุ่นน้องคอยจับจ้อง อีกทั้งผู้ที่อยู่ร่วมกันล้วนเป็นเพื่อนสนิทร่วมห้อง จึงต่างปลดปล่อยนิสัยส่วนตัวอย่างเต็มที่

มิเชลเอ่ยขึ้นด้วยเสียงแผ่วเบา “เสื้อตัวนั้นเป็นของระดับแปด น่าจะตกมาจากสัตว์อสูรระดับราชาเท่านั้น”

โจอาตีเอ่ยด้วยน้ำเสียงดูแคลน “เซอะ กับอีแคสสัตว์อสูรระดับราชา ในเกาะเริ่มต้นพวกเราเข้ามาตั้งเยอะแล้วไม่เห็นจะยาก”

มิเชลอธิบายเพิ่ม “เสื้อแจ็กเก็ตที่คุณเมธัสใส่ ถ้าดูไม่ผิดน่าจะล่าจากมนุษย์หมาป่าทวีปเท่านั้น เมื่อตอนบ่ายๆ หลังจากที่ฉันเห็นเสื้อตัวนั้นก็ทำการตรวจสอบข้อมูลจากช่องข่าวสาร...” เธอหยุดหายใจเล็กน้อยก่อนพูดต่อ “ที่กระดานสนทนามีคนลือว่า มีคนฆ่ามนุษย์หมาป่าทวีประดับราชา ระดับ 300 สองตัว แล้วไปขึ้นเงินเมื่อวันก่อนนี้ในสมาคมนักล่าของเกาะเริ่มต้น”

หญิงสาวหลับตาคิดถึงความเป็นไปได้ที่น่าอัศจรรย์ ในขณะที่คนอื่นๆ ก็เปิดช่องข่าวสารเพื่อตรวจสอบข้อเท็จจริง

หนึ่ง เมธัสล่าด้วยตัวเอง สอง เมธัสมีกิลด์หรือกองทัพขนาดใหญ่ที่ทำการล่าแล้วส่งของมาให้ และสาม เมธัสเป็นคนที่ร่ำรวยมากระดับหนึ่ง และสิ่งนี้มาจากผู้เล่นชั้นแนวหน้า... สำหรับเธอ หากเมธัสเป็นพวกข้อที่สาม ก็คงจะไม่มีปัญหาสักเท่าไร...แต่ถ้าเป็นข้อที่หนึ่งหรือสอง ชายคนนี้อาจเป็นศัตรูของเธอในอนาคตที่น่ากลัวมากๆ ก็เป็นไปได้

แล้วในใจแต่ละคนก็มีความคิดที่แตกต่างกันไป แต่มีคนหนึ่งที่ยิ่งขุ่นแค้นมากขึ้นและมองไปยังคนพูดอย่างโกรธแค้น

‘ชมมันนักนี้ ชอบมันมากใช้มัย ยาย...’ หัวใจของชายคนนี้ได้เต็มไปด้วย

เปลวเพลิงมากกว่าทุกครั้ง

เขาหลับตาตรึงตรองเรื่องต่างๆ อย่างจริงจัง

โมรีคยังคงแซวคนที่นั่งตาค้างหลังจากทราบข้อมูลจากช่องข่าวสาร
“ฮ่าๆ จันนอนหนุนกระโถมแล้วกันนะ เดี่ยวเอาหมอนมาให้แล้วกัน จะได้
นุ่มๆ”

คนฟังหันไปค้อนควักใส่คนเจ้าชู้ ทำให้ทั้งขบวนมีเสียงหัวเราะดังขึ้น
อย่างผ่นคลาย

**ในที่ที่สุดก็เข้าสู่อาณาเขตของหมู่บ้านฮอบบิท ที่ดูเหมือนป้อมทหาร
เสียมากกว่า**

รอบๆ หมู่บ้านฮอบบิทมีไร่นาที่รกร้างมายาวนาน มีกอหญ้าขึ้นสูง และ
กำแพงรอบหมู่บ้านก็เป็นกำแพงหินสูงถึงแปดเมตร ข้างบนมีฮอบบิทซึ่งทำ
หน้าที่เฝ้ายามยืนอยู่ ครั้นเห็นกลุ่มของพวกมิเชลเท่านั้น เสียงระฆังก็ดัง
กังวานไปทั่วเมือง

โมรีคที่เดินนำหน้าขบวนอุทานด้วยความตกใจ “เฮ้ย! ท่าทางจะไม่
ดีแล้ว นั่นมันเสียงระฆังเตือนภัยนี่”

โจอาตี้เสวยยิ้มเย็นชา “สงสัยจะอยากตายล้างเมืองละมัง หึ”

ทุกคนมองหน้ากันอย่างหวาดวิตก ในใจต่างทราบดีว่ายากี่เริ่มร่อยหรอ
พลังกายก็ยังไม่พินดี หากต้องเจอเจตกิจอย่างฉับพลันแบบนี้ ฝ่ายที่ต้อง
ตายหมดอาจจะเป็นพวกเขาเสียเอง

ทันใดนั้นมีพลุไฟสีเขียวระเบิดขึ้นกลางท้องฟ้า เสียงระฆังจึงหยุดลง
เมื่อทุกคนเห็นแบบนั้นแทนที่จะรู้สึกโล่งใจกลับแปลกใจมากกว่า

โจอาตี้เดินนำหน้าเตรียมตัวบุกหมู่บ้านเต็มที “สงสัยจะเตรียมกอง
กำลังเสร็จแล้ว มา เดี่ยวข้าจะไปประเบิดประตูเมือง บุกนำหน้าให้เอง”

แต่มิเชลกลับเดินไปขวางโจอาตี้ ชูมือขวขึ้นพร้อมเอ่ยด้วยเสียงหนัก
แน่น “หยุดขบวน ฉันจะเดินเข้าไปติดต่อก่อน” เธอกล่าวจบก็เดินไปโดยไม่
รอฟังความคิดเห็นของคนอื่น

โจอาตีฟุดขึ้นด้วยความฉุน “เซอะ ทำเป็นคนเก่งอีกแล้ว”

คนรอบข้างได้แต่ส่ายหน้ากับความไม่ลงรอยกันของสองคนนี้ พวกเขาเชื่อว่าหากทั้งสองร่วมมือกันอย่างเต็มที่ ไม่ว่าจะมียุปสรรคยากลำบากเพียงใด สองคนนี้จะต้องหาวิธีแก้ไขได้อย่างแน่นอน

มิเชลหยุดยืนอยู่ห่างจากประตูทางเข้าแล้วตะโกนขึ้น “ขอเข้าเมืองหน่อยค่ะ พวกเราเพิ่งฝ่าช่องเขาหวัะโหลกมา อยากขอเข้าไปพักสักคืนค่ะ”

เธอยืนรอคำตอบจากบนกำแพงอยู่ครู่หนึ่ง ครั้นไม่มีเสียงตอบจึงคิดจะถามใหม่อีกรอบ แต่แล้วก็ปรากฏเสียงนุ่มทุ้มดังขึ้นแว่วๆ ที่ข้างหู

“พูดด้วยภาษาทั่วไป ชาวฮอบบิทเขาไม่เข้าใจหรอกนะ”

มิเชลเหลียวหน้าไปมองยังต้นเสียงด้วยความตกตะลึง ชายชุดดำที่หายไปพักหนึ่งกลับปรากฏตัวข้างเธอ และเมื่อครู่ใบหน้าของเขาก็อยู่ห่างไปหน้าเธอเพียงเล็กน้อย ขณะที่เธอหันหน้ามาก็เกือบชนหน้าเขา

‘มาจากที่ไหน เมื่อไหร่...’ ขณะที่เธอคิดในใจ เมธัสก็กล่าวด้วยภาษาที่ไม่คุ้นหู

แล้วประตูเมืองก็เปิดขึ้นโดยมีชาวฮอบบิทหกคนถืออาวุธใหม่เอี่ยมเดินยั้มเข้ามาหาเมธัส พร้อมพูดภาษาแปลกๆ อีกครั้ง

เมธัสยั้มให้มิเชลแล้วพูดด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน “ชาวฮอบบิทเขาให้พวกมิเชลเข้าเมืองได้แล้ว ไปเรียกเพื่อนๆ มาสิ”

แม้เธอจะมีเรื่องสงสัยมากมายก่ายกอง แต่ก็รีบหันไปเรียกพวกพ้องเข้าเมือง ส่วนคำถามทั้งหมด คำคืบนี้เธอค่อยหาโอกาสไปซักถามและไขข้อข้องใจให้มากที่สุดเท่าที่ทำได้ และเธอเริ่มเชื่อว่าปัญหาของกิจกรรมที่ค้างคาอยู่ ชายชุดดำคนนี้จะต้องมีคำตอบให้เธอเป็นแน่แท้

ก่อนหน้านี้

หลังจากที่เมธัสเก็บของจนพอใจหรือจนหมดพื้นที่ก็เริ่มเดินทางโดยใช้เวทเคลื่อนย้ายเงาอย่างสนุกสนาน จนกระทั่งเจอกองทัพเด็กแต่ไม่ได้แวะเข้าไปทักทาย เพราะเขาต้องการไปสำรวจหมู่บ้านฮอบบิทเสียก่อน

เมื่อมาถึงก็แน่ใจว่าเขาติดถูกที่เดินทางล่องหนามาก่อน เพราะดูจาก
กำแพงหินกับทหารสอบบิที่ยืนเฝ้ายามอยู่ ชัดเจนว่าถ้ามีคนเดินเข้ามาตอน
มืดๆ และคุยกันไม่รู้เรื่อง คงได้เกิดคึกนองเลือดเป็นแน่แท้

เมธัสเดินมาจนถึงหน้าป้อมก็ตะโกนเสียงดังลั่น ‘สวัสดีครับ ผมเป็น
นักผจญภัย ขอเข้าเมืองหน่อยครับ’

ชาวสอบบิที่เฝ้ากำแพงเปิดประตูเมืองให้เขาเดินเข้าไปอย่างง่ายดาย

หมู่บ้านของชาวสอบบิที่มีขนาดเล็กไม่แพ้ชาวคนแคระ แต่บ้านและอาคาร
ล้วนสร้างจากอิฐและไม้ ส่วนหลังคามุงด้วยกระเบื้องเป็นส่วนใหญ่ บริเวณหน้า
บ้านปลูกต้นไม้เล็กๆ ประดับมากมาย ทำให้รู้สึกถึงกลิ่นอายของธรรมชาติและ
กลิ่นหอมของดอกไม้ยามค่ำคืน

ชาวสอบบิที่มีร่างกายขนาดเล็ก ความสูงไม่ต่างจากชาวคนแคระ เพียง
แต่ดูผอมแห้งแรงน้อยมากกว่า มีเพียงน้อยคนที่ดูบึกบึน แต่ละคนสวมเสื้อผ้า
หายาๆ หลากสีล้น สวมหมวกใบเล็ก อาวุธที่ถือก็เป็นแค่จอบเสียมที่ใช้ทำการ
เกษตร บางคนถือไม้พลองยาว แต่สำหรับเมธัสกลับเป็นเพียงไม้พลองสั้น

ชาวสอบบิที่ทำหน้าที่รักษาความปลอดภัยแนะนำให้เขาไปที่บ้านของ
หัวหน้าหมู่บ้าน

เมธัสเดินเข้าไปในใจกลางหมู่บ้านก็พบบ้านหลังใหญ่ กว้างกว่าบ้านอื่นที่
ล้อมรอบอยู่ หน้าบ้านมีลานกว้างให้คนยืนรวมกันได้ประมาณ 100-150 คน พอ
เข้าไปในบ้านก็พบชาวสอบบิชราสวมแว่นตาหนาเตอะ ใส่เสื้อผ้าไหมสีน้ำตาลเข้ม
ห้อยมีดสั้นสีทองประดับอัญมณีที่เข็มขัดหนึ่งสีน้ำตาลอ่อน แล้วเมธัสก็เริ่มต้น
หาข่าวสารจากชาวสอบบิชราผู้นี้

ราชาสอบบิที่เริ่มเล่าว่า ชาวสอบบิทกำลังเหนื่อยอ่อนกับพวกกองโจรหัว
กะโหลก พวกนั้นชอบบุกกรุกหมู่บ้านของพวกเขา ปล้นชิงผลผลิตที่เพาะปลูกขึ้น
มาอย่างยากลำบาก และไม่มีใครมาช่วยมากกว่า 200 ปีแล้ว

เมธัสฟังถึงช่วงนี้แล้วแอบยิ้มในใจ ‘กล่องสมบัติอีกแล้วรี หึๆ’

แน่นอนว่าพวกเขาเองก็พยายามที่จะต่อสู้ปกป้องตนเอง แต่ด้วยเงินทอง
ที่เริ่มขาดแคลน ลังซื้ออาวุธราคาถูกจากคนแคระที่เป็นพันธมิตรก็ไม่ได้ เพราะ

พวกคนแคะเองก็โดนพวกก็อบลินจับไปเป็นทาส

เมธัสจึงบอกข้อเท็จจริงใหม่ล่าสุดว่า เขาได้ช่วยเหลือพวกคนแคะจนเป็นไทจากพวกก็อบลินแล้ว ราชาสอบบิทรีบขอร้องให้เขาช่วยเหลือหมู่บ้านของพวกตนทันที ซึ่งเขาก็ก็นับภารกิจนี้โดยพลันแล้วก็เริ่มควักอาวุธและเกราะทั้งหมดที่ได้มาเมื่อครู่ ซึ่งมีเยอะมากถึง 5,500 ชิ้น

เขาจะเก็บไปตั้งขายก็กระไรอยู่ แต่ถ้าจะให้หิ้งๆ ขว้างๆ ก็เสียดายเลยเก็บมาเพื่อได้ใช้งาน และเมื่อถึงเวลาที่จำเป็นจะได้มีใช้อย่างเต็มที่

“โอ้ ท่านช่างมีน้ำใจ ยิ่งไงก็โปรดรับเหรียญสัญลักษณ์นี้ด้วยเถิด” ราชาสอบบิทรดีใจอย่างมากเลยให้เหรียญทองที่เหมือนกับเหรียญทองของคนแคะแก่เขา จะต่างกันก็ตรงที่ใช้ได้เฉพาะชาวสอบบิทเท่านั้น

“ไม่หรรอครับ มันเป็นแค่เรื่องเล็กน้อยเท่านั้น” เมธัสซึ่งรู้หลักการแล้วก็เลยไม่ค่อยคิดมากกับของที่เสียไป ‘ดีที่เก็บมาเยอะ หึๆ’

“โอ้ ถึงแม้ในตอนี้พวกเราจะมียาอาวุธครบมือ แต่จากการพยายามสู้รบกับมันมาหลายครั้งในอดีต บางครั้งก็มีนักผจญภัยมาช่วยกำจัดหัวหน้าโจรบ้าง แต่ว่าพวกมันเป็นอมตะ ถ้าพวกมันไปเท่าไร อีกไม่นานพวกมันก็จะกลับมาถูกรานพวกเรารื้อๆ เหมือนกับว่า...” ราชาสอบบิทยุดพุดเหมือนกำลังคิดถึงสิ่งที่เป็นไปได้

เมธัสเองก็เริ่มสนใจ มีวิธีที่ทำให้สัตว์อสูรระดับราชาเกิดใหม่ได้เรื่อยๆ แบบนี้ก็คุ้มนะสิ เพราะเมื่อครู่ตอนเชือดเจ้ากระดุกส์เชนเสร็จ ของที่ตกลงมามันคุ้มเหลือเกิน เพราะเขาได้เวทมนตร์ดำมาอีกบท แถมยังได้เสื้อเกราะหนังสีแดงเสียตรงมันตัวเล็กไปหน่อย ไม่ค่อยเหมาะกับเขา เขาเลยไม่ใช้ แต่ของระดับ 8 ยิ่งไงก็คงขายได้ราคาอยู่ ส่วนทักษะเวทที่ได้ก็คือ

คลื่นหมีพิ	1	พลังทำลาย ระดับx100 ทำเวท ทำโจมตี แนวตรงระยะ 1-15 เมตร เสียพลังเวท ครั้งละ 500 ขนาดคลื่นพลังเท่ากับ ความใหญ่ของตัวอาวุธที่พาดฟัน
------------	---	---

“มันน่าจะเป็นพวกเวทมนตร์มืด หรือไม่ก็วิชาเสริมพลังอะไรสักอย่าง ถ้าท่านแม่ मदแห่งป่าตะวันตกช่วยละก็พวกเราจะต้องสามารถหาทางแก้ไขได้แน่ๆ”

ราชาฮอบบิทกล่าวเสร็จก็ส่งสายตามองไปทางเมธัสอย่างคาดหวัง เขาจึงถามว่า “ป่าตะวันตกใช้ป่าที่มีแมงมุมอาศัยอยู่มั้ยครับ” เพราะถ้าเป็นทางเดียวกันก็อาจจะต้องแวะไป แต่ถ้าไม่ใช่ก็คงต้องให้พวกเด็กๆ ไปจัดการกันเอาเอง

“โอ้ นั่นแหละคือปัญหาของทางเราเลยท่านนักผจญภัย เพราะแมงมุมเหล่านั้นทำให้พวกเราไม่สามารถเข้าไปหาท่านแม่ मदได้ หากท่านสามารถไปขอให้นางมาช่วยได้ละก็ พวกเราจะต้องทำลายความแข็งแกร่งของพวกโจรหัวกะโหลกได้อย่างแน่นอน” ราชาฮอบบิทยิ้มอย่างดีใจ เพราะคิดว่าเมธัสยอมช่วยพวกตนเองแล้ว

“ทางผ่านแวะไปหน่อยก็ได้” เมธัสคิดคำนวณเสร็จก็ตอบรับทันควันด้วยคำพูดที่แฝงความกลัว “อืม ถึงงานนี้จะยากไปหน่อย แต่ผมก็จะนำท่านแม่ मदมาช่วยพวกท่านให้ได้”

ราชาฮอบบิทดีใจจนน้ำตาไหล ใครเล่าจะเข้าใจถึงความยากลำบากของพวกเข้าง ตั้งแต่ที่อยู่ๆ พวกหัวกะโหลกแข็งแกร่งผิดปกติ พวกเขาก็เดินทางไปหมู่บ้านของพวกมนุษย์ไม่ได้ ทำให้ขอความช่วยเหลือและซื้อขายยากลำบากมากแสนเสียดาย เมื่อคิดจะเข้าไปในป่าเพื่อตามหาแม่ मदฮอบบิทจึงส่งนักรบฮอบบิทไปหลายร้อยคน แต่ไม่เคยมีใครรอดกลับมา ครั้นคนระดับราชาเยี่ยงเขาพยายามบุกฝ่าดงแมงมุมพร้อมลูกน้องก็ตกเป็นเหยื่อของพวกแมงมุมลายขาวดำที่น่าสะพรึงกลัวพวกนั้น

หมู่บ้านที่เคยสงบสุขต้องคอยระแวงระวังสงครามทั้งกลางวันและกลางคืน เสียงร้องเพลงของชาวหมู่บ้านกลายเป็นความหวาดผวาและเสียงร้องไห้ เฝ้ารอคอยใครมาช่วย ถึงจะเคยมีพวกมนุษย์หลายคนบุกฝ่าช่องเขามาได้ แต่พวกเขาก็แค่หวังผลประโยชน์ ครั้นได้ข่าวของที่ตนต้องการก็จะหายตัวไปทันใด จะมีสักกี่คนที่กล้ารับคำขอของพวกเขาวางจริงจัง

“โอ้ ท่านผู้กล้าช่างประทับใจยิ่งนัก ขอเพียงท่านทำสำเร็จข้าจะตอบแทนท่านอย่างเต็มที่” ราชาฮอบบิทที่นั่งอยู่บนเก้าอี้รับเข้ามาคว่ำมือ

เมธัสอย่างขอบคุณจากใจจริง

เมธัสส่งยิ้มให้กำลังใจอีกฝ่าย แล้วคิดที่จะเริ่มปรึกษาหารือในรายละเอียดต่อไป

ทันใดนั้นเองเสียงระฆังก็ดังกังวานไปทั่ว ราชาฮอบบิทมีสีหน้าเหนื่อยล้าพร้อมเอ่ยอย่างหมดกำลังใจ “โอ้ พวกมันบุกมาอีกแล้ว”

ถึงพวกเขาจะได้รับอาวุธจากเมธัสมาแล้วแต่ก็ยังไม่ได้แจกจ่ายให้คนในหมู่บ้าน แล้วจะทันใช้มันได้อย่างไร

ชาวฮอบบิทคนหนึ่งที่ได้เฝ้าอยู่หน้าประตูบ้านรีบเปิดประตูพร้อมตะโกนด้วยท่าทางหวาดหวั่น “ท่านราชา มีกองกำลังบุกมาแล้วขอรับ”

เมธัสนึกคิดขึ้น ‘ต่อให้มันฟันฉีพเร็วขนาดไหนก็ไม่น่าจะเร็วขนาดนี้ นี่ยังไม่ถึงสองชั่วโมงด้วยซ้ำไป พวกที่มาน่าจะเป็นพวกมิเซลมากกว่า อืม’

ในขณะที่ราชากำลังจะสั่งการเคลื่อนทหารเข้าประจำการ เมธัสก็تبไพล์อีกฝ่ายพร้อมพูดอย่างใจเย็น “ไม่ต้องห่วงครับ คนพวกนี้น่าจะเป็นคนรู้จักของผมเอง ไม่ใช่พวกกองโจรหัวกะโหลกหรอกครับ”

“โอ้ ถ้าเป็นเช่นนั้น...” เมื่ाराชาฮอบบิทจะขร่าแต่กลับคิดได้ว่องไว รีบหันไปสั่งลูกน้อง “เจ้ารีบไปหยุดคนส่งสัญญาณเตือนภัย มิเช่นนั้น อาจเกิดความเข้าใจผิดจนเกิดการปะทะกันได้” ซึ่งคนรับคำสั่งก็รีบวิ่งออกไปให้หยุดคำสั่งตื้อรั้งด้วยการยิงพลุไฟสีเขียวขึ้นฟ้า

หลังจากพลุสัญญาณระเบิด เสียงระฆังก็เงียบลง

“เดี๋ยวผมขอตัวไปรับพรรคพวกของผมก่อนนะครับ”

เมธัสออกจากบ้านราชาฮอบบิทก็รีบใช้เวทเคลื่อนย้ายเงาอย่างต่อเนื่องเมื่อเขาถึงหน้าประตูเมืองก็ได้ยินเสียงหวานที่คุ้นเคยอีกครั้ง แต่ครั้งนี้ออกจะดูอ่อนน้อมมากกว่าปกติ

เขาใช้เวทเคลื่อนย้ายเงาอีกสองครั้งจากบนกำแพงก็โผล่ไปหยุดอยู่ด้านข้างของมิเซลโดยที่เขาไม่รู้ตัว

เมธัสรู้สึกอยากแกล้งเด็กสาวจริงจังคนนี้ จึงโน้มหน้าเข้าไปใกล้ใบหูของมิเซลพร้อมกระซิบเบาๆ ว่า “พูดด้วยภาษาทั่วๆ ไป ชาวฮอบบิทเขาไม่เข้าใจ

หรือกะนะ”

มิเชลหันมามองด้วยความตกใจพอสมควร แต่คล้ายจะตกใจที่ปากเกือบสัมผัสกันเสียมากกว่า ถ้าหากเขาไม่ถอนหน้าออกมาเล็กน้อย สงสัยคงไม่พ้นโดนตบอีกครั้งเป็นแน่

เมธัสยืนตัวตรงตะโกนบอกพวกชอบบิท “เปิดประตูหน่อยครับ เด็กกลุ่มนี้ก็เป็นนักผจญภัยเหมือนผมครับ”

พวกชอบบิทที่ดูแลประตูเมืองจึงเริ่มเปิดประตู แล้วชอบบิทหนุ่มคนหนึ่งที่ยืนเฝ้าหน้าประตูบ้านราชาชอบบิทก็เดินมาพร้อมอาวุธใหม่

“ท่านนักผจญภัยครับ ท่านราชาให้ท่านนำคนของท่านเข้ามาในเมืองได้ตามสบาย พวกข้าจะนำทางไปยังโรงแรมที่พักให้ครับ และคืนนี้ทางเราจะขอออกค่าที่พักให้ครับ เพื่อทดแทนที่ท่านอุตส่าห์มอบอาวุธอันมีค่ามากมายให้พวกเรา”

เมธัสหันไปส่งยิ้มให้มิเชล “ชาวชอบบิทเขาให้พวกมิเชลเข้าเมืองได้แล้ว ไปเรียกเพื่อนๆ มาสิ”

มิเชลดูคล้ายจะมีความในใจหรือตรึงตรองบางเรื่องอยู่ก็หันไปเรียกพวกพ้อง

เมธัสยิ้มต้อนรับผู้นำของกลุ่มมิเชลแล้วเดินนำไปยังโรงแรมที่ชาวชอบบิทจัดเตรียมเอาไว้ให้

เมื่อพวกของมิเชลได้ทราบเรื่องโรงแรมฟรีล้วนมีสีหน้ายินดี เพราะพวกเขาต้องค้างกลางทุ่งโล่งมาสองคืนแล้ว ทุกคนจึงอยากนอนเตียงนุ่ม อาบน้ำอุ่นกันถ้วนหน้า เลยเดินตามเมธัสไปอย่างร่าเริง

เว้นแต่เพียงโจอาตีที่เมธัสเองก็ไม่ทราบจะทำไม่ถึงได้จ้องมองเขาด้วยความชิงชังมากกว่าเดิม แต่เขาก็มิได้สนใจ เพียงแยมยิ้มตอบกลับไป ‘อย่างสำนวนโบราณว่าละนะ คนรักเท่าฝันหนึ่ง คนชังเท่าฝันสี่’

โรงแรมที่ชาวชอบบิทให้มาค่านั้นเป็นตึกหินสูง 10 ชั้นเหมือนหอพักทั่วไป แต่ด้วยความสูงของมันก็ทำเอาคนมาพักแทบแยเหมือนกัน เพราะทางขึ้นนั้นมีเพียงบันไดวนตรงมุมตึกทั้งสองด้าน

หลังจากมาส่งพวกเด็กๆ เข้าโรงแรมที่ทางชอบบิทจัดเตรียมไว้ เมธัสก็

เดินไปที่เคาน์เตอร์ชั้น 1 เพื่อรับกุญแจห้อง

เมธัสได้รับกุญแจห้องแล้วแทบจะยิ้มไม่ออก เพราะเขาได้ห้องที่ชั้น 10 ซึ่งนับว่าเป็นชั้นสูงสุด แต่ยิ่งชั้นสูงก็สามารถมองทิวทัศน์ได้ไกลขึ้น

เมื่อเขาขึ้นมาถึงชั้นบนสุดจึงได้เห็นบ้านเรือนที่อยู่ข้างล่าง มีแสงไฟเล็ดลอดออกมาตามหน้าต่าง เพราะพวกฮอบบิทล้วนตื่นขึ้นมาจากสัญญาณเตือนภัยเมื่อครู่

เมธัสมองไปที่ขอบฟ้า ชมทิวเขาที่งดงาม แม้ตอนนี้จะยังมีแดดอยู่ แต่เขาจินตนาการได้เลยว่า ถ้ารุ่งเช้ามาถึง ยามที่แสงแดดสาดส่องลงบนทิวเขาแถบนั้นคงจะเป็นทัศนียภาพที่งดงามน่าดูชม

เขาเดินฝ่าลมแรงที่ชวนหนาวสั่นไปถึงใจกลางระเบียบยาว เมื่อเห็นตัวเลขบนประตูหน้าห้องตรงกับเลขบนป้ายของกุญแจ ก็รีบเปิดประตูเข้าห้องไปในบัดดล

ภายในห้องกว้างใหญ่กว่าภายนอก ข้างในตกแต่งด้วยเครื่องเรือนไม้เตี้ยขนาดใหญ่มีผ้าห่มสีเทาปูไว้อย่างเป็นระเบียบ มีโต๊ะไม้กลมเล็กกับเก้าอี้ไม้สองตัวตั้งอยู่ที่มุมห้อง ห้องน้ำกว้างขวาง มีอ่างอาบน้ำขนาดใหญ่พร้อมภูเขาจำลองลูกขนาดย่อม พอเขาไปเปิดก๊อกก็พบว่ามีน้ำอุ่นไหลออกมาตามที่เขาต้องการ

เมื่อน้ำร้อนไหลจะล้นอ่าง เขาแหย่มืออย่างสบายอารมณ์ แล้วเริ่มนอนแช่น้ำพร้อมฮัมเพลงเบาๆ คิดถึงแผนการที่จะต้องทำในขั้นตอนต่อไป

แม้จะเป็นช่วงกลางคืนที่มีดมืดก็ตาม กระนั้นก็ยังคงมีผู้คนมากมายที่ยืนชั้นแข็งทำงานหามรุ่งหามค่ำ โดยเฉพาะในห้องครัวของโรงแรมแห่งหนึ่ง ชายวัยกลางคนคนหนึ่งมูนนะทำงานยิ่งกว่าใครๆ

ภายในห้องนี้ มีโต๊ะตั้งเรียงเป็นจำนวนมาก ตามโต๊ะต่างๆ มีวัตถุดิบหลากหลายชนิด มีทั้งผลไม้สดนานาพันธุ์ สมุนไพรหลากหลายชนิด ขวดเหล้าที่เหลือน้อยไม่ถึงครึ่งขวดจำนวนมาก รวมไปถึงกองขวดเหล้าเปล่าที่กองทิ้งอยู่ตรงมุมห้อง

บนโต๊ะยาวตัวหนึ่ง มีกระดาษหลายร้อยแผ่นซึ่งถูกขีดเขียนแล้ววางระเกะระกะ บางแผ่นก็ดูสับสนตัวอักษรโดนขีดฆ่า บางแผ่นก็มีรอยฉีกขาดหรือรอยขยำยับยู่ มีเพียงบางแผ่นที่เขียนอย่างบรรจง

ชายวัยกลางคนที่อยู่เพียงลำพังในห้องที่รกรุงรังนี้กำลังมองดูเครื่องปั้นที่กำลังทำงาน ภายในมีผลไม้نانาชนิดกับสมุนไพรหลากหลายสีที่ถูกสับจนละเอียด

วู้ๆ! พิว!...เครื่องปั้นหยุดทำงานแล้ว และน้ำในเหยือกของเครื่องปั้นมีสีแดงเข้ม

ชายคนนั้นยิ้มอย่างพึงพอใจ ปากก็พิมพ์เบาๆ ทันใดนั้นประตูห้องครัวก็ถูกเปิดออก ชายหนุ่มในชุดเครื่องแบบพ่อครัวสีขาวเดินเข้ามา สีนํ้ายิ้มแย้มยินดีอย่างจริงใจ “ยินดีด้วยครับหัวหน้า ท่านทำสำเร็จแล้วครับ”

เขาเป็นลูกมือของพ่อครัวใหญ่ และยืนเฝ้าหน้าประตูห้อง คอยหยิบสิ่งของที่พ่อครัวใหญ่ต้องการอย่างเร่งด่วน จากที่เข้าออกห้องนี้หลายครั้ง ยังไม่เคยมีคำสั่งที่บอกให้เข้ามาเมื่อเปล่าสักทีเลย ดังนั้นเมื่อถูกเรียกตัวเข้ามาในลักษณะนี้ เขายอมทราบบนพลันว่า งานที่ใหม่ทำมาได้สำเร็จดังใจหวังแล้ว

พ่อครัวใหญ่วัยกลางคนรินน้ำจากเหยือกลงในแก้วไวน์ใบเล็กใบหนึ่งครึ่งแก้ว แล้วหมุนแก้วไปมาเบาๆ ให้นํ้าสีแดงดูจลิตกระจายไปทั่ว พรึบตานั้นกลิ่นหอมอบอวลโชยออกมาอย่างน่าอัศจรรย์ ทำเอาพ่อครัวหนุ่มต้องลอบกลืนน้ำลายอีกใหญ่

พ่อครัวใหญ่สูดดมกลิ่นจนพอใจแล้วก็ค่อยยกดื่มอย่างระมัดระวัง หลังจากนั้นก็กระทบปลายลิ้น นัยน์ตาของเขาก็เบิกคั่ง แล้วจึงวางแก้วไวน์พร้อมยิ้ม “สำเร็จแล้ว ส่งสูตรขั้นตอนการผสมทั้งหมดที่อยู่ในกระดาษบนโต๊ะให้โรงแรมสาขาหลักทันที บอกพวกเขาว่า ‘โลหิตเทพ’ สมบูรณ์แบบแล้ว”

“ครับ” พ่อครัวหนุ่มรับคำ รีบหยิบกระดาษ ซึ่งที่หัวกระดาษเขียนว่า ‘สูตรเหล่า โลหิตเทพ’ แล้ววิ่งออกจากห้องพร้อมรอยยิ้ม

พ่อครัวใหญ่เดินไปดูกระดาษอีกหลายแผ่นที่เขียนชื่อสูตรอาหารอื่นๆ “หึๆ ต่อไปเราจะดึงออกมาให้หมด มันต้องสมบูรณ์แบบ ฮ่าๆ แล้วข้าจะกลับไปเป็น

พ่อครัวอันดับหนึ่งอีกครั้ง”

เขาเริ่มหัวเราะอย่างบ้าคลั่งด้วยแววตาที่เปี่ยมความมั่นใจ

ห้องฟ้ายามค่ำคืนงมจับจิต หญิงสาวร่างบางผมทองคนหนึ่งกำลัง

เหม่อมองท้องฟ้าเพียงลำพัง เมื่อเย็นเธอได้กินเค้กสีแดงชิ้นนั้นแล้ว จึงไม่รู้ลึกถึงความต้องการที่จะดูเลือด แต่เธออยากจะดูดื่มเลือดของชายหนุ่มคนหนึ่งอย่างห้ามใจไม่ได้ ครั้นคิดถึงเรื่องนี้ รอยยิ้มก็ปรากฏขึ้นอย่างเข้มข้ม เธอส่ายหน้าแล้วหัวเราะเบาๆ จากนั้นจึงนอนลงบนเตียง หลับตาพร้อมอย่างมีความสุขต่อไป

หญิงงามอีกคนหนึ่งในบ้านหลังเดียวกันกำลังเย็บผ้าอยู่ หลังจากที่ได้กินเค้กแสนอร่อยหนึ่งชิ้นก็ต้องข่มความอยากไม่ให้กินเค้กชิ้นที่สองอย่างยากลำบาก พอควร ยังดีที่มีวิญญาณตัวน้อยทำหน้าที่เก็บถาดเค้กใส่ตู้เย็นและปิดประตูหน้าต่างที่ แม้เธอจะรู้สึกว่าการไม่เอถึงดื่มนั้นแบบนี้ แต่เธอก็แก้ต่างให้ตัวเองว่า ‘กลิ่นของมันหอมหวานกว่าเค้กที่เคยทานมาหลายร้านเลยนี่นา’

ตอนนี้เธอเลยได้แต่เย็บผ้าคลุมอีกผืนให้เสร็จ ถึงจะจำไม่ได้ว่าให้เสื้อแจ็คเก็ตหนังที่เร่งรีบทำหิ้งคืนกับเขาอย่างไร แต่วิญญาณน้อยบอกว่า ‘พี่ชายขึ้นชอบอย่างมาก’ แค่นั้นเธอก็พอใจแล้ว การที่มีลูกค้าชื่นชมผลงานของตนเองเป็นความปลื้มปิติยินดีสำหรับคนผลิตเช่นเธอจริงๆ

“พี่คาเรน หนู่วงนอนแล้วนะ หนูขึ้นไปนอนก่อนนะคะ” สาวน้อยที่ดูเหมือนตัวสูงขึ้นมาอีกเล็กน้อยค่อยๆ บินไปที่บันไดชั้นชั้นสอง

“จ้า เดียวพี่ตามไปนะ” คาเรนตอบรับพร้อมค่อยๆ เก็บของเข้ากล่องที่วางอยู่ใกล้ตัว บนฝากล่องมีป้ายแปะไว้ว่า ‘พิเศษ’

กล่องใบนี้จะเก็บเฉพาะงานที่เร่งรีบทำเป็นพิเศษ หรือใช้วัตถุดิบเป็นพิเศษเท่านั้น ซึ่งตั้งแต่ทำมาก็มีงานของเมธัสเป็นคนแรกที่เธอได้ใช้ของในกล่องนี้

ณ ห้องโถงกว้างใหญ่แห่งหนึ่ง มีเวทีขนาดใหญ่ตั้งอยู่กึ่งกลางห้อง

ด้านล่างเวที ห่างไปประมาณ 5 เมตร มีหญิงสาวคนหนึ่งนั่งอยู่ เธอมัด

ผมสีน้ำผึ้งเป็นมวยไว้ด้านหลัง ใส่แว่นสีชา สวมเสื้อรัดรูปสีขาวทั้งตัว ในมือถือ กระดานใสมีอักษรแสงจำนวนมากเปล่งประกายเรืองรอง

“ห้า สี สาม สอง หนึ่ง คุณย์ เริ่มได้” เธอพูดเสียงดังฟังชัด

เวทีที่ราบเรียบค่อยๆ ถูกยกระดับขึ้นเป็นชั้นๆ ที่ชั้นบนสุดปรากฏร่าง หญิงสาวใส่เสื้อรัดรูปสีเหลืองทั้งตัว ยืนไขว่แขนขาทับแขนซ้ายที่หน้าอก ก้มหน้าลงมองเบื้องล่าง ปล่อยให้ผมสีทองยาวตกลงมาปิดบังโฉมหน้าเอาไว้

ทันใดนั้นเสียงดนตรีก็ดังขึ้นทั่วทั้งห้อง

หญิงสาวชุดเหลืองหมุนตัวรอบหนึ่งปล่อยให้ผมสีทองปลิวไสว แล้วเริ่มต้นด้วยท่วงท่าคล่องแคล่ว แขนขาที่สะบัดไปมาเข้ากับจังหวะดนตรี การหมุนตัวและเดินไปพร้อมกับกระโดดขึ้นลงเวทีต่างระดับ ทำให้แน่ใจได้ว่าเธอคนนี้มีความสามารถทางกีฬาสูงพอควร

หญิงสาวลงมายืนตรงกลางเวทีชั้นล่างสุดแล้วสะบัดศีรษะขึ้นอย่างรวดเร็ว ทำให้ผมสีทองสะบัดกลับไปยังด้านหลังเผยให้เห็นใบหน้าที่งดงาม นัยน์ตาหอประกาย และริมฝีปากที่เริ่มขยับขึ้นลงเปล่งเสียงที่ไพเราะออกมา

เพลงที่เข้ากับจังหวะดนตรีและท่วงท่าที่ขยับเพียงเล็กน้อยทำให้แม้แต่คนที่เคยฟังมาหลายครั้งยังต้องเผลอฮัมเพลงตาม

แสงสีเริ่มปรากฏขึ้น ลำแสงเล็กใหญ่จำนวนมากหมุนวนไปรอบตัวเธอ

และจากชุดรัดรูปก็เปลี่ยนเป็นชุดกระโปรงยาวสีขาว ช่วงคอเปิดกว้างเผยให้เห็นร่องอกขาวนวล ในตอนนี้เธอหยุดเต้น และเสียงร้องเจี๊ยะบลงอย่างกะทันหัน แต่เมื่อเสียงร้องดังขึ้นอีกครั้งกลับเปลี่ยนทำนองจากที่เรียวกลายเป็นเสียงซ้า ส่วนดนตรีประกอบก็เปลี่ยนตามเสียงร้องของเธอ

หญิงสาวเปล่งเสียงที่นุ่มนวล ไพเราะ หวานซึ้งจับจิต และเสียงก็ค่อยๆ ดังขึ้นเรื่อยๆ ขาอันเรียวยาวที่อยู่ภายใต้กระโปรงยาวเริ่มก้าวเดินเอียงไปซ้ายบ้าง ขวาบ้าง แขนทั้งสองเคลื่อนไหวขึ้นลงเป็นช่วงๆ ตามจังหวะของบทเพลง

เพลงแห่งรักที่ทำให้ผู้ฟังรู้สึกอบอุ่น เสียงที่สะท้อนเข้าไปในหัวใจ ต่อให้เป็นคนที่เย็นชาก็ยังต้องรู้สึกถึงความรัก

หญิงสาวเบื้องล่างแย้มยิ้ม หยิบกระดานใสในมือกดไปมาเดียวหนึ่งแล้ว

พิมพ์เบาๆ เพื่อติดต่อกับคนจัดเวทีให้เตรียมเปลี่ยนแปลงรูปแบบ

เสียงดนตรีหยุดลง หญิงสาวที่อยู่บนเวทีก้าวขึ้นไปยังชั้นบนสุดของเวทีอีกครั้ง แล้วการฝึกซ้อมก็ดำเนินต่อไป...